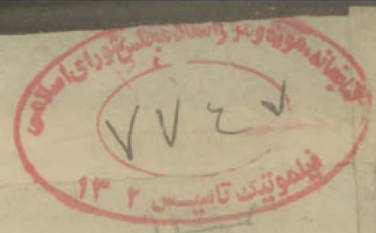

10/10
102

و ۷۴

۷۵۴

۱۴۸۸۸۱

رئیس انجمن و بنیان

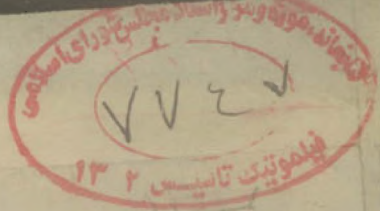
فارس

فصل حادی

۹۸۰

مجله فصلی - فصلی - فصلی

فصلی - فصلی - فصلی

۷۴۷

۷۵۴

۱۴۹۹۹۱

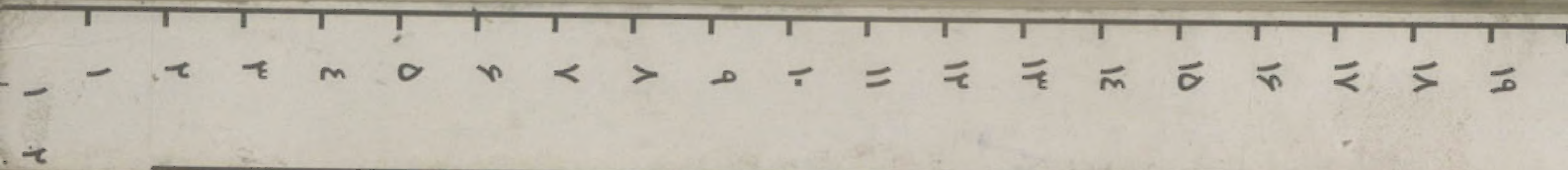
ریشه انکس و غلغله

فارسی

فصل حادی

۹۹۰

برپا شود و بیاید
در هر دو روز
در هر دو روز

کتابخانه عمومی ویراسته و تصحیح شده است
 ۷۷۲
 فهرست کتابخانه ۱۳۲

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱

۷۵۴

۱۴۹۹۹۱

در این کتاب

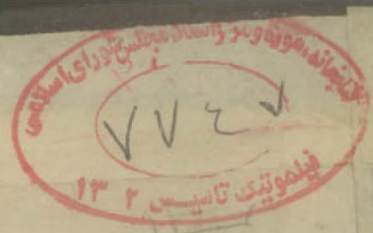
فصل اول

۹۹

کتابخانه عمومی ویراسته و تصحیح شده است
 ۷۷۲
 فهرست کتابخانه ۱۳۲

در این کتاب

فصل اول

۹۱
۹۲
۹۳

کتابخانه

~~کتابخانه~~
~~کتابخانه~~
~~کتابخانه~~
~~کتابخانه~~
~~کتابخانه~~
۹۷۲
کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

کتابخانه

کتابخانه

کتابخانه

$$\begin{array}{r} 409 \\ 9 \overline{) 3681} \\ \underline{36} \\ 0 \end{array}$$

سر بر غصوم کور غم اولدی یار ایا دُن
 سینه فی ملک دلرسه تیری مانع اولسون
 او یار یوب اول طفل الخدمه زما انکلمکه
 بحر عشقه دوشنه تغلم ایدیر راه نجات
 غصنه او زما یه قوزی بکس جباب می
 غمور شاطه حسنه شهاب کج بو تکلفدن
 آجیلدی مانع اقرارنده اول سوک کل
 تکلف اتدی دل صدرن تکلف کجسون
 ایکی عالمده برادر ایا کج بریور عارف
 ای فیض دن افضل کجشن فن شعر بر خوره

یاره دن خلق ایلد
 ای کوکل جانک نسبه
 تیغ غم بر طوب ایدید
 زاهد نادانی کورالت
 سابقا لطف ایت ص

چه مستغنی در حسن جمالک حسن ایلد
 آلهی سن بری قل باد کلر نیر تکلفدن
 دی تیر غمزه که بالته کجسون بو تکلفدن
 جمله بن بولیم ادر اک ایلدم صوفیه تصوفدن
 سکورا و زما یه کج وارسته ایجا و تیر قلدن

در زمین صفح

مدبسم الله اولدی ایکنه
 گلشن جان انکه زیاده
 اولدی هر حرفی بر کل نکین
 بولدی زینت انکه گلشن دین
 بسی باغ بداینگ بری در
 گلشن چنک کل تری در
 میمی او ستند بین سلطان
 غنچه اغرنده زالد دلفانی
 الفی سر و باغ رحمت در
 غنچه زنبق هدایت در
 لایکم انده دال دولت دار
 اولدی باغ وفاده زلف نکا
 کوز لوجه بسی عین عیبر در
 بایکمی تازه غنچه تر در
 صافین سر و دالی در اول
 ایکی بو گلشن سروده با و صبا
 باغ و حمدانده غنچه در اول
 عداید هر زمان جناتی
 لاله در باغ جنت اچره اولو
 نقطه سی اولدی صانکه در غنچه
 یسی انکه بنفشه در کویا
 قبری اولش بنفشه کی دونا

اول کچه ماه آسمان کمال
 انضرتی سپهر جلال
 صانکه برج شرفده ماهام
 امهانی اوینی اندی تمام
 انده کین او ماه چارده
 ایردی ناکاه بیک حضرت
 ددی ای ماه آسمان وفا
 افق بینه برج صف
 حضرت عزت ابلیس اکرام
 سکا اندی هزار بار سلام
 دعوت اندی جناب خضرینه
 ایرکچون نصیب و صلت
 شوقیله دمد رایله غم صیل
 سکا شت قدر خدای صیل
 قالمه کثرته وحدت غم
 فرق ای که وصله غم
 اشده حاضر براق برقیاسا
 بنوب اول عازم جناب خدا
 سکا شت قدر مکرر هب
 سکا سر کشته در فلک هب
 ایشیدوب اولش تقی احمد
 ایلدی شکر و سجده بی حد
 شوقیله اولوب اول برقم
 اندی فی الحال غم جانب
 اولدی بیت الماردن چون
 جای برده مسجد انقی
 ایرشوب انده لطفه اوما
 اولدی رواج انبیایا
 اندی اندن پس آسمان عروج
 مقدمیله مشرف اولدی برنج

چونکه او کلمی کوی اندی مقام
 بدی اسیو کلینی ماه تمام
 خاک پایینه سوزی یوز اول
 واراندن دخی یوزنده نشان
 ایلدی چون ایکنجی چوخی سیر
 سرفرازی خامه سی کی تر
 صفیه چو خدیو یوب تعظیم
 قلدی آیت لطفی تر قسیم
 اولدی چونیکم اوچتی قصره
 شوقله زهره چو خدیو کی
 ایللیوب ذوق و شوقله
 اوردی دامان لطف و خونه
 حاصلدی در دخی چو خدیو
 سایه سی ویردی مهره پیرایه
 که اولوب پهنده آسوده
 اولدی نورجالی افزوده
 چون بشی سراپه قلدی
 تیغین الدن قودی اودیم بهرام
 خوفله عرض اید و عبتود
 کوردی جانینه قولنغین
 چونکه التنجی قصری لیک تخت
 مشتری به اربوب عادت و
 کون کی طالع اولوب خود
 اولدی ظل سعادت جود
 چون بیدگی سراپه قلدی خول
 اولدی کیوان اوشا به برقه
 ددی همد و غلام کیم
 رد اولمایه بنده درگاه
 قلدی ذات البر وجه چون
 اربوب اندن ثوابه بر

ایر مشوب قد میل نورضا
 سهربری بولد لربیات بها
 او کرم کافی صالیدی چون
 کر سیه ابردی قدرله پایه
 کجوب اندن چو خدیو ایلدی
 مقد مندن ابرشیدی رفعت
 دوی پایینه یوز سوب صید
 یوز می با صمد کلد کای خیار
 سهری اندن چو منتهای بولد
 ایر مشوب سدره به صفا بولد
 سدره به دکلو ایلدی چو خرم
 رهبری انده ایلدی بولرام
 اولدی حالنده کون کیم
 نمکته لودنوت اغله
 کجوب اندن خدیو جیب خدا
 لامکان تخمین ایلدی ناوی
 رفیع اولوب شریک کزنت
 اولدی تابنده پرتو و حد
 بی مع الله مقام اندی خل
 نه ملک صفدی انده نه میل
 قالدی کند و وار لقی اصلا
 وار اولان انجی اولدی
 رفیع اولوب پرده حدود
 نه صد و ده جهات جمله متقا
 اولدی بی پرده نورانی
 کورن و کورن بر اولدی
 انی کوردی که کوره زانی کور
 انی ایشندی که که صغیر سوز
 اولدی بصوت و جوفی کلام
 ایردی بی واسطه ناز عیال

اولوب آخورد اجازت باز
 ينلريدوب مشرف افلاكي
 ينلريدوب حق من اولان
 اندر ايحي بنه بنه تسر
 اينيدونل جملده اصحاب
 شاد اولوب ايردر صفا
 دل وجانيده ايلوب نصيد
جميل الشيم و شفيع الائم
تشفيع وترجي طابقيل صلوة
اصحاب والله رضائهم
 بار رسول الله السلام عليك
 ياشيع العصا في العرش
 يابني الله اتشم عصيان
 منينيك شفيعي سن چون
 اولبحي حشر قور ولوبينرا
 اولدي مرجع بنه سرلي مجاز
 قلدي نكرم توده خاكي
 واردي وکلدي نغمده بن
 ايلدي رحمة اشار تدر
 بولدر لطف حقه فتح الباس
 سجده فکرايدوب خدايه
 اولدر غرق بنه تحفيق
صلی الله علیه وسلم حضرت
وسلام اولوب اصحاب
تحت واکرام اولدغی
 ان قلی لیک بت ایک
 اذهب السیات بالحق
 ایلده عصیانم بدل حسان
 انیانک رفیع سن چون
 ظاهرا ولد و قد طاعت عصیان

سند

سندن اومر شفا غنی عالم
 اومرم کم اولوب بوزار رفیع
 کوجوم وکن سمه دیوق
 اولوبن مصطف زنا عیلم
 جوم و عصیان ایلدم قیچی
 برغوب خاکیکه اوزمی
 لطفک اولمسه فخرخواه
 اولمرايه شفا غنی باور
 اومرم شفقک اولوب نام
 سکا اولسون هزار بار صلا
 خاصه ره روان راه صواب
 چار بار کزین عالی شان
 اولاشه ملک تحفین
 ثابته اعدل و ستوده سیر
 ثالثا میر جابج قرآن
 بر کنه کاره قل شفا غنی هم
 فکسن قدری جن نده رفیع
 لطف واحسانک سکده دیوق
 خود واردي تنم چرا عیلم
 وارمغه حق چنانکه دیوق
 آستیکه طوعشم پوزمی
 ندین نه قلا بر آه بنجا
 اجد حال زارمه کافر
 اولم اسوده حال و خوش خاطر
 دخی اصحاب و الکه فانت
 پیشوایان زمره اصحاب
 که اولدر قهر دینه چارگان
 اعنی بویکر حضرت صدیق
 کوهراک حضرت عمر
 ابن عفان حضرت عثمان

را با حضرت عقی نقی
هم دخی نور چشم و قره عین
هم اولان اکرمین عند اکفا
اوله بهریرنه نزار سلام
بو حکایت پر نکایتک
حادث و بور وایت
وای عی با عمت نه
بر سر کم نسیم جان پرور
ایریشوب اعتدال فصل با
دیره آب ضا چشمش ایری
جنته دوغشیدی با غلام
کل کی کشیدی رو جهان
لاله لرطوشندی صحرائی
خواب غفلتدن اونویز بار
جام زیرینی پر قلوب ترکس

واقف نکته خفی و بجه
شاهزاده حسن امیر حسین
عمی پاک حمزه و عی سس
بیک نجات و غرت و کلام
ترتیب و ترکیب سبب
با و اینک تحریر و خطینه
اوله و غنک بیانی در
دهر و پریشندی زینت و نور
جوشه کلندی شوقله ازها
کل و لاله کلوب اچیش ایری
سبز پوش اولشیدی شستلار
اولشیدی جهان صفاده
اله المندی جام صهبای
باغچه اچیشیدی لیل و نهار
ینه قلند بر کوزل مجلس

شهر گزارده اولوب کلاشه
بلبلک کاری آه و ناله ایری
سر و قیلدر قصه کیشیدی
اچلوب باغچه جمله یاران
عیش اچون جمله صفار و
کند و حالده بن فرغنده
ایردی ناکاه بر جوی طریف
که بکا اولشیدی یار قدیم
ددی ای یار اوله غفلتده
عالمه ایردی رونق و زور
صفیه عالمه اولندی نکار
نه طور رس جهانی سیر ایل
کلدی بر دم ایرشندی همه
بو کلامی چو ایلدی اصف
خوش کورب قلندی نالیقی

اولشیدی شکوفه جمک سپاه
کلش و باغ پر عالمه ایری
عالمه خوشی حالت ایرشیدی
کوشه کوشه صفاده ایری
باغ و رافه کدر دی لیل و نهار
سکن اید مقام غولنده
طبعی پاک و لطیف و نالی
غم و شادید غمک رو ندیم
نه طور رس بو کج غولنده
باغ کل ایل صنع حقیه نظر
ایست فائظ و الی انار
نه جهان کم جفانی سیر ایل
حق ایک سنده ایلکل و کلا
ایردی قلب حزینه ذوق
ایلیوب غدرله ملاطفی

اولوب اول باره اید آغریا
 ایسوب بر لطیف باغ نرول
 بر مقام شریف و جای نیت
 دکت و مغز و حاتم
 آجلوب کون کوشه تکلم
 ایدوب اول جای کفاده
 هر طرف اولوب مکالمی
 کاه ایات او فدی کشما
 آجلوب کاه مشویدین کیش
 مشوبیه ایرنجه سوتی کلام
 دی ای بیل لطیف نوا
 بیل باغ ایردی چو کون
 نفعکن ایر شفا علیل
 نفعکن ایرر واد چیا
 بند بر خوش کن بید آت
 ایلدک عزم کوشه کلزار
 ختم و خوب و دکتش
 باغ جنت کی لطیف و لطیف
 هر برندن صفا سوزم
 هر طرف لغه لوده بیلدر
 ایلدک کف و کونر نر
 ایلدک مشو فله صفا سینه
 نظم و نثر اولی آرد کزار
 اولدی فغنی معنودین کیش
 او حریف خراب و نیکو نام
 که ایرد فطریله صفا
 ندن اولق بور سیمه خانو
 بچون اولدک لب بور سیمه
 سوزه کل بید ویرجه چیا
 عالم قدر کیم هوید آت

چو ندک و بردی حق قدر
 شکت قدر ندن اعلا قل
 که اولوب باو کار کول افش
 اولو اولدک سم سراجی
 چو ندک بو کوشه کلای کوشه
 ددم ای بار و حاتم و خندان
 خوش و دکت سوز کر کوه خند
 که چه وار قدر تم کبی پروا
 نیلیم کیک کوشه اشغال
 اولمده مستظم امور مشا
 فله دن و فخر مشی رقم
 خدمت بشار کوب قلم مانند
 بو قیود یل بند اولوب هم
 بی اشغال ادب پریشان
 چو اولسون کشیده و ف
 ندن اولق بور سیمه بیعت
 بند بر خوب نامرک قل
 حشره دکت ایده نامکی اجا
 خیر اولوب دلد و کز اولد
 و فدی ایدوب شو فله خندان
 سوز کر کول ایشدی و ده
 هر کم انکار ایدر سیمه اجی
 هفتده بر کتاب ایدم
 و بردی کویا کین زبان کل
 اولمده خدمت اوزره فخر
 دکرال کم قلم تر مش قلم
 اولمده ریزار قید لید
 سر فر و انجشم مشال قلم
 قلیه جمیع اولدی حاصل
 که اول سوز و حسنه کون

ددی ای بار بوف نه تو
 خسته ایله قور و بهانه تو
 خسته کراسیر اولاییل
 الجری قغان ایدوب فضل
 اولوب طوطی بید و بید
 هیچ اولور چی کلامدن یکن
 بکر اولوب برام بکر ها
 دوقله شو قله اولور کویا
 دوم ای یاشمادی بر دم
 که جهان به اسیر در دم
 خنق اولوب بختای جا و حال
 قالدی ایقده اهل فضل و کمال
 اکثری حالک اولوب عامی
 قالدی فضل و معارف کانی
 کم اولوب فضل و معرفت اهل
 طبعی آفاق جا بک جمعی
 شعرون کس شعری فخر افز
 شواکت و کی بوله کتسنه
 سخن سحر اولور اشعار
 کسه توغیر قولانه کفر که
 ددی کم بونه سوز رای غافل
 بونی عاشا کس سوبله عاقل
 شویله صاندکی عالمی غالی
 بونی تو ایله محکک عالمی
 جوهرک وار به کتور آفر
 اولور البنده مشتغول غایب
 اهل فضل ندر بوانکار که
 بچون انکار اولای عیال کار
 چو قدر رحمت نه اهل کمال
 وارایه حسنه ایل و عین جمال

شاه
 شاه

شاه عالی علی الخصوص کمال
 نکته دان و سخن و رودان
 نظم و نثر کنگارنه واقف
 علم و فضیله عالم و حاض
 انکادینه ایدوب انش
 ایل بر خوب شنوی املا
 که کلمه حشره دک اولوب یادک
 هم انکادی هم سنکادک
 شاه نامن ایشد بیک و ایل
 قالدی ارتق اعجاز جمال
 و دم ای یار جان کوزم اوزره
 نکه دیک بشم بوزم اوزره
 بر یک اونا مشغرا
 نه طریق اولنه انش
 بزم یک نظم ایدم عجب
 نه طریق اختیار ایدم آیا
 ددی ای بار سدم و غنوار
 سکا نیز می قصه کلزار
 کل که اولوب جمال زینبا
 بید اولمشد اکا شیدا
 نوکر کاکسیک احوال
 جمله اوضاع و جماله احوال
 نظم ایدوب بر کوزل کتاب
 طبع با کدن انتخای انک
 ایشدوب اول سوز و سوز
 دوقله شو قله اولوب مشغول
 بوکتابی عیان ایدوب املا
 شاه ادینه ایدم امض
 نام ش می ایدوب اکا عنوان
 ایدم بر کتاب

در درج سعادت و درج
 کردون عظمت حال نگاه
 مناه حضرت ملک مدح مناه
 و وصف و دعای در
 معنی شاهنشاه ملک رفت
 مشتمل بر عظمت و ملک و عظمت
 شاه رخشا و آقا ب جمال
 شاه فرخنده فال و نیکه خصال
 میر عالی تبار و فتح زار
 سرور نیک نام و نیک نهاد
 افتخار نبیره و عتیان
 اختیار رساله سلطان
 معصوم شاه بن سلیمان خان
 شاه شاهنشاهان شاهنشاهی
 او کو اولدی بخت شانی
 موجب دولت و جهان بنا
 مستعد لای دولت و بخت
 مستحق کلام عزت و بخت
 جلال علی بنای خیر خلف
 باد کارش بهشتیان سلف
 برج دولتمده آفتاب شیر
 قهر رخنده شاه ماه سریر
 در درج سعادت و اقبال
 در درج سعادت و اقبال
 شاه عادل که عدلی کرد و اقبال
 عدل نو شیروان اولور بر باد
 بر سخن در که جودی اوله نم
 ملی ابد نامی سینی عالم اودم

عالم عدل دادی بر دنیای عالم
 لطف و جودی جهانی قلم
 اولدی عدلی خلق آسوده
 جودی غنی اندی عالمی سوده
 عدلی انزله قندی بر جود قهر
 لطفی اخیره و بر دنیای قهر
 و بر ملک خضر قهر و دوشه کلام
 بر شمع و دلبر در که اگر
 حربه و خورن جوهر که خورن
 قندیه با جوی قندیه خورن
 ملک روی قلم مسکن
 آت صالردی حاکم که سخن
 ابر سیم بنی طهر
 کار تیمور ابر روی سیم
 خون اولوب خوف و ترس
 و بر دنیای ننده شوکت
 لطف و قهر طراوش قندیه
 قهری بر خدی نبون اندی
 قهری بر خدی نبون اندی
 اولدی لطفی شهره دور
 اولدی جانن تجی سر و جود
 عدل وجود اولدی اکا کوا
 لطفی جهانی جودیه خدیه قوت
 لطفی جهانی جودیه خدیه قوت

اولی مرد رختی بالا
رخت و قدر ناید و نظری
خوش بکسایسته مای کله
جان و بر او لطف جهان تو کردی
اوله فید جانده جیشد
خسته و دل قوتلغی اندر ای پید
کورسه جاده و جلان بکشد
جان و بره اوله اکا چاکر
کر فید و ذایر ساوله قدرش
عرض ایردی اکا جوتیت
شاهزایکند و بند سیدر
ای کرم کافی سرین اولو
کر ایردی هد لکله عاده زیور
دور عد کده ایامیر بزرگ
اولدی ستمو ایه کوسفد زکر
دور عد کده یک انمز زار
مکرار باب عشق لیل و نهار
یولایونوب کسته بجز راه
زلف و لبر مکر که و بیگاه
سبزه ز کده و کمر اید و بی
ید و فاذن مکر کم دغ
نچه و صف ایلم هد الکی
دولت و عزت جلالتی
اوله اشجی را کر که خار بکا
اولور اوراقی جلایا بکا
یدی در بامداد اولوب نمر
ایلم روز خسته اوله ندرم
و صفک بکشد برنی ای میر
بیک دیر اوله ایتمه خیر

چون دحادر عرضی عایدلم
صدق و اخلاصکنا ایدلم
پنج کم شاه اولوب کوکمه مهر
نحت حکنده اوله ملک بهر
عالمه و بشکته اوله اولسون
برج اقبال و قدره ماه اولسون
دولت و عزتی قلوب لغو
فلوخی شمنه ضعیف و زبون
زائنده ایرتوب غایت حق
و بره دنیا یه زیور و رونق
ذاتی شاه تا حدار اولسون
دشمن با خیال و خوار اولسون
و بره شهنشاده سید لطفیل
دولت و عزتله عمر طویل
پیر اولوب اولت و حدانم
شاه اوله عاقبت لیاقتله
بود عاید شوکم دیر آمین
دکنم بوبلادن اوله امین
بودمستان پر دستن
دستک بند ای و مطلق
دلو افشا تا پر قوس و سنج
نمونهک منشای و سنجی
سویله ای یکس سخن پرواز
که آجیل و سوز کله فنجی راز
حاکم سنده کینه دانی سن
بیل کفن معانی سن
بیرا اول فنجی کبی بسته دهن
یندم اور کل معانی دن
ایلم عشق قه ناله کی دمساز
پرده عشق دن دورت سراز

ایستد و نه چو پیکر چنگ
 بر آه چال و شکله چنگ
 ایل کلان حکایت رنگین
 شادمان اولسون ایلیک
 بیل کلستان افان
 بویله قلش بیان افان
 که مکر روزگار ماضی ده
 الطاف و اشرف اراشی ده
 یعنی روم یاره وار دی بر
 لطف طبعه قرم و دلو راه
 شاه فخرده جاده و فرخ حال
 بیکه رو بیکه خود بیکه خصال
 جلاله ای اعدال و وزر
 حسن و خلقی قوی حال و وزر
 صافی طبع و لطیفه روشن
 و کف و نظیف و روح اقوی
 بر شمشاد ابدی بلند و قار
 اوز در لیدی شاه بهار
 آب حدیله تازه روی
 باد لطیف و بهر مثل جان
 لطف و احسان و جود و کرم
 حکم آقا قییل که ساری
 عدل وادی مثال با و کرم
 که دور نه ایمن زاری
 مکر افق هزار کلزار ی
 کیشن ایچره مکر که سوسن تر
 که چکر کند به خنجر

که اوزر کند به سوزن
 سینه و جیل مکر که دکن
 قید مکر که دن افسر
 لاله جان مکر که باد سحر
 سینه دن بر یوزنده شکر
 قد و حدوشن رو دن بر تو
 بر که دیار بند حد و حد بودی
 بر که انجاردن و غی جو غدی
 یو غدی عین ترکس کلزار
 المون او سکھو قورنیشا
 لاله شاحل جام و لعل افر
 پنج س قی و اردی دلبر
 بیکه سحراری و ارسون دار
 جمل زنگنه و خوش و خنجر وار
 سر و ازاد کی با کسیر
 قول بیک او که خنجر چکر
 خا رویش نیز روی و تر کس
 نزه داری هزار شیر کفن
 پنج بیک بیک و ارسیم کس
 هر بری مجوهر و تاج ربان
 بر چ رفعت و اختری بان
 درج دولته کویری قن
 باغ عزمه بر کل آملش
 حقدن او سینه فیض صابش
 برا و عل و پیش اگر حضرت حق
 کل کی باغ عالمه رو نی
 ادی کل که دافنی تر فنج
 باغ حسن ایچره کلش خنجر
 پنجه خنجر هزار فنج شکر
 حسنه دهانک لکنک

حشر بی نظیری دور آنکه
 کل زیاده و لبر غشایک
 عشق بر برتری دور آنکه
 سر با الوصف و احوالی
 و بر خصوکی علی حد
 ذکر لطافت و نکالی در
 جلا اخصای اعتدال و زره
 بر برتری بهجت و کمال و زره
 جلالتی و کثرت و غوا
 بر برندن کورل قوا و اختصا

صفت زلف

زلفی کم فتنه و دسر آمد
 دل سکنه عمر تمتد در
 نامه حسنه اولده رفیع
 که آنکدر جهاند بهجت رفیع
 اولش آنکه هزار انگشت
 هر قلند و بنم کی بسته

صفت قامت

قامتی کم نهال جنت در
 اکا طوبی دمک قیامت
 بلزم پیچ قنقی حقیقی است
 کوره طوبی اونی تمدت
 سرو یا فتنه باله اول و دی
 پنجه سینی چارک اول و دی
 کله رفاه اول سفت
 جانی یوق سرو که ایدیه حرکت

صفت پیشانی

جبهه کم روشن و منور
 مکر آمینه سکندر در
 زهره در برج قوسده کویا
 مرد و مهر و زره طوفی در دینی
 نوران لوحه و یا خود که قد
 آیت حسنی بلش انش

صفت ابرو

در را ابرو لرن کورن فی الحال
 طوفی مرتج اوزره کی پاک
 جفتد کر چه کم قیافتد
 طاق در هر بری لطافتد
 اوله که او طاق عرش است
 اولمزیدی سهرای حسنه شات
 حسن تعلیم خانه سینه همان
 زینت انجون قونش یکی همان
 نیکان کفش اولور اوزار کفن
 که چکر لکلی یابی بر کز دن
 بر نظره ایدر مکر یک فان
 که اهر کون باشینه یکی همان

صفت چشم

عینی کم عین سحر مطلق در
 سحر عینه دلمه کرحی در
 در کورن عینی آنک هرگاه
 جان و دلدن علیک حسن
 عین عهر در که مانع جمال
 بولدی اول عهر مله و جمال
 یکی اختر در یا خود لامع
 نوس بر جندن اولد لالاع

یا ای که گشت و آشتی حق حسن پیکره اولده رخسار

صفت غمزه

غمزه که جان سنان و بی پروا
شیخ زهر آب واده در کویا
ایلیوب خطه خطه بیغنی
فان ایدر هر نظاره بی پرده

صفت مرغان

مرغه که دو دور و پر شکرد
آیکی صفت خیزه دار صفت
فتنه به هر بری آتش اوق
فتنه سی جوق امان و شفق بوق

صفت بیتی

انقی بهشته بر آفت در صفا
که جمال آرمینده اولدی
یا مکرنا شکفته زینق در
بوستان جمال رونق در
با خود انکشت بر گزیده حق
قرق قرص ابدی بکی شوق

صفت چهار

ز طری تازه قرقری کل در
که اکا روح خدای بیل در
اولدی الما طفل عشق
نار و حسنه آبی آل ورق
یا مکر آفتاب انور در
که انکله جهان منور در

صفت خال

خال که کم یوزده لطف بیست
مرکز دو حسن و بهجت در
و در لاله جمل فزانه
خوس حسن ایچنده بردان
اکا دنیا یوزنده شکر یک
بکدش اولما دی اولمیه یک
بکد کلد که کور کچی انده
کوزنک کوزری قانورنده

صفت کوش

کوشی که در لطف اولدی
بهر حسن ایچره پردر آیکی مدی
با آیکی تازه کلد بر چلش
در دن اوسینه زاله چلش

صفت لب

لبی که جان فزای عالمدر
روح غش مسج حرم در
جان یا قوت در دل یا قوت
سویله جان رواند از سکوت

صفت دیان

لبی خنده که چه سوز جوق
نه دیم اول دیان کم بوق
یا ره دن حق عالمی بوق
بن نه یوزدن اورم و بی بوق

صفت زبان

خال
چالی

که صورتی ز باقی بیل در
که آتشین اگر خنجر کل در
با مکر طوطی سخن در در
که نفس آگه اعلی و کوه در
ترجمان کلام لاریبی
که شفت زار نکته غیبی

صفت دندان

که چه دندان فی عین کوه در
خنجر آغز زنده زاله تر در
با مکر کوه کرانغا
اعلی ناب ایلا اولدی صبا
درج اعلی جره سی و دو کوه
اولدی خنجر که بولد و فوج
با مکر اعلی نابی در سکر
سکر او زره او شده بیکر

صفت عقیق

عقیقی در جمال باغ و سب
سرفند قدن ایرغش آسب
سبب کوه بر فواکه در
سیدن اول هزار کوه در
اکبر عز قلوب و سبب ابوا
دیمه رحم ایدوب اگر الح

صفت ذوق

چاه بابلدر او چاه ذوق
تورنم دیمه اول او چاه
بچه ماروت کیسی سکاری
ایله سحر که گرفتاری

ذوق کوی حسن در کوی با
زلفی اول کوی محبوبان دو
ظاهر اولای کوی و چو کانی
ملک حسن اچره الدی میدا

صفت کردن

کردنی اولدی شمع کافور
زلفی دودی و جهری نور
بینتی نوز و فعلی انش
سرد و سوز فراز و سرکش در
با مکر ساقی خوشد مشین
بازای جلاله سیم ستون

صفت بازو

اندی بازو کنی خدای قیوم
صفا کم اکی سبب کاسیم
زور بازو و بلا اوشه هان
بویجه کرا بد رسبوز میک

صفت ساعد

ساعد خوبی بنه کم موسی
کوستر عالمه بی بیضا
آستین اچره ساعد برنور
اولدی کویاکه مته بقور

صفت دست

دستی کم کنشلی یوق لطفه
الی او مستدر ملا حده
اکا صوفش عیان لطفی خدا
الی او سینه اولمزالا صدا

کر چه در لور اولی است
الی الله در آنک بمال
دیکه من بید جانان
اولدی کو با که بچم جان
قل بدوب یا بر یکی خوشی
اللی قار سوری اول خوشی

صفت انکشت

اولدی انکشتی ها کو فایم
قلقه لطف آیتن ترقیم
آپسی آقا و مهر در مشتی
شعشع در او مهر انکشتی
یا مکر طور و غیل ایکی الی
کاتب صند اولدی فال ای

صفت ناخنی

ناخنی برک کلدر کو با
شاخ کل او زره بولدی
هر بری اولدی کر چه بد کمال
فضل سندن اولور نازمال

صفت سین

سینه سی اولدی تنه تو
یا مکر جت ایچره لوحه نور
نور محض اولدی چون آینه
بر بر دند کر زمین جهان

صفت میان

کر چه دقنه قل یا عارف
بنده قلچ اولدی واقف

ایمین مو فی اول مبارک
صاعسون ایقده رگری خیال
موط ایچ کده اول غنیل
قلدر در سیمانی مو بدیل

صفت ناف

نافی کم چشمه لطافت در
حوض سبین فقر جنت در
شکلی کوه نور در کو با
نافی فو قده عین روح ترا
کر چه طبعه بیج علق یوفی
اور سن ایقده اجازت یوفی
قاعده سوز چو بند ای جسم
بیک طو ندی دیا فی است

صفت ساق

اور سن قو کور آمدی اول ساقی
کو اولدی بزم لطافت ساقی
ایکی ساقی ستون فقره خام
حسن فقری شکله بولدی ام
ساق خوشی صفا و بهجت در
پایه کر سنی ملاحات در

صفت پای

پای قلده صفا ده کنکر در
مای نور بر اختر در
سیدن صولطاندر کو با
بیر یک ش حسن و بها

از در سال اولی به این سال
در سال اولی به این سال

نجده صف ایلم لطافتی
 روز عرم هزار سال اوله
 کربونه نزار بج خيال
 برقلین اولیم و صاف
 شاه بهار کلنازک خدار
انجمن اسناد
 بر حال اول مر بر نور
 کورب انده چو شایه
 کوردی ایرش مال حسن جمال
 ایلدی بر معانی سوق
 ایدوب اوراقی لکرتیب
 موندی سینه لطفی
 پیرلجه اقتدا اندی
 هرکت به ورق ورق ایدی
 از برادی تو کلستانی

جمل انک ملاحتی
 هر قلم ننده اهل قال اوله
 ایلم حشر اوله قبله قال
 هر سوزنده بولنبیک اوله
 تعلیم علوم و مذهب فکون
مخارن اند وکی
 اولدی شهر ایچره کون کی شهر
 نکر ایددی خدای لیل و نهار
 دلدی که اوله بدو بوله حال
 طبعی تا خوان عیون الدنق
 ایلدی بر کناب خوش ترکیب
 آیددی کلده کنای بی اعمال
 الف و بایه ابتدا اندی
 چکس کوردی ایلدی و کچی
 او قودی فضل فضل بستانی

اولدی مستحضر بیارستان
 واریدی لطف طبعی چون شلی
 که اندن بحسنه عاشقی وار
صفت صبح و شاه عالی
شهر کلشی سخن و پرو
روی عالمه رونق و پرکی
 صبح که همه نور صافدی
 چکدی اوزنک دوله شهر
 کوردی شاه بهار رخ حال
 بلدی کم لاین سعادت در
 تحت کلنده واردی بر
 بر حصار ایددی سرفام و حصین
 آبی سفونده آب خضر اس
 ایچی بر جلیقی بد لرلم
 انی وضع ایلده کده سنای
 لیکن اول شهر ایلمین صیف

او قودی شردن چو دیوان
 شعرا و ان به ایلدی میلی
 دوشن اولدی سفینه اشعار
کل زیبا جمالی والی اولما
 باغ حضاره بر کل آیلدی
 کل کی بولدی زینب کسهر
 اولدی کل منبع جمال و کمال
 مستحق سر بر دولت در
 لطف آب و سواده شهر و در
 صانک احضر حصار چو خیر
 خوش هوا سی چو نوحه
 سر و قد لاله خور لاله
 شهر کلشن دیشراک آدی
 نجو ایلدیش تریف

باغ و گلزار و گلستان چون
 از دی مشهور بهار خوش بوی
 شهر گلزار بولند و دلف
 چندی کلاه لوی سبز رنگ
 شهر باغچه ابله ی بهجت
 عدله خرم اندای نیایی
 بوی خفیل طودی بکرم
 بولدی دورنده احدی ز
بجس کل نیاب و محفل شاه
ایمان حضرت و ارکان دولت
 بیل قصبه خوان باغ کلام
 کرشمه صافی طبع و ساده
 قولرندن ملانم در کلام
 بری اول شرا بد از ایدی
 بر سرگاه اولوب کتاب
 جمه اول شهر نامیدر کس
 کل قلدی او شهنشیر
 و بر دی شیر اده کلست
 بولدی فرقه سیکه سزاور
 کچدی نغمه هزار عرتله
 لطف خوش دم اندی نیایی
 لطف سولر اولدی غلام
 امیراج اندی آب و خاک
اعلا ده شرف و قرب بود
بوسیف و نوبت ایدر
 بولدی و بوردی کلام
 کل نازک تن کفاده و لک
 واریدی برنج معر شاه
 حبش و قندهار کس ایدی
 او بار دی کلی مروج کن

آب و بیدری ایل دیوانک
 بری براتی لطیف اندام
 کرچه حسنه کلخار دی اول
 داغ عشق ایلر یانمیش
 نوش اید و بشو طدی کفام
 ساقی بزم کل او سرور ایدی
 بری دیدبان باغ ایدی
 بعل ایل بصیرت استی ایدی
 اول ایدی نور چشمی جنگ
 نظر با کل اولدی سمان
 بر طرفیدی بوسه شریانی
 کچ کوندر اینه جام هرور
 کوزن کلینجه می ازنی
 نور چشم جمیع مجلس ایدی
 اولدی و چون ز رالده جانک
 تراله در دی نامز انک
 دلبر لعل ناز و لعلین جام
 لیک عشقده اغدار دی اول
 شوقه قلعه بویانیش ایدی
 جامی الدن دوشتر اید کلام
 ناملر لاله در ایدی
 کلشنه چشم و هم چراغ ایدی
 نظر ایل زاکت استی ایدی
 اولشیدی کور کوزی جنگ
 منظر حق و ناظر دیوان
 بر قوج اوسته ایدر شانی
 هر کچست و هر چو مجور
 کوزن اچمزدی خولدن سحر
 شهر کشنده اوی بر کس ایدی
 اولدی زربن قد صده می کند

برسی بر غلام شیخ دار
 اولشیدی کلک سحراری
 تیغ زنگنه اولد سازیم
 بر بهادر غریب سرو ایدی
 کرچه کلم اولشیدی شاه غلام
 کلن اهلای بد بخانه میاید
 بری آزاده لوده هم والا
 سر فراز و بلند و عالی قدر
 الف اساطیف قائمده
 حفظ ایچون روز و شب
 اولوبن استغاثه سینه
 طیاروب شویله برینغ افروز
 بر غنچه اندر سرور ایدی
 بری بر یک ایدی جلال
 یوغیدی هیچ شلی دورانده
 حفظ ایدی شهر گلشنی اکا
 روز و شب پاسداری ویدی
 حاصل اولشیدی شهر شهر
 هر زمان کاری تیغ و خنجر
 بیک ازاده کلک بولش نام
 اکا دردی سوسن ازاد
 فاسی کبی صحنی اعلا
 شهر گلشنه میر صاحب صدر
 شلی یوق میر کز استقامت
 کلشید اولشیدی در بانی
 روز و شب کاری اولشیدی
 خدمت ایدی برینغ افروز
 سرور ایدی بر لوجه ایدی
 جسته کده جوهر و تلخ بر
 عالمی دور ایدی برانده

خاک مخدیه اید حرکت
 شویله جت ایدی قانده کیم
 قاتی جت ایدی اول جوان کیم
 بری هم بر لطیف و ساد و ده
 غل و غنچه در و شاد و ده
 لیک مایل چو خاطر حق
 قلبی صافی اولد و میچون آینه دار
 لطف الطیف اولوب اهل صفا
 بری بر روز و شب و وعیار
 زلف دلبر کیمی کند انداز
 کتبه ده قل برودی و قلم
 فتنه سی چوقا و زبانی ایدی
 برسیه رو و تیره دل عیار
 هر لیلی اولوب موقت شاه
 کجوبی شهر گلشنه شگل
 مشرقی سیر ایدی اول مشت
 کسکه زردی کردنی اصلا
 اوند در لیدی بیک نسیم
 مشرقی صافی و کنده درو
 حاضر در باکی شغاف
 ساد کلکده شهره افاق
 کلک اول اولشیدی اینه دار
 جوی دلجوی در ایدی اکا
 برسیه کار و هندوی طرار
 ساج و فتنه جو صیل بردار
 بر قل از ره پور دی منتقل
 زلف دلبر کیمی سر آمد ایدی
 نامی اولشیدی سبیل طرار
 شاه همراه ایدی کوه سگاه
 دیمدم نو شای ایدی شغل

روز و شب جز غم و غم از کلاه
 بولد و غم زمانه در دست
 بخت صبح و جوی آید از
 کل آنکس واسطه بکشد
 نظیرم و امانه در دست
 بر آنکه که صبح آید دار
 اولدی آینه در جوی
 ایوب کل غم و غم و دل
 لوری شوقی جابره خوند
 ویز که حسی باغچه زبور
 بوغچه جوی فرو کمال
 کیدی او رنگ حسنه شاد اولد
 حسنه ویر که چه سیرام
 ایوب جوی او را ده غم
 چونکه آینه به نظر صادی
 حسنی کوردی حیرت عاده

کوردی آینه ده چو کس
 کند وی کوردی آینه کس
 ددی حسنه کرم اولوب اولد
 بارک الله لاله سواه
 بونه حسن و جمال اولوب ارب
 بونه حسن و جمال اولوب ارب
 بونه ابرودر که پوست
 حسن قصر به طاق درسته
 بونه چشم تند و خونی در
 که نیم مرد لرز بونی در
 بونه زلف غیر آسا در
 کلا بیک اهل عقل شیدا در
 بونه عارض منور در
 که اکا سر کشته ماه افور در
 بونه دانه در که مرغ مثال
 دوشده غم از کمال اهل کمال
 بونه غم در که اولوب غم
 اندی بغنی ظلمه سر نیز
 بونه کان اولوب کبی اهل
 از اجابه تر جک و جمال
 بونه لیدر که او سر در
 مرد جهان ویر سیوش
 کند و حسنه اولد غم
 کند و لیلی کند و مجنون
 کرم اولوب حسنه کالینه
 دیدی معز اولوب جالینه
 عجا واری اولد عالمه
 ملک و مور و این آدم
 بر بنم کبی حسنه زب
 بولطافده دلبر عرف

بر لطافت که بگوید و بر دی خدا
 که در بر دی زمزمه ای با
 بکشد شمع وار مدد کوثر لکده
 خورشید و لکده بی بدولت لکده
 سرفراز که بر نقش او قیاس
 بر نیم کبیری عالم ایچره جلیل
 بوجایله کم فریدم بین
 بوق شریکیم بکون و صیدیم
 اندی که چکانی تصدیق
 تصدیق و لیانی تحقیق
 اندی که یک سیمی عورت و دم
 دوی ای خضر و شمشیر قلم
 خضر و اول بوشه جلال
 بجای و بجای مفضل قتل
 بنده خضر اول و کون بوق جلال
 و مدبر قتل و خضر علی سکان
 روم و شای که تبارک قتل
 کت که با بایر سیر هوا قتل
 شرق و غربی تمام سیر ایل
 عالمی صیغ و شام سیر ایل
 وار مدد حسنه نظیرم کور
 کم اول و شمشیر اسیرم کور
 واری مناجات سیر ایت
 کم ابر شمشیر کما که سیر ایت
 ایل افاق حسنه افت
 که اینید نم اول و ارشید ا
 بله خلقی خانه کم الان
 اول شمشیر حسنه فرید جهان
 کد دعوی ترک ایلیم
 بحث حسن و ملاحت ایلیم

بلخوبان و هر مقدارن
 آهید هر رسی الطوارن
 حسنه و هر ده مستم اولم
 جمل قول بن شمشیر مستم اولم
 اتی کوشل ایدی چو یکسیم
 میرا و پید ایدی چو یکسیم
 سن شها حسنه مستم سن
 جمل خوبان شها اعظم سن
 کم اول سا که ایلیم اسکار
 کم اول که که اول و دیر سا
 لایم که حسن و بختیکه
 افزین دیر قوملا حنکه
 لیک اولم که کون کی دوشل
 طوبیوب و اخیری برار و طن
 عالمی کوش کوش سیر ایل
 شرق و غرب و کد و ایل
 بونی دیدی سمان و اولدی
 اسدی کند ی که دوزان
 اوچدی کند ی درده و یکسیر
 کوش کوش جهانی یکسیر
 ایلدی کاه ملک و مسخر
 کاه قلدی دبارش مرکز
 کاه شریفه هند و غم اندی
 کاه سیر خطاب و غم اندی
 قنده کم کور سه بر حال ایل
 بر جملک ایشنه یا خیر
 ایل و ایل ایل و ایل
 ایل و ایل ایل و ایل
 بر طریقه کزدی دنیا بی
 کور مدی حسن یاره عجب بی

نیم دوح از ابراهیم کوبه
 و جان اشعار از کعبه
 سبزه خواران و سبزه
 که مکر و ارایه بر آواره
 سینه سی ریش و قهر بر پیشانی
 ناله زار و کج روی کوهستان
 و ارایه پخته حالت شوق
 روز اولده حالتی نقد بر
 طبعی عشق سرشته ایدی
 مبتلا اولمشدی که چه چاره
 بر نفس نال و دگر بگری
 خوش غزل خوان ایدی
 مشرق صاف ایدی و بی لطف
 نقدن ابر روی غلغله
 شوق هر چرخ قیدی سرور
 بوشوب کل زرب کعبه
 مار اوب کارنی ناله و سوز
 بول و بر دی بوبره و ناله
 در عشق زار و بیچاره
 بر غلغله و بی ناله و سوز
 هر چه کوه کوه جغدی اونی
 حال و دلش اکا طبیعت عشق
 آب عشق ایش نخیر
 نامی عشق کوشته ایدی
 دله اما و ایدی عشق سرور
 نقدن کلور و عشق ایدی
 نفس کوشلین و بر دی
 بر جوق شریف و بار طریف
 نقاتی قور و دی دله و سوز
 صبردی ترغی دله ادم

و بر عشق اید هر دانه اولان
 نقدن ابر روی جان و سوز
 حاصلی بر طریف عالم ایدی
 که چه عشق بر قاده ایدی
 دوتی عشق و بر و سوز
 تحت و با ایدی و سوز
 اولوب آشفته عشق ایدی
 حالت عشق اولوب کویا
 اتفاقا نسیم چاک سیر
 کوشته اید که جهانی بنده
 کوردی بر نفس اید این و سوز
 بر زمان طردی استماع
 نقدن اید شدی جان و سوز
 اید و کلدی کوردی بر و سوز
 دوی ای سوز ای بیچاره
 جان انش بر قوی آواز که
 عاشق ایدی بگری سوز
 ناله سوز اید و سوز
 ناله اید که دم که عدم ایدی
 اصلد و کیمش اید ایدی
 تحت اولمشدی افاده
 و امنی طبعی عشق ایدی
 اولمشدی جهانه سوز
 ادی اولمشدی میل شد
 کوشته اید که جهانی بنده
 کوردی بر نفس اید این و سوز
 بر زمان طردی استماع
 نقدن اید شدی جان و سوز
 اید و کلدی کوردی بر و سوز
 دوی ای سوز ای بیچاره
 جان انش بر قوی آواز که
 بولدی آواز سوز
 در عشق خسته و سوز
 جام عشق سوز و آواره
 بولدی حرق دن اول سوز

ندان اول ترنگه در چو سوز
که اولی سبب در آو که
بودند بر منزل جز ملک
بوترتم در حالت در
بوکالید سن بو حالند
بودند در کمالش
مرد صاحب حال کبر سبب
کور و نور صورت کمالش
یوسف عاشق سوزند حال
سوزنی کوشاید و با نایل
ددی کم بر فقر و غنا کم
عشدر قن غده استادم
کده و کدن ایدر یک استفا
عشق به هم معادیم آخر کار
عشق اول شد رانقته

کم اولی در بوسه سینه فرور
که اولی بود غده استادم
رسید در بویان عزمک
نفسکده بود علامت در
ندان اولی بوسه سینه
کنده و کدن بویان کمالش
حاصل ایل حال کبر سبب
چندین سبب کمالش
یک و غیر ایل در احوال
ایکدونی و شوق غافل
سینه بریان و دیده غنا کم
فارغ نمیده بزم آدم
میدام عشدر بنم ای بار
عزم و عزم بوسه سینه
کزرم او شون جهانی آشفته

نه فرار ای که حادوم در
و پرشم دست عشق کمال
زده یک صلا رادت عشق
حاصل عشق اندر بویان
چو کویم فدا ده بی پروا
اولی انکلا اضطرار
و غمی بوی بی کمالش
زنت عشق و پردی استفا
یک عشق کمالش خوشه
صیقل عشق در دست
یک او نشیمن لباس
صانع دلت که عشق دلت
سوزنی چون نسیم کوشش
ددی ای ایل در دوخته درون
عشق در وارده و فغانک

نه کذا ای که حادوم در
بند بود رنقده اسکان
ایده اند پس اقامت عشق
زده به اختیار عشق
کر او رب فرنی صولت
حال در حال انقلاب اوزر
عشق ای رفا در ریشم
دولت و بهره بفرم اصلا
دولتی و هرک اصل اندر
قلیم آینه سینه و پردی
آینه چون غده طوغز بیل
دولت و بهره دلت در
خوشاید و بوشوق و خوش اندی
خبر عشق کمالش درون
عج که اول جان کمال

عقل و فکر که ملک طبعی
 سنی در بهار میوه میخورد
 غنای عذرا خداده و امین
 عجب آنچه بر فاشی سن
 یکجا بچون در بوسه و کداز
 قنقی نازا بلان اولابونیا
 ای عجب قنقی شمشیر پروانه
 اولوب اولد که جهان افان
 بر کل بچسند و چل بس
 کرور سیمای سیر غفلت سن
 دوی بیل با لطیف بیان
 و کل عالم که اولد ساک جهان
 روز اولده خاکی تقدیر
 دست غنچه ایش غنچه
 رحم ام ده حضرت و اوار
 لطف در بردی غنچه چار
 نقش طبیعت اولد شت
 غنچه و بردی جسم صورت
 جسم چون نقی پاکیزه
 غنچه نازدی به نفع و نفع
 ناکلیه تواند بی کم و کاست
 غنچه در بخت نشوخت
 بلزم یک کیم در سوزم
 کدر روز شب و لغزوم
 طوئوب که چایم غنچه
 بلزم کم اورر ولی انش
 کجراوش بو عطر و سلوم
 کدر بلزم که مجبوم

بلزم کیم در بوسه و کداز
 بلزم کیم در بوسه و کداز
 بلزم یک قنقی شت بلزم
 بلزم یک قنقی شت بلزم
 ایلمم بر برانی ساکیان
 ایلمم بر برانی ساکیان
 نزه و ندر عجب کلوب که شک
 نزه و ندر عجب کلوب که شک
 نه هوا بیل یک پویان سن
 نه هوا بیل یک پویان سن
 جنت و جوانمردن مرا که
 سکاکم در اولد او که
 جسمک قنقی جای در سیداه
 نزه در سا که مولد و شت
 نقشدن کلور چوی وفا
 شبره بود که سر سن ایل
 نقشدن جات ابر جانان
 جان و بر روی خنک ان
 دیک اولدی مکر دم عیسی
 که ایلد که مرده جسمی
 بوسوزی کوشل ایلد یکیم
 دوی لطف ای جوان کریم
 دکلر احوالم ایدین تقریر
 دین سرکه سنی بر بر
 بنده ایل هوا بر ایدالم
 بو هوا ده سنکه همیالم
 اولوب روز و شب هوا یار
 بلزم بیل کیم نه صبر و قرار
 نی کرشته ایلوب بو هوا
 حاصله باده و بردی لیدی

بو بویا بیل کردیاد آسا
 دو نرم شده بی سرو پای
 در قرارم نه اختیارم دار
 بو بویا بیل از که کارم دار
 سولد و منقام بولاوش
 بو بویا بیل تن جسا اولوش
 لیکن ها بده ای نجیب
 شهر کلزاره در بکامادی
 شاه کل امر نه بوا دارم
 او بویا بیل نیز رفتارم
 نفس کل اولدی نازده
 بولدی سیم شهر کشتن
 ددی بلیل که ای نجیب
 لشکر ان ابر شدی جبار
 شهر کشتن عجب بزرور
 شاه کل دید و کل نه سرور
 ددی بیک نیم جان بود
 دکلای خانق مستور و سیر
 ملک روم بجو بر کوزلی
 کرا دی شهر کشتن و کلزار
 لطف آب و بهراده دل خوش
 اولدی جنت منای شهر دور
 باغ جنت کی مصفا در
 کلدی نازه و مطا در
 آبی صغونه آب کوثر در
 خاکی کوباک سکا و فرور
 صحنی صغونه اولد چون
 منعکس اولمش نازه معان
 خاک پاک اولوب غیر برشت
 اولدی دار السلام برشت

ایچی پر فو کو زلزله
 حسن و خلق ایچره بی بدلتله
 باغ جنت یسکیم کایر
 که اولدی حور ایچی کاشی
 شاه کل حاکمی در اول شهر
 کم اور شاهی جملیه و هرک
 حسن زلی نظیر عالم در
 لطفله دیند بر آدم در
 جمل خواجه شاه او در
 حسن او جنده ماه و در
 افتاب سپهر کعبه در
 خسرو سنده عات در
 برستم در که ایلین مشهور
 دینم ایچون انی ایدر معبود
 کوزلری نازله مکمل در
 کا کللی سحره مسلسل در
 قشدر بد برمال چرخ کمال
 بکلریدر بنجوم برج جمال
 خشمه چشمی بیت کم حریج
 جکشل ارباب عشقه خج و سیخ
 طاق ابر و سده قلوب جنتی
 کورنک طاقینتی ایل طاق
 کوزلری هرکه که قنظر
 رستم اولور ساید زبرور
 کوزلری کرچه جان الودیر
 جان و بر یک اعلی عسقر
 در کون حسننی اولوب سیال
 مار که الله زهی جمال و جمال
 عاشق مندی بو قدر اکنت
 شادی اولدر فریدی دنیا کنت

دور ایوب رسو و بر سر تپا
 بولدیم مثل و بکشدن قضا
 اول مسلم در محال بجز
 منی یوق جمله محال بجز
 شاه در او شایسته
 بنده اول شاه بنده
 اولوب امر بیل کی بول
 اولشم بولوبه سر کران
 کوشن ایدر بولوبه بیل
 خاکه دوشده قلدی زار بزار
 عشق دوشده قلبه انش
 باندی شوق شمع روشن
 وردی الدن قرار صبری
 خاکه دوشده فغان و ناله
 دست شوق سینه چاک کده
 درد عشق در دناک اولده
 کوزلیدن دو کوب فرافشان
 بغری اولدی غیله طوطو بولش
 درد قلدی ناله و افغان
 اولدی عشق در بدیه کیان
 دوی بیک سیرای غنچار
 بونا و در که اندی جان کار
 بوخه نبرد که دست قضا
 قلدی سینه کاشان بلا
 بوخه جام در که والی صل
 جو عسی غری جانانی لایصل
 ندیم بن پوشش نایان
 جان اولور شکر سینه بران
 بوخه بر قدر که عفت و ش
 حاصلدی فغان نماند انش
 صمدی

نه وار که از بیک آه
 حاصله باده و بر دی نیک کاه
 نه خیر در که مستاید بجا
 بی خبر اندی عقل جیرانی
 کندی الدن قرار و ساهم
 اود لره یاندی درد لاجام
 اسکی در دم بنده اولوتنه
 دوشدی دل اول نیک قناره
 نسیم روح انی بیک سیدالی
 انیسیت آینه کلان بولوبه نیک
 ایدر بیل ناله و ناله
 صحت انارون جو حسیه ترید اندکی
 کوردی بیک نسیم و جیرانی
 که اود لره یاندی درد لاجام
 دوی ای بی حیاتی اوبک
 بواد بستر لکه ندر سبک
 سن کدایه قدرت و مقدار
 که اولک سن شهر یاره غاشق زار
 صد کی بل ندر بوشور لشر
 جعفر راه اودیدن ایلر خدر
 فائده سن فائده اول عالم
 شاه اولدی که احمد م
 مهذبنا زاجره خفته خمر کل
 نغم ایلر سبک نغم بیل بیل
 بیک کز ایلر که آه و وایلا
 الدن کلدن اوچم بوی وفا و صا
 بیل فائده و ارا و قدر تاب
 که اولامدی کل سیراب ابا
 کل بوسودانی تو که مشکل
 حاصلی بر نهوای یا طهر در

اوله عرک اگر نزاران سال
ایک بیک فغان غفل
مکن اولمزه قولان فغان
بوری به بود بیکه رخت
اولمزه غافل خود و کلام
جو کز کوشش اندی بوسوزن
دوی کز فغان و درون
ظاهر اگر چه بر کلام
دولت عشق و بردی استغنا
کلا و لسم عجیب زار و کس
عشق صانع جهان شور و
ادب و شرم عقل مانع در
عاشق کاری بی خیال در
هر کم اولدی جانی شهر
حارون عاشق اولمزه عاری
ایل عشق اولمزه رسوائی
مکن اولمزه نوله و صفت
حمد لله عید و در شمس
عشق یار یار بادش برین
بر اولمزه یا غده شاه و کلا
شدی سودی پادشاهی
اولمزه خزانده شرم واد
عشق خود عقل و فکر مانع
ست و رسوائی نوالی در
المدی خوان عشق در بهر
کورمک اولمزه جمال و لاری
بولمزه عشق در تسلی
بید بس کلام غفل

نوله بر سر صلاست
ایلین عشق نیکه سن و صبح
که اولمزه نغمه وصال
لک بچانه اولان نغمه
یکایک کلام و صفت
بهر مندم جور و درخت
کوردی بیکه نغمه اولی
قلدی در فغان و سود
عود کز فغان و این
قودی اولمزه فی رول
کلدی کل خدمت و پیری
سیرام و بیکه نغمه جمال
دخی کورب اشک و کز بریر
بیل زانی اختیار غم
اشن اولمزه غمی و جوی
عاشق در و عشق بس و پس
و صمدن جوی ایش و جیح
بیم جوی اولمزه مال
اولدی امیده و صمدن
نوله اولمزه کز و صفت
و صمدن فارغ بولد
قلدی آیدل افش و شکین
عشق قیدی جانی نغمه
عود کز فغان و این
شهر کلاره و کز و اول
دوی ای پادشاه و صمدن
کوردم حسنک نظیر و صمدن
کلن بیا بیلدی نفریر
کوی یا بایده جوی
دجوی بیل و خوش کوی

شهر کاشان **دعا اوله دخی در**

به طوق اسیر محبت و غم
 به تنهای بلا و درد عالم
 یعنی فدا و بلی نالان
 در عشق بایب و افغان
 شوق الی چاک ابد و یکسان
 طوئی قمار با چو دامن
 در عشق خسته و خروج
 در شوق طیران چون بن بی شمع
 فانی عشق زاره دم
 فانی عشق زاره دم
 حاجت خانه کار و نقش
 طوئی عشق جو کوردی تنزین
 سوره سب پر از خوار و بیل
 ابدی کوی یار خرم بیل
 عشق بال ممتی اجدی
 بنده محاکوه لر کجی
 کوی جانی ایوب مطلب
 بودی حسرتی روزگار
 اوله جانی منزل جانان
 شهر کفار طغر و اولدی یون
 اولدی چون شهر کاشان
 جان و ماغینه ابروی بوی
 شهر کزاردن برو چون ما
 کوردی آتوب کلور اهل صفا
 ایوب اول دیار دن کذری
 جانب بحر ایش مسفری
 یعنی کم جوی صاف و روشن دل
 عالم کسیر نا و لوب نایل

باغدن سیر و شوق جفت
 کوی چاک افی بلیل ناکام
 کوی چاک افی بلیل ناکام
 جوی چاک افی بلیل ناکام
 کوردی کم بر کد ادر استغنه
 کندی دبی ایش سلامت عشق
 فامتن در عشق و ایش
 حسنی یار غم ملال ایش
 دوی ایست عشق و شوریه
 عاشق عکس و بلا دیده ه
 ندن اولدک بور سوز و زول
 بغری در دل کم ایلدی خون
 بغر که داغ عشق کم بقدی
 ناکام عشق ادینی کم طوقی
 قبله کاهک نه کوی دل در
 که اکا قبله کور سمر نایل در
 نجه جام میبلیست اولدک
 قنقی سروه چو سایه پست اولدک
 ددی بلیل کای خسته خصله
 عالمی کور غمدن اینه سوال
 اولمشم بر نگاره آشفته
 که نیم کیمی واریک الفته
 بن کدا اول شمع محلا در
 بن حقیر اول رفیع و اعلا
 اول جمیل مهر دن انور
 ذره دن بن کینه و کمر

باغ تازا بچو اول معطر اکل
 بر نیزار ایلی بی لولا بلیل
 انمزلک نامنی اطهار
 بلنه خود ایدر سوزم اشعار
 بونی دیری مست اولوب بلیل
 اندی فریاد و ناله و غفل
 باشیوب صوته عاشقانه
 اندی بر نغمه تر زاده بلیل
 کونیه جام عشق مست اندی
 شوقی اعلی کونیه برست اندی
 دل چون صالیدی بر غنچه
 بقدی جان مکن اندی قناری
 قلندی جان و دلده صبر قرار
 تن بود در دله اندی زار و زار
 جسم جانم لغوب کل ایله عشق
 اینم زار و غفل اندی عشق
 عشق بقدی دروغی ماره
 عشق قلدی جهنده و آواره
 عشق ار دی خانانده
 عشق او صاندی شوق جانده
 عشق چاک ایله کربانم
 عشق چاش اندی راز نهانم
 عشق دن دوشدی قلمه سوزش
 عشق دن ابردی جانیه نیش
 بنی خسته عشق یار اندی
 کروغم بسته عشق یار اندی
 بنی عشق اندی مست و دیوانه
 خلف عشق اولدم ناله
 جوی بطوی ایدر بو سوزلری
 اندی قلبی صفا و دونه خوش

قشیدی عاشدی قلمه خوش اندی
 شوق اکلیم بفرش اندی
 دوی ای مست عشق تو بی پروا
 غم بیکم ابرشدی لطف خدا
 سنی سوق اندی ولته بابر
 قلدی روزی جمال لکار
 مستی کوی نجاره ابر کورین
 مجلس شهر یاره ابر کور
 نغمه کن ابرشدی جانیه
 ایدین مجلس کلکی سوق
 اولدن کور جمال دلدار
 ایله بر منده شوق زار
 بلیل اول خوش کلامی اندی خوش
 دوشوب اولدی صفا باهوش
 ددی یارب بو خواب فیضال
 که ابرشدی دعا غنوی وصال
 ختم مست اولوب بیکامادی
 اندی کوی مراده ارشادی
 ددی ای خضر دم خسته قدم
 قومد که دزه دکلوشیده غم
 شاد و قلد که غلوی شاد او کون
 ایکی عالمده بر مراد او کون
 بیک اولد که کسید مقصود
 اول مقصود که کسید و دود
 ایله که مرده وصل جانیه
 مر و کانی در کسک آل جانی
 دیرین جسم و جانی واصل
 کسک بی کوی یاره قل واصل
 ددی صبر بیت اکنده قشیده
 که تانی در طریق صواب

فتنه

صراحت و بقل تائی ای بد
 سنی کوی تکره اکیدین
 او برین اول کسبلا کما
 یونی دیری پسر اول میل
 کندی یاردین میل آواره
جیل نام شهر کلزاره ایرد
و سواکایانی اوزره بر آید
 کوردی بر شهر خوبه برین
 بر زمره حصار کسبلا رنگ
 آبی صافی و خاک کسبلا رنگ
 کرن اول شهر جنت آباده
 اول جنت و سیم و چهاره
 اتی کوردی چو جیل خسته
 سقف دیواره ایدین نظر
 و دی سن بونه بر دم اولم

طوره برین بو یوله مردانه
 سر و پسر ایرو و سلم اندی
 سوردی سروک نر ایا پشینه
 ددی ای سرینده و عالی قدر
 بر سوزم و ارا کرد کله
 کرا دلور سایشه رت عالی
 بر فخر ایدین اولدم
 بر هنر صاحبی کمال ایل
 بر ندر پوش خاتون دروش
 کر چه طاهره بر فخر حقیر
 بر صاحب جلیف و باقر لیل
 شاد خوب فهم و خوب ایل
 کلنینه عقل و دل جیران
 حاصلی بر لطیف اکلیله
 لیک عشق اولش آواره

طوره

کوریک رحم اید و نالانی خدمت کورتوردم او شرفانی
 انی چون سرو استماع اندی شوق کندی و جوق سماغ
 دوی کم وار کورتور و نالانی جان و برون صفراطانی
 سرور باندن اولدی چون کردی کلزاره بلبل نالان
 کوریک سروی خاکه یوزاوی سروایاغ اوزره خدمت
 صورتی حالن حکایتین بر بر بلدی شکر و شکایتین بر
 اندی بلبله جاننی تقریر جمله ما فی الضمیر تعبیر
 سولیشور کول ایلمی شمر آتش چندی بر بر بلبله
 همدیا بقده سرو حالن بد بلبله اولوب دربان
 انک آزاد لو غلامی ایدی عید قبول و نیک نامی ایدی
 بلبلک اولمشیدی لالای برودوشنده ایدی ناوای
 بلبل اولوب المده پروده یری واریدی تیغ و شمشیر
 بلبلک انی سرو نیکو نام بلبل اندی عزت و اکرام
 طوندی ال اوزره لطفی که باشی اوزره میراندی چمن
 قوشورب و خوشنده الایم برانایغ او شند اولوب قایم

عزت و احترام ایدیدی خدمتین برودلم ایدیدی
 روز و شب سرو و لالو بلبل ایدیدی ترم و غافل
 روی کل شوقه قلوت ناله جسمی ناله و تندی ناله
 ضعیف ایدیدی صورتین ایشیدنم قورتوری اوزرین
میل شیده استیغ طانی ده تنها توب آه و ناله
ایلمه سحره دگ ایضا ایدو که در
 بر کیم چو چمن عاشق زار دهری طوشندی طلمت شب
 خواب غفلت کوز یوسوب بچم هر بری غلشیدی کندو کم
 خواب وارمشدی باره اغیار اویانن یوق مکر که بلبل زار
 او کیم بلبل لطیف الطان وار یوسوب خواب ایدی قاتل
 ککی باو ایدوب خروش ککزه ذوق و شوقیه قلبی خوشه ککزه
 قدری صوت خرنبلر آواز اندی عشاقه ناکس مسر
 انکه حب حاله آغزی دوزدی بو سحر نفیسه ساری
 کرای سر بر طاقک شای اوج برج ملاحت مایه
 فخره نمشکند و خوشی کل زبانی مرغ محبوبه

دکل عالم حکایت الجبین سکه شدن شکایت الجبین
 بنی عشق کینه و زاری عقل و فطرتی تار و پاری
 الذی بهر و قاری و آری عالمک اندی مست و بیدار
 او لدی کو کلم کند زلف کند فدی جان کردن کبر کند
 غم ابرو و کلهای رخ آلی جوی محنته قدم اولدی
 چشم حشمت که جان شک آری تیغ بیدای جان کار آری
 شوق رخ که آوردی ای کون غم عقل و صبره آتش
 قصد آید و بجان غم ز خور ظلم شمشیر بیدای سر نیز
 بتی درد بکینه جانک آری جانده کدی ای کون هلاک آری
 الم عشق زبون اولدم چاه محنته سر کون اولدم
 باره اندی جفا بفرم فایه دندی بلایه بفرم
 یازدم ارتق فراق طاق بوق دره جاشن طاق بوق
 آتش غمده دل کبایه لدی دیده ملک جایی بر آیه کده
 مدد ایلکه فدی صبرم پنجه بر جاذبه صبرم
 مرحمت فلک صبره بوق قدر حاصلی طاق اولدی طاق قدر

نروادر

نروادر که ای کل رعنا درد بحر بلبل کو باه
 قلنا صبح اولنج با بله سن اولوب خار لم به بله
 بر سر مست خواب ناز قلچا ره رنیا ز باجه
 صفتن آمدن ای کل رف کلکی و بردن باه صبا
 مرحمت فلک که جان ابرو عالم مرحمت فلک که فدی جان غم
 شول قدر فدی بلبل آفا که او دلره فدی درد آفا
 کوردی غم زبانه غم بوق اشک چشمین او ز کده غم
 دکلر که آه و افدن اکلر که درد و نهان
 ظلمت شب جهانی تار غم باشد عشق دهری طاق غم
 بر یکا ظلمت شب تار بر یکا فخر بخت ناسخ تار
 بوردی جهانی ظلمت خواب و ارشدی دیده
 کوردی و ظلمت نایب بوق هیچ صفا عدای بوق
 روز حیران کی زمانی بر از محنتی جوق و فاقه غم
 ببللی خواب اول شب طاقی ده اضطراب اوزره اولدی
 شبیه خطابه ایدوب نفس نه غم غم ایدوب

کوردی کموردی جایز فدا کرد
 ددی ابد و بخت بسا خطا کرد
 ندرای شب بونظم و نظم کرد
 جان بود کلود و دوختن کرد
 روز جمعی سن ندر بولام
 اولدی بوخت مایک بشی نام
 شمع کوبسندی تولدی
 عقد پروین کونیدی تولدی
 ناز اسله یاندی کیوان
 که فرزدی بوستر کون ایوان
 مشتری دوشدی سعادتن
 که جهان اولدی بر خوشن
 خیره دوشدی واریندن
 ماتن طرندی چوخ نیل نام
 وجهی بخون اینه کشوف
 بوخت بریدی اغبه کسوف
 قالدی شوق و سادیه
 ربه می چالیدی چکنی نایب
 کاتب خبر کفر می طاری
 که قلم کبی فارید قالدی
 بولید بخون فارودی
 بخون اورما صبح صادق
 نفس بوخت طرندی نام
 بولید بخون دراز شب
 بوخت اولدی روز فرقت
 اندی قایم قیامت قیوم
 باد و کلدی زمینه حمله غوم
 روزن صبح اولدی بینه
 بوخت فذل مهر اسکنه

دو داهیم می ایلدی تاغیر
 یانزن اولدی زکی و حکیم
 ابر طرندی جهانی سراسر
 حاکم بکر زاغلی استر
 سر طایم مکر قشایدی
 جاق هوای فیه وک وچک
 سر واقع قلوب فدا کنده
 واقع اولادی برج دولنده
 حاضی ایلدی بوسر این
 ایلدی کند و کند و یقین
 ددی تولیدی حضرت مجور
 بکا علمنده و پریمیدی خود
 والده انیسیدی والده میل
 اولمیدی وجودم که طفیل
 اولدی باری کاشمین لود
 فان اولادی بوجیم خون لود
 اولدی باری کاشی بنج اهل
 فانی و کلکی کورید محل
 همه چند بجه اولمیدی بینه
 زن تولیدی اولیدی گینه
 شیر و برده که ماغیر مادر
 زهر اولادی تولیدی زهر
 با تولیدی که ابرینوب بر سر
 تنمی چاک ایلیدی زهر سر
 اولمیدی بر افغی مسکن
 که بی ایلیدی زهری مملک
 وارید اوچشندی قافه
 که قیوچ جسم اتمدی نایب
 شفقندن باطفکن مادر
 و برده کند و بر سیر زبور

چو بوی قیدی بر بر هنر
 طبع و صومعه ز پور و زدن
 که چو بوی تنی غلیظی بر و
 چشمی ندان ایبیدی جدا
 یا نویدی جهان اولی
 بکافضه ایبیدی هر بدن
 بر کون اولی بولوب بری
 سببی چو کایدیدی بی منت
 ایبریکن پور سمر که و سوز
 طوفانی ناکاه ماه چرخ فروز
 کوری چون ماه و بری عالمه
 قودی قیری و اندی ماهی خطاب
بیل کبر اول شب و کثیره اضطرار ایبر و ماه و شب و کثیره ایبر و
 ددی درو برای در انور
 سفید کردن ابریشمی عالمه
 مکر اول آفتاب سمر سن
 که انچول بوسه انور سن
 الدک اول شمدن مکر بهر
 که صفای بری صفی که شهر
 دهری طوفانی شام طغیانی
 صفی که ابردی قدی نورانی
 قوی طغیانه غیب ناشدی
 کوی دلداره اول بجا مادی
 شب طغیانه فاشم کمره
 بجا اول غل و لیل کو ستره
 وارر یک جناب دلداره
 عرشد قل حال زاری مایه
 دی که ای آفتاب عالمه تب
 قادی طغیانه دزدی قی تاب

کبر

اولدی سر گشته مهر کید اوزار
 حکدن قالد ایل لطفی بار
 چو بر اولی زار و سر کردان
 ایل اول درد مند که در مان
 یز اول درد مندی او دلی
 نظر شفقتیله حاله یق
 مستند و غیب و غنم در
 حاله شفقت ایل باز قدر
 اکا جور و جفا بر اولدی
 سنی سودیسه کافر اولدی
 سنی سوک کن بهر اکا
 باری اولدی کن بدن قورن
 یق اگر اول کدوان ای لدار
 او تنوب خلعدن ایدر سکار
 باری قلیت ایت الکسون آدی
 کسه یاد انسون لویاشا
 کرج اولدی مکر آفی زحم
 لیک اول درد مند منت در
 بو یلدر کن و عاشق پر غم
 اوردی ناکاه صبح صادق هم
 قودی ماهی و عاشق پر غم
 صبح سوز و لیل اندی حکما
بیل کائن صبح صادق ایبر و شانه لیل و صبح صادق
 ددی ای صبح صادق انور
 و بری صد کجانه زینت فر
 نور صد قیل غلبه انور
 کون کی خلق صد فک انور
 قلبی قل صفایه کلش
 ایل اول ماه صد قی و ش

عالمی روشن ایمنی است او را
 صیقلی کوی دلبره بر نو
 بنم ایچون ایدوب کیمیا
 عود فل باره عالمی نیک
 دی کا اوله شند و خسته
 زار و جبران و شک و دم
 ره عشقکه باره صاف
 رحم ایدر سیک اوزاره لایق
 یقین قلدی دست عشقکه
 عشقکه اندی تن مضیق
 خاکه باری بر کذر ایل
 حاصله کوزون اکا نظار
 انچه مال او مالوقی مدد
 ایل طوفان قهره لطفکی
 نولا اولدیش نوا و غیر
 حضرت ایل بر اول کدای خیر
 کرچه نه جاده مالی و ارشاد
 حمد نه کالی وارث ایم
 کرچه یوقدر الله سجد
 انچه چشیل روی زردی
 انتقامت ایت کالی ایل
 اعتبار ایل حال ایل
 ات ایل کالنه ایل
 لطف طبع ایل اول اول
 ایلر کین بوسمه کفار
 طوفانی ناکام مهر بر انوار
 کوربانی سپهر نور طودی
 قودی مایی و مهر نور طودی
 بیل نوا انتاب عالم آرایه
 خطاب ایدوب سوز و
 خیل و موی و اسرار
 عالم ایدوب سوز و

نابل آتش دروست
 ددی ای پادشاه و تخت
 بر نوک قلدی عالمی روشن
 انکه نور که زمانه کاشن
 حسن سیکو جلد کار تمام
 بخت تائیر کبله جلد و خام
 خاکه چشم و هم چرخ
 کوزی نوری و بوزی نوری
 جرنور انیسیدی سندن
 حشره دکل و قور دی تره
 صبح مهر کن او و کرم
 نور و چینی عمواردی ظلم
 در دله ره وار و کجی
 خاکه بینه ایدیک کدیری
 شوقی روشن ایل باره
 قبون قوسه ایدون و
 خاک کوبینه وارند بلند
 بایر سور و کتی و اشل
 ایل اول مایه مهر
 دی کدای شاه اسمان قرار
 دور حشکره اول فرمایه
 پایال اولدی نیت کم سایه
 طوفانی مایی کیمی کون
 اولدی در و فر ایل کونی
 شب فتنه قالدی اولم
 عرف حسن ایل قلدن ایت تمام
 شب جهان نجر اوله طویل
 اتی روز و حال قل تبدیل

قیوم

پنج برآید در دو چشم تل
 نظریه ایکا مجتهد
 فانی در مانه او کنگر
 مرحمت ایل کم فقیر کدر
 کر چه کم در و عیسی چو قدر
 سندن ارتق کسسته کی قدر
 فانی عیسی قدره وار دنیا
 و سکن اول کراولدی فناده
 قبله سی استیکر اولشدر
 کجسی استیکر اولشدر
 کج رصی کراولوب بیدار
 در اول نامکی ایدر سکرار
 کجری سکن دلمده بکلم
 ذکر سکن دلمده بکلم
 سکا در نازی کرایدر دنیا
 قبله سی ساکدر قلوب سنا
 کفر زلفو کرایدر دنیا
 استر واتی هند سنا
 عشق کج چن کتوری یابی
 اندر تجید اول سنا
 اول فقیر کراولوب سنا
 مرحمت فلی سنا
 اندی وافر بوسه کف و سنا
 ایر مدی کوی کم برندن
 مهر و مای قویب خلیل سنا
 خند یوز طوندی اندی سنا
 جیل شیدا ماه و افان بدن قطع دجا ایدر بجا
 فاضی الحاجات مناجات الیه اندی

بشدی صد قلم مناجات
 عالم السو الحقیق
 دوی کم ایله موجودات
 قابل التوب فاضی الحاجات
 جمل ستر نهاده عالم سکن
 جدار عرض و سنا عالم سکن
 سکا معلوم در بنم عالم
 مشکل اولدی زیاده عالم
 کس بیزنه چکدر کم یارب
 قدومی بوکدی بار در دوی
 بن اسیر بلا و زجر و عین
 کند و ذوق قدره یارب
 یانرم بن بلا و حسرت
 عالمده بکار راحت
 کس یوق عالم ایدر علماء
 فادرم او شتر زار و عین
 دار غریبه بیم انیسیم یوق
 کنج فرقه بیم حبیبیم یوق
 شرم غصه سمد نم ناله
 او غم سکن کسسته بو حاله
 بنم ایچون کسسته و کمر شین
 مکر ایچون بوشیم کویهر شین
 غده یوق او ستر و نریزه
 ایچون او شتر و دوا انشیر
 اجز کج عالمه بر دم
 مکر ایچون بوباره لوسیم
 اولسم انز کسسته و فعال
 حسرت مکر دل نالان
 فاضلیم یا آلهی حیرته
 ندین اشیر و از غریبه

اند و کم سوز آه حقیق
 دیگر که خنجر و ناز حقیق
 دیگر که عزت و جلالی چون
 اهل مسکن ملاحتی حقیق
 بزم مک فاره پستی حقیق
 چکد و کم عفت و بلا را چون
 لب دلبر و کی هلاوت چون
 جان عاشقده کی صلاحت چون
 عاشقده روز خنده بر چون
 شمع پاک میبایستی حقیق
 آفتاب جهان فروز حقیق
 آسمان حقیق و زمین حقیق
 حضرت آدم صفت حقیق
 شب و نوح و خلیل حقیق
 حضرت موسی کلیم حقیق
 دل فریاد خواه حقیق
 اهل عشق نیاز حقیق
 عاشقده ذلت و ملالی چون
 عشق را بیک محبتی حقیق
 کوز یک فانی پستی حقیق
 کوز و کم فقت و جلالی چون
 رخ جانانه کی طرقت چون
 دل مودقه کی صلاحت چون
 شب خنده جاذبه صبر چون
 عالمک روشناسی حقیق
 ملک شام و نور روز حقیق
 بوم سوخته و بوم بر حقیق
 یعنی اول سرور و حقیق
 بیک حق جبریل حقیق
 عیسی مریم اول کرم حقیق

احمد اند و کم خسته چون
 دخی احمی بوالی حقیق
 جلال اسماء صفا کسب چون
 شی باقیه بونار حقیق
 طبع سر دخی شوق کرم
 رحمتک ایل قبلت العا
 اول کرم کافی به حقیق
 غرق قدر و جلالی حقیق
 بی کم و کیف پاک ناکه چون
 ایل و اصل وصال جانانه
 دل سختی لطفه نرم است
 اول کرم رحم ایده بوغده
کل زیبا ناله لبلی اصفا اید و خط وصف مقرر این
نار و استغف صورت کوسر دوکی در
 بلبل ایدوب نمر سوز کوزه
 خواب نازا کوزه خفته کین
 کوشنده ایدی بر لب صفا
 کوشاید وانی دکلدی جوار
 ویدی راحت روانه لاری
 نه معنی در بوسا زانی
 اندی زهر میگز میندو
 ایلرا کین بوسه حقیق
 ناکه ان ایدی عجب غافل
 که بر رعبه ذوق و فیه صفا
 ددی یا ندر بونوش اواز
 که راکت ترانه بردازی
 نچه سزا املی بکه رازانی
 که انک چکنه دوشر اول

بکلیه چون نذر بوسه سبب
 نرگس دبد بان قلدی لب
 حاضر اولدی چو بخت نرگس
 ددی ای نور دیده فیلس
 بو کجایردی کولمه برسان
 بسم اوله سازه کلدی
 حاضر و بری جان قوت
 ابدی شونی غفلت مروت
 ابدی شونی غفلت مروت
 دانه ناز گلیم کدر کور
 دکلیم سازه فیلس
 کوره کولدی اندی لک کبی
 خوش بر غمی چندی لاکبی
 نزه دن کلدی و مرادی
 اکاکم در لاولادی ندر
 بل نهانچه جمله احوال
 بکا بلد بر جمیع افعال
 طوری نرگس کوزم نوره
 وارین سور دلب یوزم
 کوریک بهشت و قیامت
 اکلام جمله وضع و حالت
 اندی بر بلیغ ششم
 بکرم وصف حال ابدی
 کلدی کوردی که بر کف دست
 سر و سر اولمش و دست
 روز و شب ناله و فغان
 عالم عشق و استان ایتر
 سروه حالن مسویر نرگس
 حب خیر الدی بر خط اقله
 بلدی بر مبتلا و عاشق در
 عشق یولنده بار صادق

کلدی روایت ابدی
 حال زارن حکایت ابدی
 ددی بر منده و آشفته
 شور عشق اولمش اشفته
 اول بوسه اولوب وارده
 کروب الدن الدن او چاره
 کوردی کم بوق قاره دمان
 کلدی کم و بره بو کجای
 بر کمال ابدی خوب سرور
 بر کمال ابدی خوب سرور
 بوسوزی چو کله ابدی
 فانی خطا ابدی سوزی
 لیک بر شغنی مجنون
 قلوب نازله بوسه
 ددی ندر یواره و کلد
 کفایت ابدی جانی
 بکستنج اولور که بی پروا
 حرمه قلوب کجیل صدا
 بکشد بکشد بکشدی در
 اوته طور بکشدی کافور
 بو قدر آه و واجه نوله
 ناول حریف فانی
 دلی طور مرغیت خوشد
 بفرم که ناول خوشد
 ناول خوشد و مرغیت
 اوتمه دل کجا بخور خوش
 ناول خوشد و مرغیت
 کلدی خوشد و مرغیت
 ناول خوشد و مرغیت
 کلدی خوشد و مرغیت

در جزیره قالدی چون حاضر
 دوشدی تا که اولوب ایروم
 نهم باندی بی خود دست
 حالت عشق ز نیست زین
 عاقبت عقل کلدی بپیش
 کوردی غرق اولدی کوردی
 جمیع ایدوب عقل ایلدی
 که قاصد کر اولد طاقت
 بیک کون آه و وایه صبر ایدی
 جازه صبر بیهیمی جبر ایدی
 اولدی دم بسته ایدی
 که تا وقت اولدی حال
 عاقبت اولدی غنچه طاقی
 شعور برد کرد زلف نازق
 غم ایدوب دشت و کوه و دریا
 جفریدی غمیل تناسی
 ایلدی طریقه ناله و آه
 دو کوب طاشله اول کراه
 ایلدی فغان و ناله و زاری
 طاقی طاق اولدی اول بیمار
 قالمی چون فغان طاقت
 بنه ایلدی منتر ایشیا
 بو طریقه نهم کون او کدا
 ایلدی صبر ایدی جازه صفا
 نسیم روح از ایل
 شیدا ایدوب است کجوب
 نازک نازک خواره شمر
 اولدی من خواست ایدوب
 بر حاکم که لب غلام
 دفع اولوب ایلدی صبر ناز

ریح ایدوب غلام غلامی موی
 روز کوردی روی مهر و
 آفتاب ایدی خفته غرض
 اولدی شوقیدر دهر لاله مال
 بویکا اول غریب و بی راه
 بیل بونا و آواره
 الم و درد اولوب خسته
 او نوردی غمیل دم بسته
 ناکه فی نسیم جان پرور
 ایلر بکن چنده کشت و کدر
 کوردی طوش اولدی بیل
 کوردی کم اول غریب و آواره
 سر و بالا ایدوب بخت
 او نور حسرتیله والد دست
 درد و بیل خسته حال ایش
 ره فرتقه پایال ویش
 ضحک جیمی رضیال ایش
 بار بیزه بی جمال ویش
 یانه کلدی حجاب ایدی
 عشق اولاد و برصد ایدی
 ددی حالک ندر صفا کیک
 نیل ایدی که بویکا کیک
 نزن اولد که بوسه زار و
 جازه فرقت کیک ایلدی کار
 بجز زار و نجیف اولمش کن
 درده دوشش ضعیف اولمش کن
 کوزلر که حسرتیله ایش
 چکرک مختل ایش اولمش
 نزن اولد که بوسه زار و
 حمدت که ایلدی وصلت یار

مسکن اولی کوشش کل کی بچون اولی سرشن
 یوکلن بیج اختیار اولی سرشن
 کوی دلاری ایک کوی ندن اولی مقیم کنج بلای
 عین وصله کن ندن یون بولد ویکه بوز سر ای سکن
 اوایدوب بیج خیف و نزل دوی ای بار عدم و غوار
 کویکم اولدی مسکن کلشن یک جانم سیر درد و محن
 در دلدار ایکن بوزار مقام جان دبدار دوست اولدی ام
 دودنم اول حاجیه یون کور که داره کعبه و کویید یون
 پنج خم بسمی پاک جان لاری تجر و خشتی ملاک اندی
 اولشم نارونی نوای فانی عین وصله و بشکلا وراق
 کوردم دوستن و غارتن ادم انکه خوف جفا خبرن
 ظاهر اولشم اگر چه فریب لیک اولدی حاجیه وصل حبیب
 وصله دلاره اقتدارم دلره صبر الدله اختیارم یوق
 کوردم ذره و کل بوی وفا لیک کوردم بنار جور و جفا
 بکار هم انرا اول جفا کار ایردی افلاک اهل زارم

کس یوق ملایم ایلده اعلام اولکم رحم ایده اوما تمام
 قدم اوخس حسرتیله در مانه رنوشب ناله ایلد افتانده
 عالمی بلب اول کل رعنا او هم قلیبده بو طبع جفا
 اولاشاید اسر کویب او بکار قوما یو بولد در دجه خوار
 نوله کرکب ایدوب توای چنیل لطفک اول بولدر دمنده دلیل
 بستیکر اولوب ای حجه خفا و مید یوق ده کمال ال
 عالمی خاک پاینه غرض ایت کردن جان منک فریادیت
 دلره حال فرقی بیدر چکد و کم در دوختی بیدر
 نار شو قبل قل زبانه کرم اولکم قلب سختی قلدرم
نسیم جان پرور بیلده خبرن ایتوب کل زیاده
رحمت اثرن و شفقت نظرن مشایده اید و کی در
 ددی بیک نسیم روح افزا چکد غم شاد اولای اسیم بنا
 یورکم دلری ناله وایک اولین قاصدین اول کل
 ایتوب قادر اولد و غمی درغ ایدره بن بوضو مسعی بینغ
 حالکی باره غرض اید بر بر قلبین سرکده ششکی نفریر

سنی اول شاه به زینت
 اول کم ایوب سوزم بول
 تمت است دیدی روان اولی
 وادی شایسته خانه
 ددی ای قباب برج جمال
 ما چسنگ منور استون حق
 ایوب خور شک دایم
 بر غریب و فقیر واقعه
 بنده و خوشی اولوب گنیز
 بوی عشق کاروب شایسته
 جان و دلن اسیرک اولمش
 کله اولمشد که اکلن
 او بزم کیم لرغان ایله
 کوندرن درمنده و بیچاره
 دست عشق کلوب کرمان

ناله دن جسمی ناله و نمشد
 راه عشق کیم صاف اولمشد
 نوله ای قباب اوج جمال
 اوله لطف کیم هرمنده اولک
 نه ضرر اوله سرو بالا به
 افتابه نه غار لاجی اولک
 دولت و قدر نه شب نه قهر
 آب کاولدی چمن جان
 حرمت قل زمان تنه در
 فانی در مانده قوی اولک
 ایشید و بکدی نازیکل
 بکاجان و دلد عشق ایله
 درده و مبر ایون ایله
 درده و صبر ایون دوقی
 ذوق ایدن در عشق لذتی

چو دوش کمال بر عشق
 و صلا بر سر زوال
 دامن عشق طوطی عشق
 اولی شکرت که مراد نکر
 بارون که مرادی وصل اول
 عشق اول مراده باره کل
 عاشق اولد اید و زلفان
 ایله جمله معنی حسن ترک
 هر نه کم دلبرک رضای اول
 و بره جان و دلبر اگر رضا
 چون فراق اولد دلبر طلب
 عشق وصل امید منی چوب
 دلبر ستر بعید اولد عاشق
 عشق قریب اولور منی لایق
 که چه عاشق و صلا طاهر
 دلبرک میل چو غایب ترک
 عشق هر که کاردی صفا
 بونی هر که قبول اید منی اول
 که بولوب کتد و وصل لذت
 و بره جانانه جمله لذت
 کند و ابرو مراده لذت
 نامر او اید یاری غلط
 عشق عشق یار بر سر
 عشق او در غیر بر سر
 چو کتد کدن نسیم الدی
 بیل زاره و کلوانی شایب
 دوی کورب اشق و کورن
 ایشید و کندی بون بون
 ایلیوب ناله و فغانی مینه
 کم کم او ندردی کلشنانی مینه

مینه قلدی قفان و نالند
 مینه صالیدی جهاد سورنند
 بر کج کون و فغانی و نالند
 باندی و حشر بیل و نالند
 صفت میج و کل زبانا جان و ارکان
 بیل حجت اید و کرب
 اوق و صغ و عیش و عشرت
 اند کلمه بد و
 بر سر کج که خسر و خاور
 الدی شوقیلد و نالند
 بریم افلاک شوقیلد و نالند
 مهر جام عشق شوقیلد و نالند
 صبح او جامیلد و نالند
 ایلدی شوقیلد که جان چاک
 بو طرفدن کلک ده نسیم
 کوردی کم قلدی میج و نالند
 طولی فانی شوقیلد و نالند
 بر میج اندی عیش و نالند
 شاک کل عیش ایلد و نالند
 شهر کلشنند و نالند
 اندی فرمان کیلیوب نالند
 خورده رحمن باغ نالند
 بقدر بزمه مایه نالند
 قله بر لعل ساغر نالند
 جمع اولوب جمله ایلی باغ
 لاله و شکر بر سر نالند
 امر عالی بر کج اول نالند
 جمله ترتیب اولدی و نالند
 شاه کل صدره کجی و نالند
 سرو باغ اوزره طوئی و نالند

تراله بزل اندی برمه بره
 الدی زین قدح المیزین
 میجرن چو زکی سبیل طار
 قلعه وصف او چو سبیل
 مکر اولی و جلد سبیل
 جوی دلیوی افی و سبیل
 کوکلی قدی اکا و سبیل
 خدمت ایدو نسیم سبیل
 اندر هیش و نوشته افازی
 اندر شوقه تکلم لر
 طولولرای و صفالره
 شوقه نوشن ایدو سبیل
 دسته انچه لاله لعل المیغ
 کوزه کلر کفر کفر لاله
 سر و اولوب جام شوقه سبیل

بعد و غمی بری بلزیدی سیم
 برآیگی چو دهم اکا و کدی
 هب یقلدی امانی کلشن
 بو طوقدن غریب هاشق زار
 ساقه عشقه اولوب سبیل
 کورب اول برقم اولوب سبیل
 چشمی جام و سبیل ایدو
 غم و درد و سبیل ایدو
 ایلدوب آه و ناله یه آغاز
 قدی درد و سبیل ایدو
 سینه دن درد و سبیل ایدو
 بغری و سبیل ایدو
 عود و سبیل ایدو
 انده کل و سبیل ایدو
 کلکله انده قریب و سبیل ایدو

و خوش

بوطر بقیل کج کون خرم
 بکلیل آواره در دهن طره
 چکری کل جام عین و بیل غم
 بولیب عاقبت بر نام
 انشایدوب احوال پر
 حاکم الله و کس در
 نچه مدت بوسه بیل
 اغلیوب اندی در دله غفل
 یوزنه کلدی کل زیبا
 ایرمدی ذره دکلوبوئی
 یوزنه یقین او کله اصلا
 نامنی اکتی اولدی قطعا
 صبریده کوردی بیل
 کسبه سرن اعدی افت
 صبر کوردی هم تیری
 تیغ صبر ایلدی درونی ریش
 کند و کند ویدی اولدی
 نوله بر نامه ابسم انشا
 کس دن کسبه چو یوقی
 عالمی بن یارین اول یار
 جمله درو بلای شرح آیدینا
 جان اولان جفای شرح آیدین
 قلم ایدوب غم کاتم
 هم دوان کاجشم کاتم
 خون اشکوی شرح آیدین
 بازین صبر تله نامه غم
 الدی مسینه در دله قاهر
 یازدی دلداره قانز نامه
 ابتدا نامه ایدوب انشا
 حق محمد اندی و رسول نشا

دودی ناز ایله یی اولدم
 خفته مری یوق جفا کاتم
 جفا نازه غایت اولدی
 بو جفا نهایت اولدی
 یوقی جور و جفا کاتم اولدی
 نازک اولدی اولدی باقی
 ناز نینله ده بوسه رعایت
 کد اولدی نازه حمله غایت
 نازی ترک اید قیل ناز نظر
 ایلد بوا جفا کد ناز نظر
 ناز بنده اگر جفا ناز کد
 چوق کرکیز و کسک از کرک
 قوم حشر بنده جفا غم کد
 او دره یقه سینه بجای
 روز شب حشر سینه نالانم
 سینه بریان و دیده کرانم
 تیغ غم ایلدی درونی خون
 در دله عالم اولدی کد کد
 قلمی صبر طاقتم ارتق
 جره یوقی اسطاعتم ارتق
 بکار هم ایلکم ضعیفا اولدم
 طاقتم قلمی نجف اولدم
 جاک اولوب تیغ جگر بدیم
 لاله شمس قانده بو بیا ندم
 کوز لرم باشی دوندی خون
 بکیز نک رکنی نک لیمونه
 مرحمت قلمی که خسته حال اولدم
 قوتم کندی بی جال اولدم
 مرحمت قلمی که اولدی طاقتم
 جانده کارندی تیغ جگر و زنی

ایضا بیت زنی افغانی
 نام کی باره ایست و اصل
 الدی لوماری هسته ایست
 واری درگاه شاهنشاهی
 نام الدی شاه کل دلان
 چونکه طوی ابدی معلوم
 دوی کم صافی اول سکین
 داغ چو بر دانی نامش کی
 بدین ایل سلام و بیار
 انسون در دجله افغان
 اکاشدن کرو و خا ایدین
 نچه بر بایه اغش قله
 آب لطف ایدین سکین
 دوی کم اولد در طریق صواب
 پس الدی غایه اولدم

واضحی

علی بیگانه شکستید به جویان
 اولاندی خنده شد و شنا
 دوی ای مستند و آواره
 ای غم مشعل صبیحه فرزان
 الم عشق کد حاکم نه
 خوشتر حسرت و فراقله
 بین محرم در دیک اندر بی قان
 کوز لرک پاش و کر می حشرله
 نرس خوشتر صفا حسن
 عاشق اولد کجا صد قله
 لازم اولدی کرای سیر حفا
 نچه بر حسرتیه زارا و کدن
 سکا عمن حال ایلین
 نچه بر جوله اسیر او کدن
 زهر جویانی میرانه کدن

علی بیگانه شکستید به جویان
 دوی ای مستند و آواره
 ای غم مشعل صبیحه فرزان
 الم عشق کد حاکم نه
 خوشتر حسرت و فراقله
 بین محرم در دیک اندر بی قان
 کوز لرک پاش و کر می حشرله
 نرس خوشتر صفا حسن
 عاشق اولد کجا صد قله
 لازم اولدی کرای سیر حفا
 نچه بر حسرتیه زارا و کدن
 سکا عمن حال ایلین
 نچه بر جوله اسیر او کدن
 زهر جویانی میرانه کدن

نوئی صادی چنانکه کون کون
 کوی بدی هوا به بوی با
 یاری یارون و بر و بر
 نقشه سی و لری صانع کون
 او قوی چون که نامه بیل
 کدی شوق و صفا به و ده
 ایدوب حقد شکر لا بهی
 نازه جان بکده جگر ده گن
 ایدی شوق و تر نیم لر
 صفت شب و شب غزل و صفا
 کال کینه و انارون اوزار و بیچاره ز جود و بیچاره
 بر که کم جهان اولو بشین
 نوره طنند لیل سبیل دار
 ماه قورش فکده به سنگامه
 مکر اول کج بیل نالان
 وادی و صلیله و بر دی قلیله
 لام الف ویدی و در و غلغلا
 اولده آغوده روی یاری
 اولدی روشن انحراف صفا
 شوق کدی وایلری غلغل
 خاکه بوز سوری ایدی سجده
 قدی شوق و جاده سینی قبا
 اولدی هر دونه فشرده آکین
 قدی کل شوق و نیم لر
 اولدی هر دونه فشرده آکین
 اولدی هر دونه فشرده آکین

اولدی

ابریشم ترانه بردازی
 کربنیتی و قوللنوب اولور
 بوسکدن کوی ایدوب صفا
 کاه خالده و بر آبواز
 کدره پایدان ایدوب آهنگ
 بوسه کج سیر ایدوب هر دم
 کاه بر نقش خوب ایدوب
 قدی کیشیردن افازی
 حاصی اندی چوق تر نیم لر
 مکر اول کج سبیل طرار
 کوب اکینه شیشه وانه قبا
 ناکهان ایدی کوشنده ساز
 کدی کوردی که بر غریب و چون
 بانده کدی و صد اندی
 ددی کس عجب ندر آوک
 ابریشم ترانه بردازی
 کربنیتی و قوللنوب اولور
 بوسکدن کوی ایدوب صفا
 کاه خالده و بر آبواز
 کدره پایدان ایدوب آهنگ
 بوسه کج سیر ایدوب هر دم
 کاه بر نقش خوب ایدوب
 قدی کیشیردن افازی
 حاصی اندی چوق تر نیم لر
 مکر اول کج سبیل طرار
 کوب اکینه شیشه وانه قبا
 ناکهان ایدی کوشنده ساز
 کدی کوردی که بر غریب و چون
 بانده کدی و صد اندی
 ددی کس عجب ندر آوک

ددی عشقیدر بوقریا دم عشق مست اندی بزم آدم
 ددی عشقک تعقیبی کیم در دل و جانک تعقیبی کیم در
 ددی کم جان اوللی عشقک اولدی عشق و عاشقی بر
 ددی کم عشقک کف کیم نه نردنن عجب میکانک نه
 ددی کم عشقک نه شایق در عشقک کای لاسکای
 ددی کم در کی عیان الیه عالی عشقک ندر بیان الیه
 ددی عشق اولد و عشقده جان الیه اولد الیه زبانی کلید الیه
 ددی کم عشقن ندر عشقده عشقک زنده واری عشقده
 ددی یوقلقده عاشقده عشقده سواد عین بیان زبانه سواد
 ددی کم عشقن نه حاصل اولد عشقک کیم حاصل اولد
 عشقن دیدی غم اولد حاصل درده اولد عشقک دل حاصل
 ددی کسری ددی غافل اولد درده در مان ایدر جو کامل
 ددی فی در اولان دکلر درده دوشن زده یوسفه قالد کیم
 ددی چون در دکلر خواه درده صبریت ندر یونان خواه
 ددی اولکدر در دکلر نذر جیش صبر طغندی بود در درده

ددی کم واری زده در مان ددی یوق ویرینجه در لاجان
 ددی کم در دکلر سبب کیم ددی اولد عشقک جانکده
 ددی کم ای عجب ندر ددی ددی شوادی آدی یادی
 ددی کم عقل و فکر یانکده ددی عشق یادی عقل و فکر ندر
 ددی چون سوزک پریشانده ددی فکر حده رخ جانانه
 ددی ترک الیه عشق جانانی ددی انکه ترک ایدم جانان
 ددی یوق لیرک و فاسکی ددی یسر کف جفا سیجا
 ددی یوق در دکلر الیه کیم ددی یوق غایتی جفا جان
 ددی غم کیم کیم بوسه فادان ددی کیم انکه دنیا دن
 ددی کیم بلر سکا جانان ددی کیم ایدر اولک جانان
 ددی واری وصال الیه کیم ددی نوری ارقی خوشدیک
 ددی یسک در سسینج بلا ددی جان الیه کیم کمال
 ددی قانک قانک دکلر کیم ددی قانم دکل ویرم جانانی
 کوردی کم اول کدای فی خوشب بهر کالیند ویردی خوشب
 فی حضور اولدی رشک ایدر نیک قار رب یولدی رشک کمال

ددی بولود که حق تو نکو کند / ندن اولین کلک سوخته بند
 نه روا که گوشت کلزار / بویاد پشته اوله جانی قرار
 زایشی و ابرو یکدست نده / زانکست بپوش بپوش نده
 بونی رو بیک که کرک است / که دمی کبک کلکستی
 شاه پیشکند به بولک انیلر / اندن او تا نیمه فغان ایلر
 اولوبن حاضره برتن دل / اولدیر فتنه قلعه مایله
 فتنه فتنه چوقه خیالی نده / جیده باندن فیله قال نده
 جلد کندی بولغ جاره / که قل اول غری اواره
سنبل طراز کمال حسدن بیلی تراوی خارون زاره
غری ایدوب شهر کلزار دن روانده دوی در
 فاندن که مهر وصل اولالک / اولور البنده که بر مانع
 که کم سمد لم اوله بر خوشنار / اکا البنده بولنور اغیار
 نیره ده کم کل اوله خاری اولور / فاندن برکنج اجد ماری اولور
 هر که کم میستر اوله جیب / اولور البنده اولور ارقه
 مکر اولشدی بر عجب ظالم / کل غریه مضبوط خادم

ک اولوب حافظ کل رحمت / اکا اولشدی امل لالا
 بر جوی ایدی تیز طبع و حسود / کینه جود و کار و عنود
 غمزه جان مستان کی خوشتر / بیز ترکان یاروش سر تر
 روز و شب بخوی بلند آید / خشمه نره سی اندامه
 خشمه کل کال خشمه / هر قل اولوریدی بر وزن
 کل حفظ ایلمکه چون مرغ / بر ایدی جمله عضوی خورش
 کل هر کلک صونه الیه پاک / دامن ایلرید غریه پاک
 کاری اولشدی کینه و انزار / کلشن ایلرید غریه غار
 رشک ایدوب سنبلی برتن / بلند کراید بجه جلد وال
 کلدی بو خاطر نده کم افی / خار غمزه ایلرید اونا لاشه
 بغریه تیغ غم اورب یاره / شهر کلشن ایدو اواره
 طوب اول خط سنبل طراز / خشمه قلدی غم خدمت خار
 ددی ای خار فانی غیرت وار / قلدی ذره دکلوزده وفا
 بر لون اندی کلشن مایوی / کلک عاشق کجوب فلور طوی
 بر هو ایلر اؤکد قوا بش / نامنی ایلر کلک لاش

نوا و ناور زدن فور قور
 بر هوا ای قاجور و فاسق
 سورم دیو ایستو ای
 نامه بغلیوب زانه لری
 واستان ایلدی جهانه لکی
 اولوب اولانک فرغی
 قورقم اول عاقبت یوسور
 دکلدی نوسور چو دلب
 ددی غایبده خشم اید اولیر
 بونده سیراوی نوا و نوند
 بونده خلق کی زنجیری
 ددی کم اندم اگر چه کند
 پندم و ماکو سوند اکل
 ددی کوسر بجا اول و باش
 سبکسن تیغیر چاکل ایدین

خشم ایلدیوب برندن خشم
 ایر شوب اوردی بیل زار
 ددی کم ای کد ای بی پروا
 ز اشک وارویم سلطانده
 بکد کوند زنده بو بایله مو
 بونه هسکا مد در که ایدر کما
 حد کی بیلوب ندن که مدلم
 طور سه برد ای کد بونده
 یو خه بر کون سی هلاک ایدین
 ر و ایدو بیسی جفا بله خار
 کندی بیل فغان و الیم
 کربا طراف کشتی ناچار
 خار دلازار کل نازک
 کل دشانی اغیبت
 یو بکا خا نظام و غدار
 بکند دن چکری خنوخو نریز
 برایکی برده بغیر نه باره
 عار و ناموسدن بری رسو
 شاه در کا هی قندهن قاند
 بر او تاغری سن نه شدر لو
 شخ قندری اولد یو خوجمن
 شاه یخچق چکر سن ای بدم
 کز مه سرت ذی نوا بونده
 سبکسن تیغیر چاکل ایدین
 و بر دی اول زاره در دلازار
 بکد بیکت وجه و علاه ایل
 ایلدی صبح اولنج در دلازار
 عذاره اغیبت ایدوب
 ایدوب کس در
 و بر دی چون قلب بیل آزار

کل ز بیا به کلدی حد نده
 دوی ای کل نه در بوجاندر
 نه رواد بر او کدق او بیا
 خوشش ای به بولای ردا
 بچه و کوند ز ایوب افغان
 نه رواد که الدوب سوزنه
 بر لونده بود کلو و دوبره
 لطف اول که اولوب خور
 فی دلب کلر نه غایت یوق
 اکا نور و بر لطف ایدو ای
 ایدو سینه سینه تیغ چاک
 قیدم یک خوف ایدو سینه
 ایشیدو بوسور کل خوشبو
 نیلوی سکا اول کدای فیض
 کند دهانده بر فطر ایدو

بر ای کلون او عاشق نالایت
 بخون آرد ده ایلد ک آفی
 اولدی بو کریمه هیچ روا
 خردی نه ازاد و دلر شک
 کما به بوی حق بود کلو و بوجا
 نول افغان ایدر اول نالا
 اولمشدی مغنی کلشن
 طونم که اوله حسنه شیدا
 کمد کم خا هر اوله حسن و جمال
 عشق نور حسن کامل اولور
 اوله عشق جماله کونین
 بکر اولور کماله باعث
 حضرت یوسف نه عیب و نه
 یوزی وار اول میده یاسم
 غم و درد لولوسون پامال

کلوب اولمشدی کشفیه نه
 رده ایدر می کشفیه نه
 که ایدر همه نه بوسر خیا
 او غریب و فقیر و درویشک
 او کین سینه نه تیغ جان
 تاشندک ایدر دوی و مده
 اکله نوری انکله ایل چمن
 بکا اندن نه عار لای اوله
 طونور دام عشق ایل کمال
 اوله عشق حسن زایل اولور
 ایدر زار باب حسنه اندر چین
 کوند به یک عاشق اول کمال
 بیک زینجا اولور عشق زار
 زجر و قهر تمه لطف و نعام
 لطفه خاطر نی وار الالک

اکا لطیفه عزه نام ایلم
 بوسوزی غار بشندی چون
 دلا کسولکک نام ایلم
 بر قلی تنده اولدی یوزون
 متفکک اولدی کوزی
 بن حضور اولدی یوزون
 کوردی کم کلان اولدی درن
 اولدی اولم شهباز
 قار غدار بیلیماری شاه بزمی کینه آزار کز کینه
 وار دی درگاه پیش نوزدی
 دوی ای شاه دوله ایلم
 خسته دکل قصه غنک قایم
 بر نوزادی کلشی ماوی
 روز و شبست اولوب ایلم
 کلچر ایلم اولوب الفت
 جام عشق است و آشفته
 روز و شب بهده خن ایلم
 کلچر دینیم دستان ایلم
 روز و شب غنک کلچر
 اوکلکک خرابدر حاسه
 غار و ناموسی یوق کدالغی
 مست و سواقی نوا بخن
 کلچر اولوب هوا سینه نایم
 کلچر اولوب هوا سینه نایم
 ایوا اولدی ایشدن اینر کچی
 کلچر اولوب هوا سینه نایم
 ایش بکلک سوزی شاه بهار
 فی حضور اولدی دیدی کم ای غار

قانه دیشدی اول کدای خیر
 کوسر انونلانی بند و اسیر
 اندی فرمان بر کیمی سیده
 خاتم فی امان و میداده
 دوی کم بولب اول کدای بی
 ایوب قید و بند ویر کدای
 بولب اولدی چوش بدن فرما
 اولدی اولی امان نازنده
 اولوب ایلم کلشی بویان
 بیلیماری اولدی لرجوبان
 بیلیماری کلشی بویان
 کدوبه حال کدوبه بر بیلیم
 گفتار ایند کیری اول
 خسته و زاری بر کچر ظالم
 غدار قید و بند ایلم
 قصه کد کدای راند کلچر
 صورت قعبه دین زبور
 بولب و پردی بزه بوراد خیر
 اول زمانده کد بیلیم
 سیدی خاردن اولوب صد کچر
 شهر کلشنن ایلم بول
 دشت و صحرا ایلمی رخت
 سیر ایدر کن جانی زار
 کوردی بر کوشه ده کد بول
 اولوب در دل زبون و ضعیف
 غلامی دونا و نجیف
 کوم کل اولش و کینه بد
 ننه کم کلشک غمیل تنه
 محنت و درد لوطیت عام
 اولشیدیکو چوش و درم

صابون بزمی اش فوجی نه
 بوی عشق ایوب مشکین پر
 دلی وار یک لطف قد فایوق
 کرد و چون بختی نه با
 کدی بایسته میل خسته
 بلدی عشق سبلاوش
 کند و باقی اکلایوب بهی
 ددی سستنه خاکسته
 سنده بکر که عشق بار اوله
 دود آهکی ایلدی تا غیر
 جور دلدار دخی در زارک
 قدی در دله کم ایلدی خم
 سنی کم صالده خاکه دلتنه
 سنده خجیدن اولو سیال
 ایردی جانکه جانی حبیب
 نظر اتزدی و مهر و غبتله
 غم فلک سیه جان پر
 حانی سولک طاقی بوق
 اهل کشتن بختی دردی کا
 کوردی کم بر صغیف و دیمه
 ق می عشق دنا و نا اوش
 کدی قدی او در دنده سوال
 غم عشق افعالک سینه
 کبور سه صغیف و زار اوله
 ندن اولد که کبود پوش غیر
 قهر افسار دخی ازارک
 خاکه کهر کم اندی درم
 سنی کم بغدی دایغ حشره
 قدن اولد که کی ضعیف
 بونسه کجری جانیه جوریه

سولیک حالک ندی سکیکن
 کوردی کم بوق بختی لطف
 ددی بند اخنی عشق زارم
 قامتیم با عشق خم قدی
 سوز عشق او دردی جانیه
 باندیم اوش چقدی غم
 کل عشق دن ایردی جانیه
 عشق خاکدن ظهور اندم
 در عشق دینا ک اولورم
 عاشق کمر چه کل جانیه
 عالمی اکلم کل خود کام
 عالمی کس اندی معلوم
 قدیم شده بوسه زار بول
 قدر تم بوق که سولیم عالم
 کوردی بیل او در دینا
 یا نام در دهر مست کیمین
 اولدی اولد کم جانیه
 صوت حالک نمودارم
 خاکه صالک اسیر غم قدی
 یازم حشر بختی و غم
 اول سیدن بکام اولدی
 در دهر طوفانیم
 دهر اول و حشره عبور اندم
 ینده اخنک خاک اولورم
 ایرمک اولور و لی صاینه
 لطف بوق طاقی اعلیم
 کس به ترم اولد مفوم
 در دهر بختی دیکر کون
 بلدی بهیج کس احوالم
 کند و میالی کند و عذر دی

ایلوب بر بر یل قیلا
 باندی در دن ایکلی ضعیف الحال
 بولیک تو بکریو حالت اوزر
 بر برینه ملامت اوزرین
 ابردی ناکاه اول ایکلی سید
 نیر چشم و شکله و سید
 دام نرویری ایلوب و کار
 و برودانه افریبه قرار
 بیلکی ایلیدیر ایلید
 قلد لراول غریبی زجمله
 و بر سکا اول فقره و جود
 اینین بر نفس قلوب بید
 ایلوب در دل کبر نفس
 نفسی قلد لرا کاکا حبیب
 اولد بیلل قفسه و چون
 ذوق و راحت دن اولوب
 اضطراب باندی اول کربلا
 اولدی کالطیر القفص
 روز و شب قلدی ناله افون
 در جوا نرا اولوب نالان
 قفسه کتور در شایه
 دوشندی بیلل قفسه آیه
 بونده بیلل قفسه
 در لار
 جانب شرفه شایه نمود
 ظهور ایلوب روی رستی
 قلم شرفه شایه نمود
 لشد تنور اندوسک در
 یمنه ای دل قلوب زبانه کرم
 نار شوقیده قاهر کرم قلم شرم

بر جوار تو قفسه شایه است
 او به واسطه دهری بر باد
 انش افش ناولوب نالان قلم
 و میدر بانه سر سر عالم
 انش قفسه و برین سوزی
 قلدی بوسر مجلس افری
 جانب شرفه مکرر شایه
 بولشیدی کمال قدرت و جا
 بر یوزی کسی کرم سرد ایدی
 انش طبع برد لاولوب
 کرم اولوب دولشید یازاری
 دهره صامندی قلم ناری
 انش وقت ایدی غصه ای
 ابرد و کینی سوزی بیخانی
 ابرد و کینک اوزری نازاری
 بولشیدن یفری ذالی حراغ
 کرم غایت حراغ نای ایدی
 بیک رانی و دیت استی ایدی
 بخند ایلدی غایتی ندیری
 دهره رونق بریدی نایتری
 بر شرفه ایدی همان اوزر
 نامه در لیدی شایه نمود
 عاقبت دولشید اولوب کرم
 ایلوب دهری رخشمه شرم
 اولد کوندن کونه ظهوری نای
 صاکنه دنیا یا انش میداد
 طوقدی دهری سر سرش وار
 صاکنه دنیا یا دست قلم نار
 خلق عالم چوب بر سندن
 عور اولوب خوفه بر سندن

اولی از اولدی که عازم راه
اندوه راحت اولدی که عازم راه
باغدی مریم قادی خدی
آتش غلی طندی نیایی
شسته زخمی ز باد بود
اولوب آخرت عالم
دایت قدری ابدی عازم
غرق ابدی نیایی عالم
ناب قدری نیایی عالم
اولدی نیران قری ضللی
اولوب اولدی طبع غریب
بهدی قادی نیایی عالم
تاب غلی چو پشته اند
ظلی جلادی ابدی عالم
کاسه چو نیایی عالم

نور

نور قادی نیایی عالم
ناب غلی طندی نیایی
شسته زخمی ز باد بود
اولوب آخرت عالم
دایت قدری ابدی عازم
غرق ابدی نیایی عالم
ناب قدری نیایی عالم
اولدی نیران قری ضللی
اولوب اولدی طبع غریب
بهدی قادی نیایی عالم
تاب غلی چو پشته اند
ظلی جلادی ابدی عالم
کاسه چو نیایی عالم

شاه قیصر خدیو
شاه قیصر خدیو

دولای ش جهان افروز
 کرجه صالدهای بهانه فکر سوز
 لیک دار کس و دمه بر سر
 کورش مثلین و نظیرین دهر
 اکابر بادشاه اولوب کیم
 تحت غمزه خوش بکر دایم
 در بر او کشته کشتن و کشتار
 شهر بیکه آدی شاه بهار
 اوز بهر سنده اندر آسوده
 تاب فکر کله یا نقش اوده
 بوسوزی البشید خورشید
 صالدهای حدت اودی زو
 ددی اول شیره غم لید و حال
 ایلام یعوب یعوب پالما
 شهر یاری فی لغت فکر
 یهدرالم باشینه انشدر
 ددی اول روا بود که اکا
 صاللم بر برید صاحب را
 وارب انول جلال جهانم
 عزت و قدر و پایکا بهی
 اوله کم قهرم اولیجی معلوم
 اریوب نار خودن چون کم
 کله عرض ایدیمودیت
 کوره جانینه قولنم منت
 بکا کلزار ایلیو شلیم
 اولوده نار خودن فی نیم
 وارایدی خدمتده بر بیک
 قاقی چالاک جیت نینه لیک
 برقی کچی سیرج سرعند
 انش وقت ایدی لیلیقه

نفسی کرم چون تن مجوم
 نامی اولمشدی لاله باکوم
 اولمشیدی نیل اول سرور
 نیبیل برادر محتر
 بری اولوب بهاره افکنده
 بری باب تموزه بنده
 انی شاه یعوب اودیم
 ددی ای یک صاعده عت
 کشته اید غم سر عقل
 سوبه شاه بهاره حدت
 نفس کرم و نطقی زبات
 سوزی پیروز و انش بکرا
 یا غدب نار لر دیا کند
 شود و برسون غیب زبکرا
 لطفه ایله کلامی صفت
 عشقه سوبه بهر پای صفت
 بنم اغریدن ایلیو یقین
 تاب خویله یاق درونه نار
 دی که ای ساده اوله سوده
 بوضه قهرم مساکنی اوده
 نه بهر دعب بوم مرم
 شهر کشته اوله سن خرم
 ایتوب نار خدمتدن و هم
 تابش قهرم انماس فتم
 اولدن برق خدمتم لامع
 بچون اولکاسین بکا تاع
 ایدی وارا ایتوب کیم
 تابش نار قهردن و همک
 ترک ایدوب تخت وادی بنده
 کلک سن استانه غا غالر

شهری نسیم ابرو بستن آتش
 یوقا کرا میوب غنای
 اولکسن ادری و قنک جابر
 ایشیده و ب یوقاتی با
 او خود و غینی بقدی هدر
 با کوم شهر کلزاره ابرو
 قهرن خبر و بدو کوشا بهار کلزاره ابرو
 ایزدی کلزاره ناکبان بر
 ناز قهر یک ابرو بستر
 لاله کوردی قهری ناز
 اهل کلزاره کوریا و خطری
 ایزدی شاه بهاره افرکار
 ددی کند و یا لونی فرمان
 غدی احوالی چو کوشا بهار
 قودی یک غیرت شاهی
 خاک مالو که تخم غفلت
 ویر غریب کجا و ملک
 اشته و ادرم قدر اولی
 ایلدی قهر و قدر جوم
 کندی کلزاره قهر و پیشه
 بهار شاه قهر و قدر
 قهر و قدر و اولی
 ایزدی قهری درون
 ایزدی کلزاره عاقبت نری
 بقدی ترکس به غیل
 کلکار و اولی غیل
 محبوب طراف خشم و غفلت
 نر زباید ایلدی و نقص
 بقدی اول و در دوزخی
 اولانک زبون و جاکلی

ددی کم بوز سوز دای بر
 نجیب تر اولوننده غیب
 بقدر دهر ابرو ایشیدین
 بنم اندن زخوف و باکم وار
 قلسون حوضه مارا زار
 یوری دی کلا یلسون ازم
 ویرسون کلزاره ایشیدین
 یوسف ابرو ایلدی اولان
 ایلدی با کوم چون خبری
 ددی شاه بهار کجا زار
 افری شاه تمود ایلدی افران
 خشم ایلدی سمن فرمان
 شکر کلزاره ایلدی لر غری
 شاه قهر و قدر ایلدی افران
 و شاه بهار قهر و قدر ایلدی افران
 نکستی در عجب شاه قهر
 یوقا قهر و قدر غیب
 آب قهر ایلدی نسیم
 بیک ایشیدین باکم وار
 آب قهر سوز دای بر
 حقی قلسون اولوننده
 بهار کلا ایشیدین
 کند و یا کلزاره ایشیدین
 ایلدی شاه قهر و قدر
 جواب ایلدی کجا زار
 قلدی غیرت درونی سوزان
 کلا و یوب جوم ایشیدین
 قله لانی بقدر غری
 شاه قهر و قدر ایلدی افران
 و شاه بهار قهر و قدر ایلدی افران

سحر ابدی با نغمه بر سر
 و ار ابدی طبعی روشن و نور
 نوری جسمی که بر سر ناسر
 لبیک فغانه نازدن و اثر
 و جوی فغانه نور و بر شدی
 قدر که بای چرخه بر شدی
 نوری ابدی نازدن و بر شدی
 ادای و شدی در دله و شمس
 جسته سر و ابدی و سحران
 ایرو و سالی که نشسته اند
 او توار و کده و دانی راوان
 شهر فغانه قدی خرمی همان
 ابدی شاه بهاره بر سر
 که در قدی بوی کا پی سفر
 جوی ابدی و بوی عکس که بوی
 اوله جنگ و جداله حاضر و میر
 کاشن ابدی بر ابدی که ال
 بجوی حاضر اوله لرجه له
 طفدی سوس بدین شمشیر
 الی و شمشیر خا بریم تر
 سر و هم اجماع ابدی و جداله
 الی بر و کیم بسته نیزه له
 لعل شمشیر الوب ال له له
 سنکر حاضر ابدی تر له
 فامتن ابدی و شمشیر کمان
 شاه صوندی بر اولان
 جوی بطوری کیدی خوشی
 کوم کوک آیین ابدی شمشیر
 سبز و کجی کی اولان
 حرمین دلدی طوری چاکه

بوز و فغان الی فغانه
 کل کیم طوری چاکه بوز
 صف طوبی جمل با دجی حاضر
 چکون اولدی حاضر و ناظر
 ابدی چون شمشیر با فغانه
 قدی بر طوبی اودم شمشیر
 بعد رب ابدی کشته اند
 فغانی اود چکون آل همان
 ابدی کشته ابدی کشته جداله
 باید از مار قهر شمشیر مثال
 یا نوب اول تاب و سوز کشته
 تیغ تیزن بر قدی تیر الکن
 قاهره یاندی لاله احمد
 شمشیری و شدی الی کله فغانه
 حاصد خنجرم اولوب خنجر
 یاندی اول ناره بادی و خنجر
 آتش کدر رقیل اوله
 یا لکله جداله قابل اوله
 ابدی شاه بهاره چون بوز
 قدی ذره دکو قدر و فر
 کرمی سالی ابدی خالفت
 کوردی قابل و کل معاونه
 کوربانی خزان بوز طوبی
 قدی چکون کناره نور طوبی
 کرمی چکون و بی خنجر کدر
 کیم دیر بر بند ار کدر
 غالب اولور کرمی کله کدر
 چنق اولی در در و شمشیر
 بسرا و نبدیری ابدی شاه بهاره
 کل الی همانم ابدی خزان

چندی فی الحال بر او ج طافه
 بر هوای لطیف با بادافه
 بنامدی تو ایمن
 طو لدی کو بک قضا ی هر د
 سر کو با وز ره ایچ ارام
 پیش و نوش ای دی ی کایام
 یز کل شاهی خور دی بزرگ
 یز اولدی سعاد تیلد میر
 شاه بهر دقله کو بدن دخی
 کند و کی د شاه خور قهر صد نک
 کلشی الی یو کله شیر
 ابریشوب دو شیلد خور
 اهل کشنده اضطراب یو
 یغدی قهر یل جمل اعیان
 لالا یغدی خشنه تحیل
 انشاد ردی قو کستانه
 کار کلاری چون تالامی
 ددی قانی بو کله بهاری بکا
 ددی چندی شونده بر طافه
 بر صوفی صوبو خوب یا ملا ف
 بر صوفی صوبو خوب یا ملا ف

انی کوشش اینجه شاه خور
 ددی قانی دیا یکنوز احراق
 ایدوب هم شه بهاری سیم
 شادین بویل ابر کجک فرات
 صا کلباب اکا بهر شیر و کاب
 کوردی شاه بهار که اول ظالم
 اندی نازنده اول راده فرار
 فاند کندی و کی اولی معلوم
 کوردی ییچ کس بهار انون
 اولد لرناید و ناپیدا
 انی ده اندی فیخ شمس نهر
 ددی اولدی بهار ناپیدا
 بلدی کسه فاند کندی و کئی
 الی شاه خور چون خبی
 شهر کشنده یخ کون طوردی
 اکاده سالدی عسکر بر سوز
 نار غدن چو خاطر عشق
 کل خاک صا کلبلا نا خیر
 ابردی شمس منیر اکاده همان
 قلعه اول ولایتی ده خراب
 قلعه قصد ایدر انک دایم
 کللی الی دقلدی ترک دیار
 کسب ستری اولدی معلوم
 کلک المادی کسه زجران
 فاند کندی بلندی قلع
 کلدی عرض اندی شاه نهر
 اثری ظاهر اولدی اصدا
 کللی لوب نه حالت اند و کئی
 قلدی دلده اضطراب اثری
 متصل بهر برینه او داور

دی کون

حرب خویش جلودان
 که تهر تهر از دست او دم
 دشمنان بر غریب شهر ایدی
 کرم طبع ایدی یک سفر حاج
 کوندان اولدیم خوش طبع
 هم که اولدیم صحبت
 عاقبت عرض اید برودنی
 بر کون اول شاه خرم خندان
 جمع ایدیم خدایه تو این
 ایدیم ناکار کوشنده بوشهر
 نایب اولدی شهریار چین
 بوسوزی کوش ایدین شاهان
 قالیسوب بعده قراره حال
 کرچه اول سوزی ایدی حقیق
 وجه معلوق قلعه عسوس
 اولدی بخش دکان شکران
 خوش طبع ایدی بکینه زرد
 لطف قدر دین مرکب ایدی
 آب ایدی که صفا ده کانه حاج
 یک اید برودن غلبه
 اولد کوشتری کریمت
 صوب طاهره دی بختی
 ایدیم عرق قدرله دیوان
 جمل ایدیم و جمل ایدیم
 کمالیپ شهر باغ ز پرویز
 قادی عالی خایه ایدیم بخش
 اولدی شوشه زلف ایدیم
 فتح کلزاره قادی سبقت
 یک قشایه کوشن بختی
 لازم اولدی که کوندردن حاج

من

شاه توان شهر کلزاره
 تفسیر ایدوک واد صانع
 رنگه تفسیر ایدوک
 واریدی بر برید جالاسک
 کرم دروسه طبع سر ایدی
 یک اول نامی بیسب عالی
 اندی شاه خزان آتی عو
 شهر کلزاره طغوز قارایت
 اولالیک وایت انده
 اعدال اوزره درویش
 برو خردن برو دشت ایدیم
 وض جوید زلفش نعل
 ایدیم بو طبع قدر نیک
 قادی ایران دوکن چو بوسوزی
 کلدی کلزاره ایدی بخشش
 جاسوس کوندرب اید
 واطاران انواع
 فنی باوی طبعی خاک
 لقب برک ریزه لر ایدی
 اکابران دوکن قوشنای
 کلجکی بیای قوی حرکت
 او طرفان بزی خبر دارایت
 لطفه قل روشش کلستانه
 اهل باغک چیده کوکل
 استحقاق ایدیم احسان
 عرق قدر یل کام ایدیم
 قبال هر برینه کج بر کیم
 یوله اولدی روان اولدی
 قادی فرمان شایه درش

و بر دی کلزاره روق و بر دی
 ایوب احمد الاحکامات
 کاشن ایلد استراحت اندی
 بر دی حوالی سبغ افند
 در تکریدی اند و حاصل
 بر دی حوال باغی جو کجیا
 جمله احوالی و بر دی که خبر
 شاه عالی سمان علی خیل
 تخت کلزاره کلدی بی اولد
 لیک اول شاه ایوب احسن
 ایوب هر برین خنر
 در لونقندی اید و حاضر
 شوقه خاک ز زنا اولد
 قلیچ جمله کلشنی شمسیر
 که چه لطفندن اولد لوشاکر
 صیدی روی ریمت جوهر
 که کاشندن بر دی جوق برکات
 هر برن لطفی خوشتر از اندی
 خوش خبر الدی بر زاکند
 که انی شج ایلمک کل قابل
 کلدی شاه خزان از دی
 نیم کم واقف اولدی خیر شمر
 ایلدی شهر باغ غم رصیل
 ایل کلشن قنوس بر اولدی
 باشلر نیر ز ایلدی قاشان
 و بر دی ز زین لطیف طعنه
 و کدی و صیدی ایلر و فر
 ز ایلر ده خاک اولدی
 و بر دی اولکی وصفه تغییر
 لیک قهریده و تر یوب بر دی

هر بر ایل باغ و شمشیر
 که چه کم لطفی جوق طرلو تری
 صوبیدی به ایل باغ ایلر
 صاکنه طر ایلر و ایلر
 بو طر یقیدل بر خدایا م
 عاقبت دکلر که اکثر خوشتر
 جایش مزیدن شایسته
 بار و ایل خلق جهان مشهور
 قند در دند ایلین ز نیر
 کلک مغربده و اردی بر شاد
 دی هر دو طبعی بارد
 حاصیل احمد الدن بیرون
 قاتی بارد حبیب و مای
 صدمت قهری چون طرلو تری
 دسم دیلمه خوا اولور و فرغ
 دوشده لر خاک خوف و شمشیر
 که درک قهری چون صید و ر
 قورودی قالدی هر برکاتی
 دو کدی قهر یلر برک و بارلر
 لطف و قهر طر ایلر و ایلر
 لطفدن مسکونه چای ایلدی
 طاهر اولوب دم سرد و طبع
 و قاهر اولد و شمسیر
 بو یلر او دی بواره ده دم
 دم سرد یلر مودی و جانکاه
 رای قاسد روی بی مقصد
 طبع سرد ایلر طعنه ظلمی فردن
 شایه شمسیر اکنتی
 جمله خلق بی اختیار اندی
 صفت ذاتی ایلر و فرغ

دو رخ گری که چه ابر برود / یک ایدر خطی نه می فروز
 دم بر دیو شدی او خد غن / که ای صندی عذاب و زخ
 که چه کم بی اصول اید یانی / یک قوی اصول دنیا
 که کرب رقصه خلقی نه سر / هر بری بر جو جده چنگه
 دم بر دزدن او خوب هم / خاکسین خدی کند و یغیس
 ظلم و قهری چو باشد او شدی / خدی بب خلق آید و شدی
 شوقه را ایدری برودت / که جهان اندی او دود و شدی
 بولدری طودی ظلم ازاری / اوردی بغیرینه او لکر ناری
 او لبوب خلق مسجد آید / ایدر ایدر جعفری خراب
 ظلم و قهر دزدن او لغه نامن / کلش او شدی که شد کلش
 کوردی منع ایتر او دمی / آتش و اریال قاهر دی
 کورستانی او ظلم و ابر / بغری یاغی قاهر قاهر
 کورب کف برودن جوهر / صودی کند و کند و دین جوهر
 طوبی خاک فانی خد ایدری / خاک کوزی یا شد طولری
 خدی خوشید باشن آیدر / اندی خوشید کند و یغی نهان

او شود خطی غموی وزیدی / کوند کوره کورنی کیدی
 یک ناز کلکبیل نه جوی / کیدی کورنی کورنی کیدی
 حاصلی خدی اولی سر شور / از دند عالم بر جوهر
 امری مانند آب و لوب جانی / بیل کبی ایدری کیدی
 عین ظلم بکره ایلو آب / اودری ست خدایم اف
 شود و جودی بی اندی کرم / غرق بیم او کد جمله عالم
 شاه شتابی بار و خراب / سر دار ایدر و بشهر کرم
 ارسال اندوی و شدت / دظلمه ایمان دار کائن
 ذیل و پایمال / اندو سک در
 بر کون ایدر او شد دیوانی / جمع ایلوب خدینه ارکانی
 سوبیشور کن امور کلکی / هر طرفدن ایدر مکانی
 کلش احوال کدیر ناکاه / شاه جهانندن اندر ناکاه
 ددر قصه سینی بب بر بر / شرح ایدر حصه سینی بب
 ایلوب خد سینه خلقی کباب / ایدر و کس نور شاه خراب
 یا خوب خدای قویب خانی / شمدی اولد و قنی خزان

و کلدی چون بوزنی نشانی
 فانی بار و کلبه دوی ندوا
 شهر گلشن کی لطیف دیار
 ندان اولوق خوان دوند مار
 نه کشی در خوان بی تیر
 اوله اوکس کی دیار امیر
 روی خوشه زرد در انگ
 دی قهر میده در انگ
 نفس سوله اولوب آحر
 ددی اعوانه اولک باغیر
 ایلیوب شهر گلشنه سوی
 حاصل اول دیار شوروی
 اتی کوردی من آب اول و
 کوند ریشهر گلشنه عسکر
 اولمشیدی بر قوت و قبول
 نوللر ندن مکر کا بر قول
 اولمشیدی بر قوت و قبول
 کند و به هم میزدیم کرب
 بر صوق یوزلو غصص بر لب
 کرچه کافوروشی سفید خدار
 لیک کافور کی یار دکار
 پنبه دن کرچه چینی نرم و سفید
 لیک یار و طبیعتی چو جید
 اتی سزار اید و نشانی لال
 ایلدی شهر گلشنه ارسال
 کند و داجی همان اولوب خرم
 فوج کلزاره اولد لوز ناظر
 نازل اولدی قضای کاکا
 دوشدی کلزاره بر شایا
 ایلیوب ناکرمان ششینی
 طودی صحر او دشت و نمنا

کوجله وار دی اولره دوی
 طامه و باره عسکری او شدی
 قهرله خاکی قلعه مدفن
 خلیف کافور که توردی کفن
 کویک کویک یوزلر شدن
 کجی ایاق بی یوزی کلشنه
 کوجله تو ندی جولا جلد
 خبر برده کی جیشی طامده
 برف ایدر کجور سیمه نزل
 اندی شاه شاده شهره خور
 شش سیمه چشهره یوزلر طلف
 عسکری طودی شهره کاسر
 پوشینی کوردی شاه خان
 اولدی خوقی مهر اسراران
 چکر کرچه که ایلدی اینک
 کوردی قابل کل او تو کل
 عاقبت منظم اولوب پندی
 کیم و کلر کی منزله کوجدی
 فتح اید و بشهر باغی شانه
 ایلدی تخت گلشنی ماوی
 شویز اندی سیاه کم هرکس
 قلمیه سیر باغ و رانجه هرکس
 خاکیس ایلیوب سمان
 کاشنی اوله گوشه کلشن
 شویلم ایلیوب غی افقی
 احره قلیوب مطا و عقی
 خانه دن طشره چشهره بری
 ایرشوب اگر شدت قهری
 ایلمدی اتی و دم مرده
 پنجه سی دره بکلافه

طشهر به ال و از کبر زار
 دوشور دی الی جودست
 خفته لب و ب پروت نظام
 شدت و ظلمی بدیکه و آخر
 کوب اول شدنی حق او
 او و ایصند بر او جانده
 او جتی خلق ایلیو سر قاب
 او و بهمانه جفته دون
 اول و جانده نیاجیک شدا
 اولون قلی نرم او و خدیک
 چونکر نقد بر جیبی چو کد تو
 حاصلی شد تیز بولندی
 بو قدر قهر بکنده شدا
 اولد دست خاکی افشان
 سر و کیدر خفت بپین
 ویدی ایوب نه راد و دس
 نیمه دت بور کده شدا
 عاقبت نولدی دکله کالی

مطلع داستان شدا
 شهر ایه وارپ استفا
 و نظام است اینچون
 برای بلبل بلند آواز
 بده بر دگر وقت و جسر
 بجه بر او کزن اسیر نفس
 می جراتی میرانک نوش
 شهر اولدک و افکده شهر
 کاری دهر که اگر چه دس
 بجه بر کوی غده و افغان
 قصه بر منده جام بکشان
 اول زمانه که شدا واکم
 صلور بشهر کشته شدا و شور
 بولون انهر ام شدا و بر
 ایلیو دشت و کوب سدر
 بهار جانب جنوبه نوروز
 اند که اولدنی معاشرت
 شهر کلزاره غریب اندوه
 باغ وصل ایچره اول ترم
 شکر قل ابردی دت و صلت
 قفسی قوکل ایله باغ بهوس
 جام و صید ایله جوش و خوش
 دمیدر ابر و وصلدن
 عسره اخچیتجی بیدار
 کلیم و باغ شوق اول خند
 وصله بولید اولد حرحوش
 یعنی کنتی فروزش و تیز
 اولمشیدی منظر و منصور
 ایدیک خشتینیلد که دایر
 ایلدی جانب جنوبه سفر

بخت جگوب مفتاح راه
 مکر اول برده بر شرف فرخ
 بر مکر شریف زانده اول
 شرف و بخشش بویب شریف
 طالع اولشیدی فرخنده
 بر شرفش اندکی معلومند
 دولتی نوری و هر روز
 شایسته اول شایسته نوری
 ایریک اول بار شایسته
 شاه نوری و با استقبال
 لطف وجودیش و بیک نام
 کلیدی خیمه عود و تسلط
 بیکون ابوبیوب ضیافت
 اولدی چون ضیافت امری
 شاه صوری بهار و حلتی

عاقبت ابروی بر دایره او
 شاه اولشیدی فرخ
 خوب اقبال و خوش ضیافت
 هم شریف ایدی هم لطیف و
 کون کبی نوری و جی بایند
 شرف و خیر و دولت مند
 ایدی نوری و شایسته
 نسیم بیکه قرابتی و ایدی
 شاه نوری و زده قدر کرامت
 شایسته عرض ایدی و اقبال
 اندی شاه بهار و چون اکرام
 اوستی بایسته ایدی و حلت
 اندی اولشاید عود و حلت
 ایدی قضیتش حال سوکلام
 شریف کلزاردن و خیمه

دوی یازده حالت اولدی
 ترک ایست و ذوق و راحت
 دوی بویب و عاقبت
 بیکه اولدی و شایسته
 بیکه قدر و غنی ظهور
 شعله و قدر بایب و اشراف
 بعد اولدی و غنی و اولی
 شایسته بر جگوب ایدی
 ایشید و ایدی و هر روز
 ایدی اولدم تامل بسیار
 کلکسون و زده و کلکون
 بود قدر ارق و شکر قدر
 حق و بر سر ایدی و سعادت
 جمله اعدای مار مار این
 ایشید و بیکه و شایسته
 دوی شاه پادار او کون

که اختیار اولدی شایسته
 بیکه بود و رحمت سوری
 بیکه اولدی و شایسته
 صالد و غنی و شایسته
 قدر و غنی و شایسته
 بیکه اولدی و شایسته
 جمله حال و روایت ایدی
 او خبر دن ایشیدی جان سوز
 دوی ایدی شاه اسما و مقدار
 اولسون خاطر کلکون
 قدام شایسته و حلت
 اللام شایسته و اولدی
 سستی شایسته و شایسته
 اندی و دعای شایسته
 تحت دولت و برقرار اولدی

شرف و بخت اولوب هر روز
 اول قدر که زیاده روز بروز
 نوکهای که ایدم اصف
 ایردی جای سرور و قد صفا
 سر که بوی کار ز جنت در
 یکس بن خاک رختیار
 شاه نوره زانی چی کوک
 قودی بشینه دهن اولدی
 کوردی اندن سفر تار کنی
 شهر باغ گذر تار کنی
 بر مبارک زمانه که کوک
 شهر گلزاره اندی غری مین
 شاه نور و شرف کلشنی
 ایدوش و شتابی معلوب
 بهاری مغرب بقیل
 منصوب قدوقی در
 ایردی ناکا به بزم روز
 قدری آفاق مقدی هر روز
 شهر باغ قوی و بر کشف
 طور دی بشا خدمت صفا
 ظلم و قهر طرا اولوب از ده
 اهل باغ اولمشیدی نرم ده
 قدری آب حیاتی فیض و عطا
 جمله جانلندی بولدی نشو
 کرچه ایرشدی اهل باغ کما
 بولدر مقصد میل تازه حیات
 دوشندی شوقیه اهل باغ کوک
 ایلدی رکله زده قانلری
 باغ ایردی نسیم خوش کوک
 محکامدن ایردی جوق برکات

کوز آجوب تو ابدن نوز با
 طودی آفاق شوقیه نوز
 سر اولدی صفای اول
 سر خوش اولوب سولده صفا
 خواب غمدن کوز اجدی برکات
 لاله شوقیه الدی دستیار
 اولدی ظلم شتابی چون وقوع
 جند باغ اهل اولدی تو باغ
 کوردی چون بوی کوی نشا
 کر اردی ارباب باغ و قی
 کند و دن یوز چودی طلقین
 اولدر کوردی تابع دشمن
 بوزی قلمادی اندی غایت
 انترام اندی قیاس بختی نرم
 برفی کور یک بو جانلید
 اربوب پیرم کجی جلیله
 کرجه قصه اندی که ایلینم
 کرد و عرض اید کلشنه
 یکس یاب یازبون و زار
 عکری جز ناز مار اولدی
 اربوب کجی برف نو اولد
 کوزی پاشیده سوزی طوک
 کور میوب عاقبت قراره
 ایلدی منزله اشجیل
 بنه اولوب مقامه راجع
 ظلمتی اولدی باغدن رافع
 کندی ظلم ایردی عالمه رونق
 زهیق اباطل اولد جا رونق
 چون کوز و ز شهر قیامتی
 کلدی شاه بهار و ده سیدی

در این کتاب که در این شهر
 در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب

ابرو پشای شایسته
 کند و می اولدی شمره روان
 شاه بهار به پیشه
 میتر اولوب شهر
 کلزاری کل شهر باده
 معر قلدر و فی در
 کچی شاه بهار چون شمشیر
 ایزدی اولدی دولت بگوشه
 ینجه جوی خرم به سوسن اجدی
 خاک پاکه دروگر مجدی
 اهل باغ ایدو رعایله
 خلقه کیددی به سوسن خلقه
 ینجه کدی یوزی کشت کنگ
 کوکلی اجدی باغ و بستانک
 ترکک کوز لرینه نوازیدی
 عاکک قلیسه سوز ایزدی
 لاکه کیدی ینجه اعلی باغ
 ایزدی بازار کشت اولدی
 سرور بان اولوب به قوش
 راستی اندی قد میینه قیام
 ینجه سوسن طغندی کشتین
 خا بریز ایددی ینجه تیرن
 اجدی طوایفینه زینتی
 شش با بندن ایدی خلق سوسن
 اولدی قوش باغ سوسن
 دوشادوی مجده اهل سوسن
 خلق عالم اجدی باغ
 ینجه هر گوشه دوشدی اوچانده
 طولدی عالم بهشت کیمی در
 حور اولدی صفاده عین حور

ینجه کیدی هر بره خسر و کل
 مجدن چوزدی شو قمر سوسن
 ینجه یلیدی یوزدی یکسیم
 نفسندن در لیدی غلیم سیم
 جوی بلوی شو قمر طغندی
 موج اویب شوقی بندن شکی
 ینجه کشتن ینزدی زینسله
 طوزدی لافاق ذوق و راضله
 ش کل کیدی چون سربینه
 واروی اعیانی بر یوسرینه
 زالدایدوب شکرایی حسد
 لاله جاسینی ایددی اظهرا
 غنچه نوزلندر مراد ما ایزدی
 عارفه موسی حیدر باوه و برده
 اشتری روز و شب اولوب شمشیر
 قد لر ذوق و شو قمر محبت
 کل زینبا بیل سیدی با
 ایدو بیک سیمه
 خیر کوندروب
 ش و اندو کما در
 عیش ایدر کن مکر که بر کون کل
 یاد نکیدی ما کمان بیل
 دوی قانی اوزار و ییسا
 می غنچه سست و اواره
 نولدی اولار و کی کشتی
 کشتن بندن چون اولر خالی
 پنج ایشیدم اولدی واری
 نزن اولدی که بخت اولر سار
 یوسر اولوب غمک سینه چاک
 اولدی کوی قد در و در خاک

خارون پخته ایشوب آزار
اولدی سینه چاک اول سیمار
دولر ایشوب دوش و قش
ای کل کلستان حسن و بها
ایر سول زار فتنه سی چاک
قفس اولدی سخای اول زار
بگه گونز اولوب فتنه سیر
ناکسن کاهیم قور که ز بر
بگه غنچه قش و زار ایلم
ناکسی چی درون کار ایلم
قالدی اول سینه اولوب سوس
بزه خان و صولن مایوس
بوسوزی کوش ایشوب کل غش
ددی جیفه دروغ کم او که ا
اوله چار ایشوب قفس
ایر سیم باغ و صول اول کی کس
شفقت ایدو ایشوب عیش
ددی کم ای سیم جان برور
قندی پیکسیمی دعوت اودم
انی بول قند حایب ایتام ایت
یوری وار ایل اول کد ایت کند
اکای سیم سیم ایتام ایت
دی که ای صند و دل داده
کی کس خنی لوا و افت ده
الم بچر له نذر حالک
ایندی نارغم پرو بالک
قفس ایشوب ایشوب زار اولک
خشت و درد و جوه یار اولک
جا که کندی خنجر خشت
سینک دلدی ناوک خشت

اول سیم باغ و صول اول کی کس

نیر اولک خراقله نالان
وصله و صول اولک خندان
بچه که کرجی بیچار اولک
شمدی ایشوب لایق وصال اولک
ایر سیم بول قفس قفس
یوری شاد ایل وار و باک
قفس قش و خاطر نال اول
بوسوزی کوش ایدو سیم
اندی شاده جاول اولدی
اولوب اطراف عالمی پونا
میل اولدی هر طرف جوان
بیل سیم باغ و صول اول کی کس
خواب و باغ و یوز اولدی
و سیم کرم ایشوب حسن
خاطر فخرن صوره قش
بویکا بیل سیم و زبون
درد بچار ایشوب خزون
قفس ایشوب قورده نال و زار
کاری زار ایدی درد له بزار
نالدون بردم دلم ایدی بچی
وردا اید غنچه ناله سحری
ایر سیم بر سر من جاست
عوض ایدردی خدایه جانی
دردی یار سیم شکس اولدم
قفس ایشوب ایشوب زار اولدم
بکری جان کرد غنچه نال
اولش سیم بکند خزان
قفس اولدی بوسیم سیم
بچه طار بیم شال قفس

اندی جوزمانه خدا ر
 نفس آسایانی بشمار
 یا الهی غلبه مرغ روان
 نفس ندان اولدن پران
 رحمت عالم و لطف خاص
 بوقصدن بنی خلاص ایل
 المرم دورو. فغان این
 اولمشم در بحر لعلین
 کس یوقایوب فتاحی کس
 در جزیره استغاثی کوش
 یاره اعلام دیده و عالم
 بلدره فرشته احاطه
 اولکم رحم ایدو اوشا چنا
 قدین زاری و صلا خندان
 یینه سندن اولور مژده
 اینشیکلر یکساند یارب
 بخبر آه جان کد ازاید
 سن طور درکن که نیاز این
 یا الهی حق نور سینه
 ظاهر ایلد خدا صمیمی
 چونکه سینه حبیب الیاس
 بر سب برده ایل فتح الیاس
 بود عیانی ایدر کن اولکین
 حق و کان قبوله قدری ترین
 جن اندی دعایی بر مخلوم
 که قولطف حق فی مودوم
 صد قله اوله کرد عا و نفا
 آسمان قبول اولور اکا جا
 بود عا و زره ایلر اول بلام
 اولمشکر دخی دعای تمام

کوردی ناکه نسیم جان پرده
 جلدی بر قفسه زار ایلر
 کلدی باینه خاطر منور
 باینه غنیمت نور او روی
 دوی مالک غایب و صیف
 ندان اولیق بوسه زار و خیف
 زکناه ایلر که کرای کس
 او کس مستحق حبس نفس
 نه فسا اولدی ای عجب
 که اولاقیدو بند که باعث
 سنی کم قدری ایلر نرودیر
 نفس در و غمت ایلر کسیر
 نیر که رسیده نونک نفس
 باغ و اسع فضایه ایلر سوس
 سکالایق و کل کسیر اونی
 قفسه غده بای کس اولیق
 کل کلستانه قل ترنم لر
 ایلر کل شوقه تکلم لر
 نسیم روح افزا بیل
 و نسیم کرم اوزار و خیل
 ایلر بکده بولکای بیل کوش
 شیدا ایوب صواب ویر
 و نسیم کرم اوزار و خیل
 و نسیم کرم اوزار و خیل
 دوی ایلر و نر زار و زار
 عالمی کلا ایلرین سکار
 جرم اولوب بو حقیقه لطف
 ایلر در دل کس نفس
 عشق جانانه در کنه بکا
 اندن اولدی بود و آه بکا

کردن جاز اولدی عشق کند
 اگر کچون اولدی بو نیت بند
 سب اولد بوقدر بند
 کراوشم زلف دلبره بند
 اینشید بسوز کوی بیکیسم
 دوی ای کنج خست ایچره نیم
 بکر غم وقت شوق شادی
 عشق کوی مراد باوی در
 کچه چکر که بلاور حق حق
 ایردی وصلت زمانی وقت
 سکه کل ایلیو سلام دعا
 خاک کصور دوی ای سیر بلا
 بکیم غم اخرا اولدی روز فرق
 ایر نشاند وقت ای مشتاق
 بو قصه خلاصه کلدی
 اغدا دردن ایر شدی
 نه که فکشدی کل سبیل
 سوبیلوب قلدی حق نماز
 بیل اندی بو خوش کلام چو کس
 دوشدی شوقیر بر به کس
 دوی بسم نونا شاد
 نه چوب دکف بشاد
 که ایردی نومسک و حاله
 غم ایچده صفاد ایردی
 ایلدی حقه سکر لا یحس
 بهم نسیم کرمه ای دی دعا
 پس دعا را بد نسیم
 کهر کلدی مضایق اولان
 دوی ای نسیم و جهان آرا
 میرا بوب عزیزانه دی دعا

بیل زار اولوب ایتم نفس
 قفس اولمش او خسته نسیم
 در عشقیر بی حال اولمش
 خسته دوشمش منجیق طالعش
 صاف خسته زن او خسته کلدی
 اولدی ایچن فغان و دلبری
 قفس کچه او خسته نالان
 آزارلش که دیر در دیر جا
 وروی در دم بلا یجانی
 اولسه کرمه افغانی
 کچه چوق خسته کوشم بوجف
 کوردم اول قدر بون
 بیل دم نسیم نفس خسته
 خسته ایکن کل زیبا عیانه
 کلوب کوردی و اول بیکار
 حال خاطر منور دوی
 کل رغن قلوب فی اصف
 دوی ای روح خوش و روح آرا
 چه مدته اول کدی خیرین
 در دیمیل قنور فغان وین
 بکدی بو نجه باور و عفا
 یوزنی کورسک اولدی اصفا
 شمدی در دیندار و دم
 چو کله اولمش اول کده خسته
 واجب اولدی عیادیه یوز
 اول کدی رحابت ایلیه
 خسته صوره قد چو قدر جواب
 اکا وارق در طریق صواب
 کلبر دای نسیم جان اخرا
 بکا اول منزله راه نما

خیره کرد که بکشیدند وایت
 نفس غمگین افی آزادایت
 شاه به یکسایه می زد و
 دوی ای نقد کارخانه بود
 و ایام دولتیش و او که کن
 یکی عالمه بر مراد او که کن
 و میداد اول کردانی شاه و ایل
 اولدنانی بر مراد ایل
 بس بریدن طوطی کل و غنا
 ایلدی عزم بیل کویا
 بویکا بیل سخن بردار
 اولون شوقه ترنم ساز
 ایریغوب جاننه نودید حال
 قدیه و مرد صفا امید وصال
 سحران ایلدی کم غایت حق
 صورت حاله و بر رب رقت
 نه طریقی اولد قیالبیاب
 ایره خورشیده دره فی تاب
 ناکهان طالع اولوب فرخ
 اچدی خورشید بخت دولتی
 کوردی بنیسه کون طوطیگاه
 برج دولتدن اولدی طوطیگاه
 بیککه کلدی کل عبادت
 نظارتی چو وضع و حاله
 کوردی غایت ضعیف ذرا اوش
 حسرت و درد لزار اوش
 کورب اول حال چیره طاکه
 جبر نندن طایندی و قالدی
 افی کورد که بیل غمناک
 ایلدوب شوقه کویان چاکه
 ایلدوب شوقه کویان چاکه

حسرت اولوب شوقه کویان چاکه
 ایلدوب شوقه کویان چاکه
 کوزن اچدی بوزیره اوردی
 یوزنی خاک پاینه سوردی
 کلدی گمراش شوقه و جد
 اندی غشغیر پاینه سجده
 دوی بود و شمد ریکایار
 یا خالم مدربو کار عشق
 که طوطی بخت و دایم کشتی
 اولدن کوردی کوزا و ماه کشتی
 زی مسرت کمال و بر آفتاب
 اندی ماه کمال عرض جمال
 زی صفا کما یوسف خیر بیان
 اولدی تبدیل و صلیه جمال
 زی کرم کم میسر اندی کرم
 کوردی صحت یوزنی قیسم
 شوقه بیل اندی نالشیر
 لطفه قلدی کل نواز شکر
 او بو کما قلدی لطفه احسان
 بو اکا جانر ایلدی قربان
 صودی اول خاطر بنی شفق
 درونی یازدی بوجسته
 اول اکا شیشه قدری نیازدی
 بو اکا شوقه نیاز اندی
 اول اکا دره کوی اندی نیاز
 بو اکا جانر ایلد نیاز
 یکی جانیدن اولدی نیاز
 قدر بر برین خسرم نیاز
 گفت و کوا و کوا آره و اف
 چون تمام اولدی کوزلری اف

قوی کل بنی نصر زینب جوج
 کوردی بانه یوق نگارنی
 بنانه ای فغان و ناله لری
 بنانه ای درونی حسرت
 دوری ایست و آفتب بسیار
 بونه ایست در غریب و افتد
 واقعه کرد کلسه اول عالم
 قانی اول لذت و صفا قانی
 قانی عبادت انیس اولان لبر
 بوسعدت که کبریا بطل ایست
 کرد کلسه یوق و فغان
 بو طراولدی نو بو حاشیه
 کل ریا نسیم کشی میلی
 اوله میلی نکرادی زاد آید
 بو طرفدن کل توده خصال
 اندی بول فغان و آینه شروع
 بنالیدی ایست زار سبب
 درد لونه و عطار لری
 دوش کی کلدی لذت و صحت
 قانی اول ذوق و لذت بدار
 شوبل بکنر بو حال و افتد
 باندن واقع اولدی قلیه غم
 قانی اول شغقت و وفا قانی
 بو قصه جلیسل اولان لبر
 وار ب بر خیال باطل ایست
 از مدته نخون ابردی اول
 گفت و کوا تمده عاقله
 خدا می کشی زینب بهار که بویست
 شهر کشنده رسال انکوشا بویست
 اولوبن میسر بریشان حال

اودی یک نسیم ای سرور
 سندن ایر ایر بر سر زینب
 جنت کم بیلگت ده نصیر
 شغقت بایت اول قیصر ایست
 یوری شاه جهان عر نکر
 دوشور بر ناست مالک
 دی قصه ایسر اولد غنی
 اول کم رحم ایست و ادشاه جهان
 ایسوب اول اسیر عدل و داد
 بوسوزی کوشل ایست و نسیم
 استنیزه وادی یوزاوردی
 ایدی صد قدر عا و شینا
 طرفدن سوزا جدی ایست
 عاقبت اگر دی سوت کلام
 اودی ای شاه آسمان رفعت
 ایر بشور مقدر مکر عالمه فر
 مدد ایل او خاک ره یینه
 قفس غده اوله زار و آسیر
 خوشتر جان قصدن از آیت
 طرفدن سوزا ج غلاقتله
 حال بیلدن ایملک اکاه
 بو طراولدی و حقیر اولد و غنی
 فخر ظاهر مروت و احسان
 جورب باشنده قله از لاد
 بربوب کندی شاه اول
 یوزنی خاک بانه سوردی
 شرط خدمت ایر ایست ادا
 اولدی راده خیل قیل حال
 کرایه حال بیلک اعلام
 خرو عادل و ستوده صفت

نزداد که بانه بنظم
اوله بر مندر کسیر نفس
که کوز او لب غیلزار
قدح بر کمال اهل
عدل شاه اولای هیچ
نیمه مدینه و کلدی خیر
بگویند ز فغان ایدر او کلد
ایشید بانی عدل آیین
وخی او شید قفسه آبر
دوی ایدر بخت و نالانی
شایدن بویله بر چون فرغان
خزده بویله بر یکی اهل و غا
نفس ندان ایدر بآزاد
شاه عالی بقیوب قیافه
کوردی کم بر نزار و زاد و خیف

دور عدل کلدی جور لاجون هم
قاله جیل بکوه اولغین کیس
نی کنما اوله کاردی در دله زار
او بلاستی شه و یال اهل
نی کنما اوله بر خیر و خیر
اونو دلدی قفسه قاله کی
ایلمر کسکه ناکس اصف
دوی دانی طوره اول سکین
در دختنه قاله دوی و خیر
کنور کلدی کورین اینه
بیل زاره ایدر اول آن
و بر دلدی بیل عزیز صفا
شاه اولدیم کوردی و زار
نظر اندی چو وضع و حالت
حسنت و در دلدی زبون و خیف

در دختنه دلدی اول و شش
سودی بر بر جیس حوالن
اندی بیلده بر جیس و شش
اولون شو قلدی زخم ساز
او قیوب خوش نوایل تصنیف
ایلیوب شوقه لطیف طمان
ایلدی هر مقامدن چو حال
کوردی کلدی شاه عالی شاک
دوی بونک کی کمال اهل
حیف اولام اولو قفسه
نور اولور کلدی بکوه معین
اوله جویم کمال اهل کدا
بارشور مجلس کلدی بیل
کلر اولمز بونک کی بند
شاه انواع لطف در حال

جوخ محسنه بر بیدار و شش
بردی جیل مصفا و شش
یوزا و رب خاکه پاره قلدی
اولدی او اوله زخم پر داز
ایلدی شاهی صولت و شش
نفسی شاهی ایلدی حیران
اندی شاه جهان و شش
خطایده اولدی قفسه
اوله حق قلدی وصال
قاله در دختنه بکوه خیر
کلر بونک لطیف اولوریم
بارشور مصفا اوله
آچلوب ایدر کلدی کل
مجلسند مدام کونید
بیلک اندی کلدی کلدی رسال

ددی کم دایا اولوب مردم
 پنه بیل یوز اوردی کجه
 اولون شوقله ادم بکن
 بیل نه نواسر و عشا
 زار که خالص کل زار که
 ایدی سرور و پیر سلام
 خالان صورتی بکله حال
 ایلدی سر کشتنی تقریب
 اینده وانی سر و حالده
 ایدو اکرام و خراجی لهر
 یز سر و بیل اولدک انیس
 بو طرفدن نیم جا یک سیر
 کلر کلدی کلر اول ان
 بیل زاری شاد ایدو آزاد
 صاحبانی روایت ایلد برب
 کلر اولسون صلدی رافع غم
 ایدی و افرو عاقل اول شاد
 جان انوب شهر باغه کلدی
 ایدو که نسیم کیم بیل
 غداره خبر و بزرگی در
 کور یک سر و ایلدی اکرام
 ایدی بیلده شرح احوال
 سولیدی جمله حالنی بر برب
 بشنی ساری فالدی حیرته
 ددی کم بشم اوزره بکر وار
 دیر بر برینه خیر جلیس
 کلر کلر اوجدی شوقله چون
 ددی کم خرده ای کل خندان
 قلدی اول دمنی شوقله
 جمله حال حکایت ایلدی

ایلوب اولدی خرم و خندا
 صولوب شوقله با سینی
 لعل و زنجیری پائینی حد
 اهل کفاره تر ز شاد اولدی
 بوسر و بیل اولوبن خندان
 صفت صبح و کل زیبا صفت
 و زوق و صفا و لطیفه و فایده
 بر سر که ایلوب دوران
 روزه صلت کبی اولوب روشن
 زوق اولوب جهان چون کل
 ایلوب شوقله کل زیب
 ایچنه کلشنه کبیب الی
 کند و یزیری ز یور و زینت
 چون خالان المع و اادی
 ویریکچون دل حورینه فرخ
 بقا چاک ایدی شوقله اول ان
 اکا و بری قوبلما سینی
 ایدی انعام و لطفی بی حد
 زار بکند و نه کسا اولدی
 ایلوب کلدی شوقله اول ان
 صفا ایدو بیل نه نواسر
 عیش و عشرت اند کلدی در
 کلر کبی کلشنی روی جهان
 اولشنی جهان یوزی کلشن
 خلق اولشنی شوقله بیل
 کیدی ایلر صفت و االا
 قلدی دل المعنه بیه آسله
 اوشنه کیدی بریش خلوت
 دلدی ایدو عیش و خیاوی
 دلدی پیری اوله لعل قرح

اوله علی اولدم ایشایت عالی
 ناله نزل ایدیه یاده صافی
 جام زین الدنکس الم
 بنه اسکی بن اوزر علم
 دوشیه محمی سینه فراتش
 برغوب تیغی سوسن ازار
 نزهتو یسینل طراز
 کدن اولدی کورچون
 محبت یسین اندر زینب
 کجی کل خرقه نازله صدر
 برلور برنه جملد اعین
 دل کلدی مایه ای قیج
 اچلوب نازله کل زیبا
 نوشن ایدیه برکی جام صفا
 کوردی کم وادیه یسینل کجا

قلمی قودی برده اجدی
 نازیه نازی و مدد ارایدیم
 بجه بریانه دردم بیل
 ایو کجی صفا و بحرانی
 اندی یکسینه فرمات
 ایشیدیک کیم روچ اقرار
 بیل زاری ایلدیه شاد
 سنی کل دعوت آتدی بخت
 قلم کیم کتورده شاد اولد
 انی کوش ایلدیه بیل زار
 شوق عقل و فکری ملاعتی
 طوردی اخر هزار حیرت
 کل زیبا ایدیه اکا تعظیم
 خاطرن صورتی دیدی کیم
 بونجه مدد کوب جفا نین

جانکی یقیناً رنجها نم
 مرمت قدر که بجا هرگز
 و غم کجوب و بال ایل
 هر نه اندر که جور جفا
 خور جو را بد رس عا داس
 کوردی بیل بود لوازنی
 اندی عذر بیل چو قاضی
 دوی سندن کلن بجا شد
 بجا سندن کلن اولور خور
 قاضی انشم حلال سکا
 سنو کچون در رنده بوجا
 بویله اندر نه زار و نیاز
 پس ایدر نوش با ده پیک
 می نابی بکوب صفا لوله
 اندی بیل ترانه یافاز
 فاشک بودی بار چرخم
 اولد که آشتیا بکا هرگز
 بکا اند کرم حال ایل
 ایدین بیر نه هزاره فاش
 وصل ایدر عاقبت بکا فاش
 یو کرم در زو کار سالی
 ایل یوب چو نه توقع لر
 کرجا اولد کرد فاش
 خودن جمله فعل اولور
 قتل ایدر سکه بوق و ک
 ال کرک وصل ویر کرک بزان
 بری میر نه اولد لر مساز
 ایدر شوقی کلر تک
 قلد لر بری بر نوالر لم
 اولور شوقی ترنم ساز

کاه سوز مل اولدی برنم زود
 کلن زیبا یا یوب نظری
 نو خوش کاه ایلدی افغان
 کرچه اولور دی وصل نشان
 طولور یغدی برید چون باران
 بیل خوش نوا اچو یولورم
 کدر که اولدی ترنم کرکرم
 چندی چون شیشه می با
 بری و اولدی کور سکه جام
 صفت شب وین شیشه
 روز چو نم طغندی سجنه
 قلد شاه ماهو صحت
 بعد لر برنم چو خبر بر شمع
 یه جمع اولدی جمله اعیان
 یه برنما چلدی شوقی کل
 کاه ساز مل صالری غل سوز
 ایلدی شوقی ترانه لری
 اندی جانن چو عود کر سوزان
 بچون اکوب ایدر دی افغان
 بوس لر اولدی نقل خوار
 بوس ایدر دی بکسکاری مل
 ایل نرک قلوب ایلدی ترنم
 هر بری اولدی مست با ده
 جام چو شک اولور دور ترنم
 اولور چنگ و نیل چلندر
 قدری ماده شام عشرتی
 اندی انجم کلک جمعیت
 اولدی پروانه کبی انجم جمع
 یه کرم اولدی مجلس زبان
 یه اندی ترانه لور بیل

بقدری بر بر چو غلغله ز کس
 اولدی روشنی ضیاء کس
 بر جام شبنام نوش اولدی
 یز چنگ و چانه کوش اولدی
 اهل باغ الدی ساز اولدی
 غنچه فی طودی ناز اولدی
 هم بختی لبه چنگ الدی
 بلبل افاده اولدی صاکی
 کاس چینی چلوب ترکس
 اولدی کم کم صدایه مجلس
 الدی سوسن الینه سوسن
 چوزن الدی لاله طودی کس
 هرری سازه ایلر یوز آغاز
 بری برینه اولدی رسا ز
 اولنجی ساز لاله صیحت خاص
 سر اولدی اصله رفاقت
 اندی هر بر نه نسیم تنگ
 اندی بوساز و سوز عالی تنگ
 کاه ساز لاله اولدی رسا ز
 کاه سوز یلانده لاله اواز
 های و همی سوله اولدی رسا ز
 کم کم اولدی هر بری شاهی
 ایلدی صاعقانی لاله تنگ
 اویدر اصل یاری فرستد
 بلبل اولوب صفایه کس
 ناله ایلدی شوقله کس
 باداید بوسل یاری
 نوش ایلدی شراب کلان
 کلان ایلدی دماغی بوی وفا
 مست اولوب شوقله ایلدی صاکی

کلده دیم کورب نیازن تنگ
 نازله دکلریدی سازن تنگ
 ایکی باستان اولوب جنتد
 ظاهر اولوری ذوق و لذتد
 نه جنای رقیب و جویب
 فی تکلف چینه اولدی قرب
 وارد و غنچه اولوب زیاده
 مست اولدی ایلدی بر جریب
 کل و بلبل قلوب کفته
 اندلر نرم خاص نه پروا
 بر برینه ایلدی ملائمت
 قد لر شوقله مصاحبت
 ویردی چون الی مانده فرست
 ایکیک کندی بولدر جنت
 بر سره کلدی عاشق و خنوق
 جلد بر اولدی بانی و جوق
 صبر و کد عیش و نوش ایلدی
 ویردی نرم عشره رونق
 کلیم کوزلرینه زین جوا
 ایلدی صبح اولدی ماده تاب
حیات دنیا تنگ عاقبت
فانی مقرر اولوب شایات
و بقا مستر اولدی غنک
بیان
 بو طریقیله کل پنجه ایام
 ایلدی بنیدل عیش مدام
 عاقبت ایلر نیوب جنای کس
 اولدی تبدیلی تهر و کینه کس
 کل زیبانی و پروین ماده
 بلبلی قلدی خاکه افق ده

انزده سپهر کینه کردار
 شربت مرکب کجودنی آخر کار
 که دیردی بجا بوجرخ دخی
 که کجودنی آتی و نسی و نسی
 حالی بود جهان خدایک
 خیل در عادی بومکارک
 که کم صومعه بر شفق باطل
 ایچور که زیر قنات
 می عیشی که صومعه بر کاس
 که لکاتان ایچور بر طاس هکس
 که دیردی بر ایکی کون راست
 که اکا چکدر می پنه محنت
 شک اندی معانی اعلا
 که لکته خاک منزل و مادی
 دارد عالی در همیدر هم
 کرمی حرکت و حرمی در هم
 دولت شک نهایتی است در
 لذتی غلبه عین ذلت در
 قانی اسکندر و قانی دارا
 که اولد لر هر پری جهان آرا
 عاقبت دهر کجودنی شربت
 اندی جان و چرخ هر پری ترک
 یکسان قانی که اطراف
 صیتی ایزد سی فاندن قاف
 با دختی کونور سیران
 فاندن کسرت سوره نوریدی و قانی
 عاقبت ویزدی آتی ده باده
 ایچو آوی در کلن باده
 قانی جشید که ایوب ترتیب
 دهر و جشیدی عقل و فکر ترتیب

یوزدی تدبیر نه انکه جهان
 افاده اندی خاک کیمسان
 با فریدون قانی که او کسود
 حکم ایزدی جهان سر تا سر
 ایرانشوب حکم داور جهان
 انده خاک صاکنه بوخار
 که نبوده قالدی باطل
 که اول قی و قاده باطل
 بوجهان ایچی قابو لو اوور
 برینک امری ابری نوور
 بر قیودن کون اولوب حاضر
 بر قیودن کون و چقر اخر
 که بی اوله کربواوده قرار
 رحلت اتغزی احمد خنار
 اولدی چون میتر آنکه بقا
 وار قیاس است اولوری مسکا
 نصیب بر باط در عالم
 قوننک کاری کوجمدر هم
 اعتقاد ایچو قی و قانی
 بدو عاقبت فانی امان
 انجا اتمه استوار د کل
 اعتقاد اتمه پایدار د کل
 بوقصه بر عفتدن حصه
 ار باب حال و بو حاکم
 پرشکا پند اهل کمال مال
 ناید و کلک بیانه در
 ای بو اوراق ایلین نظری
 سنده واریه معرفت انری
 بونی فسانه صانده فسوندر
 لفظ و نسی در مکنون در

قور و اف نه دن نوبه حاصل
 قصه در مراد آخر
 غرض قصه ان مال در
 دکل ایدی مرادی شریک این
 اوله که اکلدی شاه بهمار
 کل که اولد رو شاه ولد
 شهر بخشن که ایدم کلر
 اولدی دل بیلی او کلر که
 روح در استینانی اولی بار که
 روح در حال چون آنک
 نوله که اولد عاشقی جانک
 فضل اولدی سیم اسانه
 که او در واسطه دل و جان
 قوت باهره که دارنده
 که کسک عینی در بوکشدند
 لاله که اولدی بو حبس قی
 اولد دله محبت باسه
 سر و دم وصفی بونده حاصل
 صفت استقامت دل در
 جوی دلی صفت جان در
 آینه دار روی جانان در
 زاکه که اولدی شراب ارا جان
 شوقه که اولدی جان فیض اسانه

اولدی سوسنجی من مشعر
 هم غنچه نواصی مقصود
 حرکت صورتی در سبیل
 کینه و کبر خاری غیری و کل
 او که دیدم نور شاه و خزان
 سنده یکی مصفد را ولی
 بر نه جذب صنعت در کار
 بر یک اولدی کاری دفع غنا
 بو ایکی صف در زمانه اصل
 بوندن اولور قوی ایم فصل
 بریسی قوت غضب که یقین
 اوله ستولی قوای بدن
 انش و قت اولور بیعت اوم
 قی ایلد حواری در رسم
 آنک افرا علی اولدی شاه غور
 که صا کشر جان با بشور
 اولد و غنچه قور کار گزار
 او که دیدم خوار قلدی بهار
 غرض اولد که فضل اول غنچه
 اولور البته عقل و جان
 ایدم تر عقل ارفی اجرا
 غضب ابرو ارفی بر و
 بریسی دانی قوت شهوی
 اولدی جذب منافع قوی
 کاری کثیر نزل نعمت در
 فعلی تغییر رنگ صورت در
 اوله افراط شهوت کسری
 جسد ایدم تغییر اولور زرد
 پستی نر خوان و بسم لایق
 که خزان و صفی ایدم بق

بوی قوت اولی که تفریط
 جسم اولی نور خود و حین محیط
 ایدوب البت طبعی دارد
 بو صفندن مزاج اولی و ساد
 اکاشا پشاندن را
 که بولور خانه استیلا
 شاه نور و زوید و کم تعیین
 اولدی جان عالمند و نور تعین
 اولی غالب او شایسته
 شهوت غلبه اولی و غلبه
 عقل و روح ایدوب حیات
 فتح ایدوب نصر و تسلط
 نفس ندن ایدوب آزاد
 دلی جان مکنه ایدوب ارشاد
 عاقبت هر بری کار ایرد
 کل و بیل کی وصال ایرد

فائده الکتاب

حمد لله بنو شجر مرغوب
 اولدی اوراق کل کی خوب
 بیل طبع اولوب کل بر دواز
 اولدی کل شوقه تریم سار
 بو کلمات و دیوی زوید و زین
 قدی ز کس لری قره عین
 اولدی هر بری بر کل تکین
 بیل اولدی اوبانه روح
 هر الف سرو کی قدی چکی
 جوی و شمس طریقه هر چکی
 اولدی الفاطی لطفه سوار
 هم سخا می آب صانع وار

هر صانع درون و بیرونی
 شسته به چکی در مکنون
 ظرفیت انیسی اولی و
 عرفانک جلیبی اولی و سار
 شعر بویدن الحقه سنی
 خط ایدوب کورس عارفه سنی
 حاصل اولدی نفی شایع
 اولی خط ایدوب خواص و علوم
 دهر بر یادگار در بو کتاب
 اولدی هر بری جسته بر باب
 بو کلمات فی ابی کتب تربیب
 لفظ و معنی سن ایدوب
 یکم اف کبی صانع روح
 بو لیر چون دروغ شمع روح
 عین عبرت کراولنه نظر
 هر بری اولی بوقصه سار
 کس دن استغاره انتمش
 کس کند کی بولک انتمش
 هر نه ایسه کر خط و صواب
 عقل با کدن اولدی فتح الکتاب
 بو کتاب لطیفی درج اندم
 بچه کون که عمر حرج اندم
 اولدی بر شاد هر زن خوب
 حسن و خلقیه دلی و محبوب
 او هر م که ایلید خدای غفور
 ایکی کس دن حال منی مستور
 بریسی اولک اولیوب واقف
 اولی کسار عشق کاشف
 اولیوب لفظ و معنی سیم
 که ز بر قیده لفظی که زیر

لطف نظیر انفعال و بره
 کفی کم قلوب کس افزون
 اولیاء قدری هیچ سوزد
 او تون صانه داخی بنی بوز
 بری اول کاتب خط پیشه
 که خط دن حکم خط پیشه
 خطی و جمل فیله خط
 اولی خطنده سهو بر خط
 بی محل نقطه ای که وگاه
 یاری نایبیه بی تپاه
 یازده ایم جتی تخت
 فکر جیلد لذتی ذلت
 چگون میل خاندن مردم
 کوراید چشم سادی عین هم
 فصل دقتده وصل اولانی
 وصل چینه فصل کرداری
 ابکی بیگانه که ایلیم یار
 که ایکی یاری آری بی کار
 جو علم دلمر بیست رقم
 وکم نوک اول دست قلم
 نصف قشکاتی آسم
 شکر قلم که حکایتی آخر
 و شکایتین ایل شکر خدا
 که اولدی آخر بونسخه زیبا
 اولد و چون بود قلم خرم
 دل عشاقه مونس و همدم
 یازدی تارخی خامه شکل
 دفتر مونس کل و بیسل

تحریر یافته ۲ شهر اشول ۹۶۰
 ۹۶۷

ادب به معارف معلوم اولد که وزن رباعی بحر بحر متغیر
 و تغییر عافیات آنده بسیار و اختلاف افاعیل و تفاعیل
 نه شمار در اول وزن ایچون استاده لریکی شجره و ضعیف
 بر نه شجره اخرب و بر نه شجره اخرم در لری بری اول شجر
 نوع که جمله کبری درت نوع در مستوع اولد و بی باکی
 هم مصرعی بو کبری درت نوع هم تقسیم موافق اولد
 موزون بر رباعی تک چهار مصرع عنده بر نوع ایراد و اتفاق
 لازم دخل بیکه حکمیک بر وزن حکمده اولوب هر نقشه
 موافق اولد موزون اولور اول زحافانک اصلی اختلافانک
 تقسیمی بجهلده بیان اولنقی مناسب اولیو باجمالی بعض
 احوالی شطیر و تحریک اولندی ناکار بار با اذعان و محاسب
 عرفان اجمالی دن تفصیل شعور و فخر عدل اسلیم و موزون
 ایند لرم شمار باکی تک که هم مصرعی درت بخوان حرکت
 مقول معاعیل معاعیلن نوع کی جزو اول که مقول
 مقولن دخی جائید اول شجره اخرم مقولن و اول شجره

اعزب مفعول و در بعضی لام چون جزو اول مفعول اول و جزو
 ثانی یا مفعولین یا نحو مفعولین یا مفعول اول و جزو
 جزو ثانی مفعولین اول و جزو ثالث یا مفعول یا مفعولین
 اول و جزو جزو ثالث مفعول اول و جزو رابع یا مفعول
 یا مفعول اول و اگر جزو ثالث مفعول اول و جزو رابع یا مفعول
 یا مفعول اول و اگر جزو ثانی مفعول اول و جزو ثالث
 یا مفعولین یا هم مفعولین اول و جزو جزو ثالث
 مفعولین اول و جزو رابع یا مفعول یا مفعولین و جزو
 ثالث مفعول اول و جزو رابع یا مفعول یا مفعول اول و اگر
 جزو ثانی مفعولین اول و جزو ثالث یا مفعولین یا مفعولین
 اول و اگر جزو ثالث مفعولین اول و جزو رابع یا مفعول یا مفعول
 کل و اگر جزو ثالث مفعولین اول و جزو رابع یا مفعول
 یا مفعول اول و **و شجره** اجزای جزو اول
 مفعولین و جزو ثانی یا مفعول یا مفعولین یا مفعول
 اول و جزو جزو ثالث مفعول اول و جزو ثالث مفعول

جوز رابع یا مفعول یا فعل اولور و چون جزو ثالث مفعول اول
 جزو رابع یا فاعل یا فعل کلور و چون جزو ثانی یا فاعل اول و لا جزو
 ثالث یا مفعول یا مفعول کلور و چون جزو ثالث مفعول
 اول و لا جزو رابع یا مفعول یا فعل اولور و چون جزو ثالث مفعول
 اول و لا جزو رابع یا فاعل یا فعل کلور و چون جزو ثانی یا فاعل
 اول و لا جزو ثالث یا مفعول یا مفعول کلور و چون جزو
 ثالث مفعول اول و لا جزو رابع یا مفعول یا فعل کلور و اگر جزو
 ثالث مفعول اول و لا جزو رابع یا فاعل یا فعل کلور و ششم
 عینیل مجدول یا زمره نوعا تکلف اولوب بو حکم مناسب
 اولمغین ایزر کسی تفهیم ایچن بو طریقه تخریر اولندی

[illegible]

وہاں سے چلے آئے

خداوند با عشقم زندگانی ده
 من نادان کیستم غفلت این
 الف الله را شمع کفر و فحش
 بی تو بقی ارباب محبت
 از حقوق بانی او فرود گیر
 بود سر فریب ایشان از راه تحقیق
 التیج هر چیزی ده مرا آراء
 بسوی تو بدید نظر من
 نه ای جانب خویشم نشان
 جلاده دیده جانم الهی
 بذر خویشم کویان زبانه
 ز شبنم آن خوش کن دانه
 ز شبنم آن خوش کن دانه

مرادکاری که می باید بران
 در کشتن شفته ام در روز کار
 مرین کل پا چرخ بوستان
 جو بنود این دو کس طرح
 بسو این بت شیرین شامیل
 دیده سرلطه شیرینش از نو
 خندان برفوق از حسن چشم
 دران کاری که ایزد کردید
 بیای اعیان طوطی از فکریت سخن گو
 بروای خانه این راه تبارک
 ز سر حرفی که دردی بکشد پرت
 اقتضای نامریدم بادشاکه
 محتاج واد بر خاک آید
 رستم او نیست او چند مستغنیان بارگاه
 خاد و دان بارگاه او
 خاتم انکه مارازندگی داد
 وزان پس مرده پایندگی

عبدالله بن محمد بن احمد

نفس را قدرش از حرف بخش زباز از نفس بخش خوش
 خود بخشید تا او را بدانیسم ز کرد غیر او دامن فشانم
 جو قرآن داد مارا پیشکاسی که سر سخن مقصودش را
 ز کاش نامه آمد شب داج بیاض پشت نامر نور چون علاج
 ز باغ صنع او طوبی جانی ز گلک او سودا در خانه
 به آب از آدمی زد نقش نیاید که باقی ماند همچون نقش نیاید
 گرفت از پخته خورشید باختم که روی ماه تو بروی خود کن
 چشم پر از باغ آفرینش نظر بخش می ز کسبانی بخش
 خاتم آورد یک یک که هر که خاتم آورد یک یک که هر که
 یک پیاده ده لهای نالان یک پیاده ده لهای نالان
 سلامت دارم کنان همچو سلامت دارم کنان همچو
 متون ساز نعمت های جاوید متون ساز نعمت های جاوید
 زده برادر همه سز جلی زده برادر همه سز جلی
 بر آرنج کم کرده را مان بر آرنج کم کرده را مان
 ز پروین مهره نهد مهره اهلک ز پروین مهره نهد مهره اهلک

این شعر از کمالی است
 که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

کمون سازنده تخت منکوی زبون دارند تخت دنی چو
 یکی با خواند کافه تا باند یکی را گفت مؤمن تا بخاند
 نه مؤمن بل بدیشش کسی بود نه کافر را ز کفرش کسی بود
 یکی را داد از نعمت جهانے یکی را کرد حاجت دانی
 نه این را ساخت عقلی سکا نه آنرا کرد منعم از عاقبت
 نه رزق این کم و نه آن نه خود در کس ز خاشاکش
 ز بیانی یکی با جان برارد یکی با عمر در عیان آرد
 بود زین مرد و یک در مقام نه افراط و نه تفریط
 ز بهشتی بر کرده نشانی ز بهشتی بر کرده نشانی
 بسکه از زبان آب در کام بود جبین و ماسی باشد نام
 خنک پرست سرگردان بیای خنک پرست سرگردان بیای
 نه کوستان که می بیند شکای زمین از بیستش بر خاست
 دو توفیق خوابان سخن بو کندش سجده در محراب
 بود مرمرک لاله از حال زبانی در بیان وصف اولاد
 بنفشه در بچش خاک بوسان خمیده همچو زلفین بوسان

صنوبر را که تن خالی بجان ز افغان صبا سبب خواب
دین بستان طوطی خار و چوب شده از کار خویش آگاه گشت
ولی ما بچنان از کار فاضل نشسته پیش بازار یا فاضل
منبت بهم زبانی مکنان عاقی با میدواری خلعت از سر

خداوند اندام ما وای ما بود مقیم بی مقامی جای ما بود
ز هزاران جهان آسوده بودم حدیث آن جهان نشود بودیم
زینکوب همه خاشاک بودیم ز خواب نیستی بهوش بودیم
ز هیچ آنکس این نقش بر رخ نهاده این همه بنیاد بر هیچ
بس که زید و عمری نام کردی ز غنای خویش انعام کردی
ز قرآن و عده آینده دای نوید نعمت پاینده دای
بامرونی کردی رسته معین ساختی چندی و چو
ولی ز ما بجز عرصت نیانید طریق و پیوه احسان نیاید
اگر فردا بفصل ما کنی کار شود بر ما زیوان کار شود
ما مکنار ما را کرد کار ز غیر خویش تن بازار ما
ز خود فاضل مکن ما را زمانی مران جز نام خود بر ما زبانی

بجایم از گنه شرمزده پشت فرو مگذار هیچ از لطف خویش
منه جانتی تنای رشکاری خویش از دمی که لعل از لایع نور
چون غفلت ندادی شمع تیره روزانت و خورشید بر رخسار
بدرگاه کریگی رفته از رخسار سحاب مگر مشن نشسته
آتش هرمان خانه سوزانست

آهی باز کن چشم صولیم جمال خویش بنمای جانم
جو کردی کرد کار را چش افلاک مکن پوشیده همچون چشم
جو دای چشم چشم بر رخ دلگاه و جانی حاضر مرده
جرع را بنور خود برافروز ششم از آفتاب خویش کن راز
ز جاده محصیت آور بروم بنزد نگاه طاعت خوان در کو
ز هول صورت دیو مینا بر سران طفل طبعم را الهی
بزن از گریه بر زساره لب که از غفلت نماد در سرم خواب
ببشد طاقت بار گناسم مکن کوه کمره را سدا نسیم
گناه و جرم پیش از پیش دام ز خود بر جان خود صدش را نسیم
تنم در مجرود دل در پی لعل ز کوه عم زان بخت و بجهه ام
بغفلت صرف شد نقد جوانیم تلف کردید گنج زندگانیم

بجایم از گنه شرمزده پشت فرو مگذار هیچ از لطف خویش

جوهری بر سر آرد ترک تارم بکن از خواب غفلت دیده باز
 برو ز پریم یارب مکر دار که بشم از شب عصیان کج کار
 ز نور خود بشم را روز گردان بطف نرو ز را پر و ز گردان
 مر شک دیده را کن عذر تو غبار مصیبت بپوشان ز دارم
 اگر به ترسم از نار حجت نیم نو مید چون دایم رحمت
 جوینم روز جزا کرده بخش سر جنت هر سان بردارم از پیش
 برویم کردی کردم نیار در این درد و داغ شرمسار
 من نادان اگر نیکم و کردید جواد لبه ام خواندی کن
 مگردان جرم نام خود ز بانم پراز شد شهادت کن دایم
 در آن ساعت که گشت چو بخت بجز کردم از هر خوب و نا خوب
 ز رحمت مکنظر در کار من کن سعادت را در آن دم یار من
 جواز کرد خود را من نشانم بسو خود رسان دامن شام
 جوینم از معاصی شرم گنیم مدوده از شفیع المذنبینم
 خدایا توفی را دیدن و کن بجانش پی رو خیر البشر کن
 ز دین احمد ده بر ملندی که یابد در دو عالم از چندی

زبان آور کن از لعل لبش که باشد نزد اهل دل قیوش
 لغت آن شبست نهوت که مرغان اولی از جگر بر وانه
 اشعیه حال او نیند و خوان لا ران بر مکه رات نواله و انوار
 الا ای مقصد طاه و یاسین شفیع المذنبین خیر البیتین
 در شایسته دریای سیرمد رسول شرب و بطی محمد
 نبوت را توفی آن نامه در که از عظیم دار و مهر شربت
 زخوی سوره یوسف ترا رو جو بسم الله اش آمد بر سر او
 تویی کون و مکا نرا قرة العین طفیل ابروانت قاب قوسین
 دو حجت سر نه مانع دیده تعالی الله همای نافع دیده
 نموده درج لعل در زندان ملک آکنده حنت در نیکان
 جواز نور افریدت از و پا نبوت سایه کز وی جان برد
 ز دامن پیش ادی زینتین بود گشت بنیاد شامدین
 شدی تا قاتم دست رست سلیمان خاتم آکنده از نجات
 زلفاست میحازند کی یاق خضر در خدمت پاینده کفایت
 کلیم الله جو دیدان سعاد یار یغیای خود در آستین برد

بنود انکس که آموز ترا حرف
 از انت عمر در مکتب نشد حرف
 چه غم که خط نداری ای کوفه
 که حسن بی فغان باشد کوفه
 بر دانش و دان در دانش لال
 بود طفل است فعل کن سال
 جو طفلان عقل در دست تو بود
 ز نعتیت نهاده لوح مکتب
 زمین از کوه سیه بر شکم نگ
 که باشد در ریاست با تو یک نگ
 فلک در جوت و جوت بیقراری
 زمین بر گرد گویت خاکسار
 براق کاه مکران کاه زرق
 ملک در رکابت زرقه صف
 براق برق سیر آمد مکتب
 چه پاک از زر مکه مکتب
 لوائت را طراز از انحضرت
 خدمت از الفهای از اجابت
 نواله بابت گوید کی راز
 کوی خنات که دوم آواز
 نیکنندی نظر بر زال عالم
 کاین مکاره مارانیت محم
 که آسودن از غوغای عت
 ارحی یا بلال آمد کلمات
 جو جام وحدت بردادی
 خطابت کلینت یا مسمی
 توی شاخ گل اینها خاستند
 درین گلشن بدو نیک
 به زیب و خوش و چه تزیین کری
 ز بهر ت از هر یک که پری

زمین جاریارت یافت آید
 بنای جار کن کعبه دین
 شده زان جاری یک و فاد
 جهان را چشم در نظاره جار
 سوی در مانده بی روی و
 خدایا یا نبی الله کجا
 بر آفکن برده فطنت پرشم
 درون آورب در وان غم
 ز کردی شرم آن کل نه
 کز آب زندگی آن خاک ربه
 شمع عایمان آمد زبانت
 پناه جمل عالم آتانت
 شب معراج یک سبیل زبانت
 غلط کردم که دو از جنت
 خلعت اسری پوشیدن آن مرحله پیری ما غوی و نظاره
 کردن زبانت نظر آن بستان علوی نظر ماراف البصر و ماطفی
 بشی بر قدر همچون ناله چین
 شده نافی زمین آن ناله
 زمانه حله مشکین فام کرده
 سواد دیده را شب نام کرده
 عجز در هر شسته خنیرین لوی
 شفق گردیده او را سرخ کرده
 و و سی دان جهان را ماه بیکر
 مران شب را برو خال معبر
 دران شب یک حضرت شد بیک گام
 با حمد از احوال آورد پیغام
 بیک نموده دیدار دادش
 بشارتهای وصل را دادش

این شعر
 در کتاب
 است

بدتش نخه بس زیبا تدری
 که جلانش دهد در پای سرو
 براق عیش رود پویه چون
 مرقع پیکری از پای تافوق
 نگارین صورت زان سال جوانی
 مستور گشته از نور الهی
 بود عمر و آن رخسار نیا
 ولی عمری که باز آید شکیب
 خیال تنزیل از جور و دل
 رسد پیش ان خیال خود بنیل
 دو پانصد ساله که آید پیش
 نباشد نیمه یک کام او پیش
 بود آسایش او در دیدن
 رسد قیامش از منزل برین
 خوش آمد در دهن زان سال جوانی
 که گوی دور کردون شد بجان
 بروی زمین زنگ از جن
 بهیند در دل شب خاکین
 ز صد فرسنگ در وقت خروش
 صدای پای موراید بگوشش
 اگر خواهد چنان خوش قوی
 رود بیرون روان از سوزن
 بی پیغم از رخ برینش
 فرو داده جبریل امینش
 نه کونین را دم سفر شد
 فرازان تکاور رحمت که شد
 تختین از سرای امهانه
 جو کرد آهنگ قصر جاود
 سو حجاب اقصی شد غنائ
 جو سجاده پیش افتاد حجاب

وزان حجاب که پیش پیک
 جنبیت راند بر نه طاقی
 جو اول آسمان گشتش که نگاه
 نشان حرکتش شد خرم
 دوم تخت برین چون شدش
 زمانه پنج نوبت زد بگوشش
 عطار دشت بدین او بپوشش
 پی منت قلم را کرد مسک
 سیوم میسر چون شدش
 عطار خواند حرف الفواقش
 پیش زمره جنگ پر خم و پاش
 زهر طاقش کردید حجاب
 جوشد متر گشتش چون جام
 متور گشت آن فخره طام
 زهر زینت دین بیسبر
 سر پیر شاه اجم گشت منبر
 وزانجا زد علم بر بخین بام
 مشرف کرد منظر نگاه بهرام
 وزان بس مشتر را کرد تفتیق
 زمینش دید از نو دولتین
 زحلان ماه را گشتی دید
 سعادتمندی و نیک اختر
 امامت کرد فوج انبیا را
 سرو و خیل شد اهل انصاف
 بساط شهنش جنت را کرد چون
 بماند آنجا که جبریل ازین
 براق تیغ و سم که گندی
 پی جولان ز رخسار دینی
 درخت سدره میش کرد گشت
 جو یابد میوه مایل می شود

زعفرانی زو قدم برکش والا کشان دامن ز ساق و تن
 ستاده لوح زار از انشا کش که خواند پیش و کرد در کنار کش
 بامید نوازش از لب و قلم از خودی کردید و نه
 بس که پادشاه پادشاهان خطا کش خطای غرض خوان
 درون بارگاه خاص خواندش بعد تعظیم بر گریختش
 منزه دید خود را مغر از پوت نموش نه حجب دید از خود
 گمان دارد و تا مقصودش تحسین جنت از وزه قاریت
 رساندش بکوشش و هزاران بیکه غیرت یکبار
 ز قدرت دیدان بنده بی دو عالم را بیک دیدن بقیصیل
 ز بحر رحمت حق قطره جنت زامت کرد عین زلف و
 ز نغمه نگاه اعلی در دل سوی این تیره منزل مانند
 به داشت همچو تیر از قاب سین شدن آمد شدن یک طرفه العین
 به او که خواست عالم بمنزل کشاد از نامه مقصود محمل
 براه آورد یار از اصالدا فراوان دوستدار از اعلی
 ز بهر مایه کاران غاصی کرامت کرد توفیق غاصی

سوی مقصود ما را رهبر کرد ز پافشا دکا زایا وری کرد
 الهی باغی را کن مطیعش که در روز جزا خواند شمعش
 رود روزی که او را عمر بر باد زمین احمد مرسل پیش باد
سبب انشای این نامه نامی و واسطه اهداء این کشف
کرای قیامه ارباب پیش قدمه و احیای انشای قطب المحققین
حضرت مولانا نور الدین عبدالرحمن جامی سیالند و انگاه
 در آن ساعت که از فضل الهی کشادم چشمه خضر از سیاهی
 سخن زار و ج در قالب میدم سی سروان موزون افویم
 ز بهر عشقها زان جگر خون نوشتم قصه یسی و مجنون
 چو شد پرداختن ان نقش زیا هزاران طغی ز در نقشین صبا
 من آن ایات را بر دم تقما بنزد حضرت خندوم جامی
 جو دید آن خسرو ملک معانی سودای درویش آب زین کانی
 تحسین گفت احسنای جعفر زبان بکشد و بر من افرین
 که این سخن را نازم کردی درین معنی بلند آواز کردی
 جو کف قصه یسی و مجنون حدیث عشق ایشان نوشتم و گو

بگو افسانه شیرین و خسر
 مگر در آن نه فرخنده بود
 مگر از نفس و گوشت و پوست
 شکایت گویند که درم ز گردون
 بهوسهای جوانی زدم بود
 غرضهای عجب پیرامونم بود
 بمن گفت ای سخن دان خرد
 بگویم با تو بشنو بگو چند
 دین دوران اگر خواهی کردی
 بجان شواستان بوسه
 که نامش بدن از شرط اوست
 مگر نام او هر گاه و نیست
 ز فصلی بی نوبت از نوبتی
 زود در کشور حاجت رویی
 بود در ملک معنی تو نام تو
 سخن را زان نوبتی از نوبت تو
 ترا نقد اگر بشود عیاری
 سخن کن پیش آن معیاری
 قبول و دست از هر چه خواهی
 کدای او جویشی پادشاهی
 بناید خبر بران درگاه جاکرد
 بغیر او شاید الهی کسود
 مراد گفت ای چون خاک برده
 ز عطف و انش کویت کسود
 اگر چه بدن نامش عجیبست
 ولی ترک ابد از ما عجیبست
 پی در پیش فی شکر قدم کن
 بمشک تاب نامش را تو هم کن
 بود که بمن این نام گرامی
 شود این نامه پندار مانی

جوانی در قلم رستم بنشیند
 نظام دولت و ملت علی بنشیند

غلط کردم چه مانی و چه رستم
 بنزد ملک شیرینش کم از کم
 بود که هر چه بگویم
 شده همایون ظل الهی
 بهما را انقباض سایه او
 بر پوست از حد و عباد او
 شربت را ز میشت بر بلندی
 وز دور از جندی از جندی
 نموده خاتم چشیدیش
 زده در خاتم پیغمبران
 بود در شمس سبب امن و آمان
 ز او شمس رسد بادی جهان
 ز دلش کار که بخت انجمن است
 که شمع تیر بادش است
 زبستان تره مهر کرک پری
 نهاده در دهن دندان پری
 بریدی حاتم طی کرو و جوگی
 شدی شرمند و بسیار جوگی
 به نظرش نظام عالم عشق
 جواد کو شرمی هر نعم عشق
 به پیشاید عساکت پیشاید
 شود لب به جان عرب
 بلافت شیوه کان فارسی
 رنگ مجر آثارش سخن چوی
 ز تیر کهاش کان سورجهاست
 غزالان بهما را خراج است

چو عقل اله از نقصان بود
بود قاصر ز وصفش کناد که
مافی رنور و خوشش نانی
مافی لایق و خوشش نانی
بهریافتن جانیست او را
چه حاجت باشد روی کوی
هری از عقل است اینده خود
مافی صفتی را نیست در خود
تر این بر که در ایام او
و که از کوشش دوران او
و گرفتار که در این کجای
که در مایل دنیا جمع کنی
ز کسان طمع کردن جدو
ز دوران و نه جستن نیست
بگفت و کوی و زمان بسیار
بعد و دشمنان فایده می
بیشتر از طریق ارجمندی
که بر افسار خود بندید
نه عقل است با کجای
ز بهر کوشش خود و ایستادن
نمی بند کسی بر کردن مار
بی دفع کند خلق طومار
جعل که فضل چو آن شود
به لایق باشدش تا رخ نماید
شکسته که کرده مایه تن
ولی توانش ز آب چشم
ز بهر نقش ناهنجار برای
مکن در عقل هر بی خبری
ندان که قدر روی زیبا
نمک و دوزخ زیبا

درون موج دریا بهر چاره
نسازد چو کس نشسته پاره
ز تار عنکبوتان خبر کسی
نمک و پوشش نماند بکار
خطا باشد ز بهر استقامت
باب نادران کردن زار
چو تواند کسی کند قدر خویش
کنند چو زرق نوک و پیش
جز اینها کس باید دید
ز بهر هیچ از وقت کشیدن
مکن چون از دندان طمع
که افندی در کششهای خویش
چو مقرر اصل طمع گم کن
که انکشت رسد در دیده از
آنان چون چشم عین قدرت
که از روی گمان بر بسته
بدان قناعت پادشاه
سر از جیب فراغت خویش
زایل فاقه می جوار جندی
بتجای فقر میکشید
مکوی کرد خوابی با دشمنان
که کرد دست آن ز خون گناه
نه آن مایه و دستا نخوا
که چین و زخم پاره زنا
در آن هر یک خود شکستی
که از چشمش چکانده بینی
مشو با کاسه چیشش نائل
که از چین جبین کرد حاصل
بسی خون دل سپار با بود
که شد پالوده اش انکشت

آر

زین پیوه ز مال و خشم بر
بجای اینجام می ناب
زاست خفا خدیاران بازار
نمودی غیر یار از خدیار
غمی باشد دهقان دانه کل
که کار دهم مهر بار در دل
بدور و جهان گشته مردم
که نام احتیاج در شکم
شهرت می بینم بی شل و بند
پیش ساخته محتاج فتنه
زهر مقصود زری داشت قتل
ولی با کوه فرزند خجالت
بمیوه شاخ غش از رزمند
نبودی در دلش خرم فرزند
ندارد پیش مردم اعتباری
دین کند سرای فتنه مانده
غرض این بود از فرزند پو
که نام او نکرد در جهان
فغان در گلشن کامی که آبی
بماند هر بوی خوش کلانی
شب گزیده خورشید شود
بود ببری که گیتی را بدو
شب زاندریش فرزند در تاب
جو خواب آید بکشمش دید در خواب
که خورشید از کبریا بشن برآمد
شعاع آن جهان را زیور آمد

جوش ز چشم از خواب خوش
مقبره پیکار از آوا از
که خوابیده ام تعبیر این است
مقبره از پی تعبیر این کیت
چنین گفتند انایان این را ز
که سوت مرغ شادی کرد پرواز
ز خورشید ستان کت سر زید
خدایت می دهد فرزندی را
که چون مهر فک کرد در جهان
مرا خواب ترا اینست تعبیر
برآمد چون ازین تاریخ بگذرد
یکی دیار پر از آتش خداوند
مذبح رخ صاحب جماله
مما یون کو بی خنده خالی
موزاد از مادر یام آن ماه
فلک از مهر گفتش زاده الله
مرا و از خرم و پرویز ش نام
که کرد خرم و گیتی سر انجام
جو آمد جای مهر زنگارش
گرفت آن مهر از جهان در
نه نور فراز چرخ اخضر
بی همواره اش کردید خرم
زهر خواب کوشش این صید
صبا کردید جفا خنده مهر
بصدل مادر دوران شیرین
ز پستان طرب میداد شیرین
تغذیه شیر از پستان دایه
نبودی که ز شیر شیرین نایه
غذای آن پسر اندیشه غور
اگر شیرین نمی بودی نمی خورد

بشیرنی لشکر بود مایل
 که نیم مهر شیرین داشت در دل
 شکوفه شد نهالش را شکفته
 نمائش در دمان دندان نهفته
 نخستن بار گشت نمود دندان
 جهان را صبح اول گشت خندان
 جو بار دیگر گشت دندان برآمد
 ز صبح آخرش خندان تر آمد
 جو پای دیده ساکتش زمین
 نهاد از مهر زین بر زمین
 زمین هم دم تخاصم کرد برش
 که زیر این چنین پاک شده ام
 بران کاهش یکت خانه براند
 بدانای بخش و انش سپراند
 باندک و مستی شده و غول
 ز افلاطون یونانی فروی
 که در گفتن در سیرانستی
 سخن بر طبق اسطراب گفتی
 جو بار که زینان افتاد کاک
 زبون شد ستم و اسفند کاک
 شب و روز از طرب بخت زده
 بجمع ماه رویان بخت آید
 که بیولان کنان در کوی بازی
 که می تازان سوی خجیر بازی
 که آن کل در چمن با نغمه بخت
 شکسته از شراب بر عنوان بخت
 که بخشش هزاران حاتم
 که هم آموختی در مجلس از وی
 بحسن و خلق در عالم فتنه
 ز علم و فضل بی مثل زمانه

شراب دولت و صبح و جو
 مقام شش و وقت کام
 خوشین و شور با ده دیر
 نشاند مطربان ساده دیر
 نشاط و خوشی را داد میزد
 بپندار غم بر باد می داد

آهنگ صید کردن

کند انداز صید این کهن گشت
 درین وادی که درین کوه گشت
 که خرو با پری رویان ببرد
 ز عیش و شادمانی خرم و برد
 شش روزی هوای میگیر
 که با مشکین خالان افکنید
 هوای خرم و فصل بهاران
 فتنه ابر کرده ز بهاران
 نشسته آفتاب دی بر زر
 شده باغ از بخت لا جور
 ز زیر آله بسته سبزه تر
 چنان که بینه طوطی بر زنده
 میان لاله و جا گرفته
 جو خوبان پای در خاک گرفته
 در دیوار کیمیا خط افروز
 شده از افتدال فصل نور
 حریاب کشته پنبه برف
 شده عکس گلشن تمغای

گلکامی ز کوی غنچه تر / نشاند بر کربان تنگه زر
 زهر عشق کلهای خود کام / چمن را خانه به بسل شده جام
 شده زیر شکم نه نخل ترکم / زگرما باز کون پوشیده قاتم
 نشان خیمه عشق شده گل / مقرر کرده عشق نگاه بلبس
 شده قمری بر افغان کراز شوق / بدید آورده از قوس قزح طوق
 شراب از غوانی لاله بر سر / لبس شادمانی غنچه در بر
 زهر و غنچه رعنائی لاله / شده کام غزالانرا ناله
 هوای معتدل فی کعبه و نه / ز دشواری کل نه محنت کرد
 زمین زان که خورده از جان / ز بهر رنگ دل میداد و نون
 ریاحین تازه روی و نه / سوی صحرای جنت راند و نه
 پری رویان کاه و یاقوتی / می دادند پیشاپیش بازی
 نگارین لعلستان پر نیل و نه / بهر آشوب عقل و اقل و نه
 سحر جلوه کرده اگر دهم / کوکب وار بر کرده مهر نو
 گانهای کیمانی بر سر دست / وزان میداد فلکان صید گشت
 یکی میکرد بال یک آماج / یکی می بست بر قرق در آماج

خدیگری هر طرف گردیده سر / هلاکش مانده هر جانب تذکر
 ز آوازی بر در ناوک / نمی زد نغمه مهر و چاک و نه
 ز بس خونریخت از پرنده بر / دوید در میان کل بط پاک
 در آن صحرای کبک از باز جفت / نه باز از دست باز انداز جفت
 ز بهر صید آن شهنشاه شب / جنیت راند با ضل و کرب
 شباهن کام کین گردیده کلاه / جواب زندگی گردیده ناله
 زمانه از سیاه شب راج / رقم زد بر سیاه شب علاج
 جهان تاریک شد بر نیم دم / ز تاریکی شب گردیده دم
 قنار آتشی نمود از دور / شد آتش دیده پر و نر از دور
 نمود آن قوم را آتش کشتن / سوی آتش شدند آتش پر
 دمی بود آن دران ده جاکرند / بوشت سار و صبا کرند
 بیا که از غنچه و ناله جنگ / روان گردید جام از غنچه
 جو مطرب زخم را بر عود میزد / صدایش طبع بر او میزد
 فی نای نیکویم فی شکر بود / زینش که خوشترین کار بود
 در آن شب بود تعال با ده / همه بادام چشم کلغذاران

کوی سبب دقن که مشکرب
 کزیدی چون کزکشتان درآش
 بوقت آن تان بودند تاروف
 زتاب آتش می مجلس افروز
 جو وقت با مادران مهرانور
 برآورد از کربیان آفتاب
 جهان شد بار دیگر قاشق پوش
 سحرشام را بهما از دوش
 ز نمرادان خسرو کل عذاری
 روان کردید سوی میوه زاری
 ز ناسخاری آن کل ایلام
 سیه کرد از پی سیه و یالام
 فرو دازید شب شیرین حش
 بزور از غلده حقان کرد آتش
 ز دست آن سیه و پری زاد
 سوی پرور شد دهقان غلام
 حران پیدا کرد راجت پرویز
 شد از روی غضب با آن هم نگر
 جوش را تلخ دیدان ساده رخسار
 نگر دایم جان خویش اقرار
 بدعنان گفت تلایان را چه چاره
 بیاید انگش را کرد پاره
 اگر طاهر شود راز نهاسنه
 شود این مایه امن و آمانی
 و کره مت بود با تیغ تیسیم
 بجرم لو خون او خونت بیزیم
 جوان کلچهر را اسکم دریدند
 دروش را بسبب آکنده دیدند
 ز روی نکته دانی قراست
 مرا و را کرد چون خر و کیت

بس آنکشت و بخت مر و ظالم
 بدعنان داد و در خطالم
 ستمکاران جوان کردار دیدند
 زبیدای مردمان کشیدند
 خوش آن طفل و آن احسان
 که کردی خسروان منکرین
 ز صاف عدل بت پیمان
 که میکردند با آن زیر دستان
 ز صاف عدل بت پیمان
 که میکردند با آن زیر دستان
 کنون شما که می افتد از لطم
 نذرند از مسلمان بی خبر نام
 کند عویین کافر مرا می
 ستاند بی حجت هر روز با می
 پراز اشک تپیمان حوض غش
 ز سوز عافان روشن جوش
 زد و ک میوه زن سرشته ساز
 که بر سندان سرشته ناز
 کند در دوش صد خون ناحق
 که بپاشد جانش کلگون کند شق
 ز مرغ پرزن پر کلاهش
 زویرانیت آبادان سیاهش
 پی نقش و نگار خانه کل
 کند ویران هزاران کعبه دل
 بود مرگنگار از یوان محشر
 زبان حال مظلومی محشر
 کند ایوان بلند از مال انیام
 کند سدی میان خود اسلام
 آبی شمع انصافش برافروز
 جو ملکش داد و عدلش در آجوز
 بجای ساختن شاه بود شکر شیرین شوره ایچر را و جی نین

کشدن چو در درج پند یاوغربن صافق ازلالی
کوشش فرزند ابد ابد را

آنکه بیست شوه خانها شهنشهر او پروری را
نصیحت کوی این طفل خردمند
کشد در رشته زینسان کوه
که چون مهر شنید انصاف خرد
فدایش در ازوی مهری
بصد تعظیم پیش خویش خوش
فراز شد شامی شادش
زبان بکشد کای فرز از نو
جوشش فراز تخت شامی
رعیت را ز عدل آباد میکند
ز بخشش لشکر بیراث میکند
مکن که از رعیت باو بر
قلم زن را مکن در ظلمت کتب
جویش کافه قلم را در پیکان
شود مزار لیده از دواتش
غم کلک سپس بیست بیست
جویر دغاخه در دست آن جهان
رها که کو سفیدان زبونه
مکن که کوی را نیز زندان
ده سر در میان کو سفیدان

وقت پیش در اطراف لوم
 علی داران سکان و نشین
 مکن زخمر را از یاقوت قصیر
 مدد پایہ بندی ناکساز
 زمین شوره نبود لایق است
 بیکر ز مهر ترک جان ستانی
 کسی کو از نجاست ساختنج
 مشو در بند زیب و حسن جابه
 ز دانا یان مر این کجی یار
 فر او ان پوۀ عاجز شو عود
 برسی بشکند در جست تاج
 مجروح کنان و راضی خویش
 بود این گفته دهن بر افات
 دهد صبح شه را کوس اواز
 طوق قد و احسان سازد شه

باغی ماعتن شاد بود که شیرین شود انگیز را و جفا بین
 ازان جلا شمره خاها شیرین شمره او به پروین را
 بش از مشعل عالم افروز فروغ کو کبش خندیده بر روز
 شستمان فلک را شد شمع جو پروانه کو اک کز ان جمع
 مشکبهای این سقف نقش زهر نور روز نهایی نکش
 نشسته پیش خمر و لغتی چند که با سم داشتند از مهر نو
 بشی اسوده مهتاب چنانکه نشاط خوش لیست خجسته
 ندی بود شمره را نام شاپور پسند مجلس خاقان و فقور
 جری خنده بینی کار دانی بهمان کردیده بسیارانی
 سفر با کرده مرد کار دیده برو نیک جهان بسیارانی
 بقاش کرده برده زانی بنوده در مفر مایش ثلثی
 دران مجلس از اغیار یار سخنها می گذشت از مریاری
 سوی شاپور اشاره کرد و بفرز که تعویف خوابان کج انگیز
 نه خاطر را بکفر گفتار میلست سخن در وصف خوابان کج انگیز
 زمین بوسید و خست کرد و کباب از جالت چشم بدو

این مینا سراسی پروایب بگویم آنچه دانم از عجایب
 بود در فوج در بای در بند نگاری دختری بی مثل و
 قدی چون شاخ گل لیکن بیالاسره و شمشادش غلامان
 سی چشمی جواه اسمانی سحر قدی جوسر و بوتانی
 بود پیشانیش صبح و شمس خوش آن صبح و روز و ظهر
 ز و نیم سینه برابر وانش بطرف بزمه خفا بهوش
 بگویم وصف آن زینبیه ترابا و بنیاد تان بهینه
 رطب را از لبش در سینه خاری ریش در سر ز کس محرابی
 دمانش جایشی بخت نیست لبش همیشه آب حیات
 شکسته از قیفش نزع مرجا زمر جان اعلی خون کرده
 رسیده تا زندان رلفان فکنده سایه یوسف لبر چاه
 بودیب و قز از نیم ساد زغب که درش را طوق او
 زهر بر وزن و لهار کمر بهانه بافته بر تم ز کیمو
 فکنده رخها در خجسته نهاده خجسته نام او بس که
 ز سیمین ساحلش نازش بود مینان پر سیم استنش

ز ساق پنج پیا آن کوه
 نهاده ساقی عرش و نجده
 نهارد قدر پیش عارضش
 نهامد سر بر او چشم او راه
 زرقار خوش آن سر و ازاد
 شده سر و چین را رفتن
 بفره مهره آشوب جانی
 لب لعل از ننگ شهر جهان
 به غیبت حاجب ابرویش
 شب قدر است مند و پیش
 چهار او رو نخلش
 بود در خون ز غیبت نایبش
 ز رخسار لید کل را در چرخش
 سخن شد غنچه رازان لب و آتش
 بقدرش شاخ گل کرده
 بماندش خار در دل پای کل
 کشاده دایه چون زانکشت
 جو شیرین بود شیرین گردنانش
 بو صف این مهر در کجاست
 ولی بایستنها را مخفتم
 ز وصف او بود قاضی نام
 ز شرح حسن او عاجز بام
 ز خویشان عمه دارد دوی
 که قیصر را تواند دست بر
 مران ز زار امین با بود نام
 به دانش به زبان یان ایام
 فرون از مغفرت بر فوق عجز
 بسامع که به باشد ز مغف
 نهاده دو کو دارد تیر در دست
 بجای اینه شمشیر در دست

کوه

بکین خصم چون شمشیر بندد
 بگاه رزم زین بر شیر بندد
 بود آن شیر زن از نسل شاه
 ز در بندست ملکش تاسان
 جویشید این سخن خبر و پاد
 ز شیرین در دل خود دیدند
 دل از وی بر شیرین غایب
 در آمد غم می تالاج خانه
 کرمیان سلامت پاره کردید
 دشت از خان و مان او آواره
 زبان بکش داکتر از سوز
 کرای غافل سیه کردی ماری
 دمی دی پنهان بر من فتنه
 که شد هر دیده ام کرد آب
 شکسته شیشه دی پنهانم
 که صد شتر خلد در سینه زانم
 جهان دانی نهادی بر دل
 که نقشی ماند در آب و گل من
 خدا را زود تر کن فکر کردم
 که زین بس طاعت جوان ندادم
 مباد اگر غمش بواند کردم
 بگرد شهر و کوفه خانه کردم
 مکن تا خیر و فکر کار من
 دوا ی این دل افکار من
 چنین شد عالم از نا شنید
 جردان کرد دندانم کاوید
 بسوی آن بت جین او و منک
 بکن سحر که آید زود در جنگ
 اگر دیر آید آن ماهی شست
 یکی مثال از او زبیت

نقش

به نیم گرد آن ماه چکل
 و نیم کین بان قشال
 ز جابر خاست شاپور خرد
 کز اینک پیش کیم راه درید
 بهکوت حل کیم این مشکات
 بکوشم نایدست ارم دولت
نشان بدین نشان بود نهال نیمه خرد و در دل شیرین
و نهال من بر صفت صفتی از آن صورتی مانند
 ز تارنج قدیمت این روش
 که چون شد رخ خروقی بهشت
 میان اربست شاپور خرد
 روان شد از میدان سوی
 رسید انجا باند که روزگار
 گرفت از دم آن شهر باری
 نقش کرد از احوال شیرین
 که از انش و دوشان
 با و از نهال از میدان کرد
 سر اسر خنده خود را بیان کرد
 جویشید این حکایت میزبان
 گرفت انگشت حیرت از دهن
 کز این اندیشه پرون از حساب
 خیالات تو یکسر ناصواب
 ترا در عجب سوادای تمام
 بی منزل این حکایت طواف
 عجب به عقل مودی بوده تو
 چه بهوده روی پیوده تو
 نباشد دیدن او سرری کار
 بود پنهان ز چشم کس پر کار

لای که نشین شد می سجوی
 بر کسبیده زال قطره لری
 نقطه از زلال در قشند ده
 لاله از بخت و کل ده
 دوکات جوقی اولدی نما
 بوکستان از قنده بادوزان
 سکن نشین بریدر دسم
 اولدی روی زمین با نام
 خلک آمدی بوکشته کبره
 گشت ایدو تا ز کلان دره
 ضعیف اول بوکشته داخل
 کلک نشین ترتم فصل
نکته واجب الوجود
و منصف الطیر و الخود حل
جلال و قه قه الیک سنان
نور و خجندی
 ای فروزند بهشت حل کل
 آتش انداز خون من تبیل
 لطف بخش هوای روح افزا
 خط ساری صبا ی ناز کن
 تاج بخنی ناهار بهار
 شهرت آرای نکست کلزار
 نقش بند نگر خانه کل
 روکش ی تان چین و کل
 مجلس آرای بز سگاه حسن
 زبنت افزای صحت گلشن
 خود سوز صبا ی بحر دار
 خود ساز نوای تبیل زار

علامت که بخت از کس
 دل فریبی که در این

قلندریا بی رنگ دوسنه
 لاله خوشنکده باغ غم بادل
 لطفک ایلرک ده قلب جهان
 قهر که او مشق نشسته به عدم
 شمع کھزار عین او یاننده
 ترک که بر کد آیین کوزی آج
 طغنه به لطفله دیان ویرک
 اول دیان و زیاده کھزار
 دل و زوادی بجهنده بره
 حمد ایدر سکر جمله مرده می
 کسه حمد ایدر غم سکا ایمن
 بونه قدیته اولور که اولدی
 بونه پیوسته ایلیوب کافی
 نون امر کله اولشوب کاف
 در حمله جهانی ولر اندک

جلیل زاره گفت و کوسنه
 سر و عنقه کھکھست و پا ویرک
 فیض کیده صفاده آید روان
 فاسق در دو خون اولشور غم
 لاله اخلرله یاندر کسه
 ویرک که ام کجیلد زین تیغ
 سوسنه شکورین زیان ویرک
 حمد کی روز شب ایدر کھزار
 اسکی و ایمانده کرا ایدر
 بوئی اشعار ایدر روان
 حمدی سن قیل کر کسکا ایمن
 کاف و نون امر بیک کون و
 کون امر نه ایلر که کافی
 یازدی و نیایی فافدن فافه
 کسز خنقی بی اشک راندک

اولدی هر نامه کلام الله
 اولدی ام الکتاب رحمانی
 یازدی ثم استوی علی النبی
 ایت الکرسی ایلدی تحریر
 اولدی سبع المثانی آیاتی
 اجموب ثبت فی کتاب بین
 شش جمله حکمت یازدی
 اولدی ختم کتابت موجود

سوره
نوح
سوره
نوح
سوره
نوح

موتران

السلامتی یارندگی رحمت
اندک آنست فی جلدین افضل
و جرات فی ایوب مرآت
خوبتر حسنی اید و پیشهور
حسن خوبانده جلوه کر حسن
نیز زیبا اولوری جز لبر
بر آوج خاکده نه قدر و جود
ایوب روی یاری پر زار
دلبری منتظر جمال اندک
زلف مجنون بنده بند اندک
جلوه خلدک جمال خوبان
عین عاشقانه اولدک افق
بنده اولدک جمال که عاشق
کده کم حسن لیدک منظور
کده کم اولدک حسن نظر
نظا بر باطن آشکارا زلف
حسن و خلقیلا ایوب کمال
ایلدک نور حسنک شکست
افتاب جمال اندک ظهور
نیز کم ایلم نظر حسن
دو شمر که جمالک منظر
کر اولد آفتاب عالم
عاشقک غرضینه او کمال
عاشقی منظر جمال اندک
بر قدر عشقه کند اندک
ظاهر اندک جمالک آندک
نیز کند و جمالک نظر
سرسر ایمن کر و سکا باقی
اولدی حسنق ادب اول
اولدی عشق خیل اول عالم

برکس حسن اولان حقیقت
و هم بنده در وجود جهان
اولدی ایشیا مقام اسم
سجی مهر جمال عالم نور
قدر کند شکست خود خیل
ایده مرکز ذاکتی ادراک
ذاکتی که اولدی مدد
سنی بکده عقل طفل سنی
حجی الدخواست فانی
مشاجست و در سخن
یا آلهی کنایه ر اولدم
خوبتر عشقه اسیر اولدم
سری مغزی براندی مهر
جیل ایوب جام وصل دلاره
یو یو ایمل نوش اید و پاره
ما سو آرد و خیال حال
عکس آینه در مثالی بران
جلو اسما ده ذات یو پید
یولدی ذرات کانیات
عقل و فهم و خیال کردان
زیر هر سی عقل و فهم اولد
ما و فنا که حق معرفت
نیز حسن سنی یمن انجی
افاجات حضرت مکر
عاجات اولند و غی
نفس المذن ذلیل و خوار اولد
نوجوان غمیل بر اولدم
نولد و ششم میه جاس
سرا و سینه اولدم
حسن زهدی و بر شام

الاسم و ضوئ چون ابرق
ال بودم آیدست و طاعت
بودم یوز غایبین حاکم
سجده هر نفس که غم آید
سجده حاکم خیر چون دل
روی تو را به ایوب هرگاه
در دیده من نورم هر دم
یا آلی گنا همه حدیث
نفس شریزه اویشم بایر
من غنی سر خوار در صفیک
قدح جهان پر از آل
معصیت قلم جهان بیان
کر چه بوی ساکت غم بایر
اعتقاد غم جو و حدیث
بیک گوشه طریق توحیدی

منورم بر در شراب رجب
و از کلام تو جود و تدن
اولی بر نیم کفی قاسم
من نورم کوی دلبره کدیم
روی دل داری سیر چون
نفسم ال غایبین کراه
تو شورب قدس الطورم
حدیثکده حضور به حدیث
ایله جرم خطا و عفو سب
سکار کار خیر و محبت
ایرغرا کلمه کبریا که کمال
کلز اندن کاکه نقصان
لیک وادرا اقامت بایر
استغاثی انشم شرعیت
قل میسر تو کده تغیری

نور و جرم کجاست آیت شمش
تو نه غلظه جان کراهی
حاکم سوا حدین آیت کلام
سنی کویون نه یکا نفوسم
شوی طوسون مجتهد کمال
که اولوب کشف جود تو
روی تو باند سیر ایدم
تو نه قیل نظر دل آگاه
جام غفلت جانی هست آیت
که دیم مست عشق اولوب
و کرایدوب لا الهی الا الله
یکایرسون شود کجایه
و حدیثک اول چون الفیید
جانی ایله بر حقیقتیله
حدیثی دایم بخاشع ایله

ایله غفلت قلبی کاشن
بیک نور کله روشن آیت
قدیم اتسون مجتهد بر نور
اولسون اول کلمه کلام
بر نور و حدیثک کمال
فایده یسم اول کس شریف
باغ وستان سیر ایدم
اولا منظوریم تو طاعت
و انغم نیست ایوب
لا اری فی الوجود الا هو
اوله مشهوری دایم الا الله
که اوله بر که لایله الا
اوله انکله لا اولوب الا
قبلی زینت آیت طریقت
شکر انعامی و نار ایله

دلمی صفت کذب و غیرتدن
 جلال اخلاقی قلوب تبدیل
 کوه کلمی کبر و کین و حدتدن
 ایلرین درمنده لطف قبول
 خضیم آتش سویدر کل
 طبع و وحی کویندر کل
 نغمه مستولی اوسون نهوت
 اتی دفع ایت پیشتر ایت عشق
 فضیله بقا الزمانی ایل
 ایلر سکین شجاعت اقی ایل
 جانی حکمتدن ایلر ایلر
 جملہ فکر کبرو ایل
 دیرم طلال ضلالت ویر
 جملہ اقی لاله عالت ویر
 قل و لکده توسک رعب
 که قلم کعب مراده سغ
 زاده ایت قاضی مردم
 که بزم منزل و صولہ قدم
 چون طریقه ویردن ایل
 هم شریفیل ویریکاز نور
 طالعک ایلر کو طر عادت
 اوسون لیکه عادت قیامت
 راست ایل قیامه قاضی
 که هم راست لطف طاعتی
 هم رکوع کبر قاضی قلم
 دال دولتمه اول و ما دم قل
 قل بحد که عقل و فکر ایل
 غیر فکر طریقه سجد سهر
 هم قعود ایچره استوار ایل
 قاعد صدر اعتبار ایل

طاعتی در با و خالص قل
 بنی اخلاص کبیلہ فلفص قل
 مصطفی ایت عن ایت روی
 که اول پر نور طاعت روی
 امر شریحه ایت عتم روی
 سننیه ایت عتم روی
 ایلر هر طریقه فیه شیدا
 دلمی ایلر لطف کوه یا
سید الشهدا و خیر المومنین
عبد الفضل العباسی
و اکمل الخیات حضرت علی
نعت شریفی و صبح الطی
 حضرت کائنات عالت تمام
 زبدہ چار جسم و هفت اجرام
 کو هر پاک کنج خانه وجود
 اخضر نیر سپهر وجود
 نقطه اصل و مرکز ادوار
 اقرین خط و اولین پیکار
 یعنی محبوب حضرت معبود
 مصطفی و محمد و محمود
 بهشتی نسبت و قریش بنابر
 مظهر ذات و مظهر آثار
 سینہ پاک و خورشید انوار
 وجه پر نور و مطلع الانوار
 اولکه سردار انبیا اولدر
 سرو سالار اصفا اولدر
 اولمه نور و وحی بامنده
 روشن اولم و دی مهر خشنده
 پای قدری اولمه اعلا
 عرش بولم و دی رفعت والا

صاحب سرور فخری سایه
 کریم او اولاد او طینت پاک
 اولاد ذات پاک که مقتضی
 عرض اولاد وجود عالم
 اولاد اولاد ذات افلاک
 دره اولاد اولاد ذات
 شرق و بر روی زمانه و نون
 غرق اید و بی غایت و کرم
 روشن اید و بی غایت و کرم
 فکرم و افع مشرقی دلیل
 اولاد راه فدای راه
 رهبر سکان راه اولاد
 ماکدوم دین محمد در
 مهتر انبیا محمد در
 زبد کن فغان محمد در

کرسی بولردی قدر را به
 استراحت بولردی آیه خاک
 اولاد زیدی ای که جهان بود
 ملک و جن و این آمدن
 بونی مشهور کلمه بولاک
 زدی ذات پاک دنیا به
 اولاد ظاهر و پند و نوح
 خلق اولاد زیدی که راه
 بولردی سواد و مسمی جین
 خند بولردی که طبع و سیل
 روشن اولاد انکار راه
 بادشاه جهان پناه اولاد
 شمع بزم عقین محمد در
 بهتر اولیا محمد در
 کوهر لامکان محمد در

علمه شیوا شیده در
 اولاد تو تک حکمشیدی علم
 که جاب و دوشدی عالم آدم
 نوح بولردی نجات طوفان
 که چه او پس چیده کنیدی
 که چه غلت غلبه اولاد
 که چه طور اولاد زینل کرم
 که چه عیسی دن اولاد زین
 حسنه که چه یوسف اولاد یوسف
 حق سلیمان و بر دی که خاتم
 که چه داود در خلیفه حق
 شرف و بر شینه حدیو قدر
 اهل قدر فی بد اعجاز
 حد اعجاز انکه معلوم
 بولدی بروی ضرر له پای

جملیه مقتدا محمد در
 آب و کلمه و نون ای که آدم
 آدم اولاد اولاد اعظم
 بولدی عالم نجات اولاد
 عالمی اول کون جهان اندی
 اکامه جبهه اولاد زین
 انکه اولاد مقامی و شرف
 جلد ذرات اندن ابروی
 اولاد یاندن جهان اولاد
 اندکی نبوت عالم
 اولاد بوحه مظهر طوق
 غنوت و قدر تینه حدیو قدر
 خرقه ماهیه اولاد جلال انداز
 سولیدی اگر برة مسموم
 صالیدی خاک کون کی سایه

باشد آن آینه نوری باهر
 ساری طبع آن اولدی چو کبریا
 ساری طبعی که چو خاک و ماه
 حشمت که ندی برسونی تو
 دیده جانیه خدا ای جلیل
 نزل که کمالی و طوبی و سر
 آفتاب اندی جسمی بر پای
 مجراتی حشره و کای
 عالمی بیکدیگر بری تقریر
 استنوسه فضا یله دلیل
حسب خدای تو ابراهیم
حسب خدای تو ابراهیم
 بر که کم چو میج رو زافروز
 عالم اولمشدی روشن و پرور
 عالمی طالعی اولوب خود
 قدره ایشدی قدر مبدی
 نزل اولمشدی ساری طبع
 نوزدن ساری طبع
 خوشتر که ساری طبع
 ساری طبع اولدی ایشدی
 کفن مایه نزل اولدی
 نظر اند بر اولمشدی
 پشت درو آفر اولمشدی
 قدم اولمشدی
 ایلمس بیکدیگر
 اکامیر ایلمس
ساری طبع
اوج و حد و مرز
 عالم اولمشدی روشن و پرور
 نزل اولمشدی ساری طبع
 حساس اولمشدی ساری طبع

شوی کرباده کردش نیایی
 بود قهری که آن سرافق
 منتقش بیکدیگر موزون
 پسر بیکدیگر نیلین روشن
 زندان و ان حلقی اوری
 کج و خاکش که بنا کردش
 بود از شیشه های تابش
 خط القاب کرد هر رواقی
 کشاده دیده هر جانب زو
 لب هم صفت شیرین خندان
 بود هر کنگر شاست و عجب
 خلد هر کنگر شاست و عجب
 بود دیواران از سنگ مرمر
 سوی آن مرغ نتوان بریدن
 به پروان روزنی دار کاهی
 غباری از سر کوشش نیایی
 که خشت بخت ایش از سیم
 در و نه خانه شیشه ییت
 بود قوس قزح عکس طاقش
 جویشانی و ابروی پشون
 بهار میخونه چون شکوفه
 دل نازک جو خوبان جهان
 جو خط برگرد روی سیم
 شده حیران خود از چشم رون
 نموده از صف دندان دندان
 که بنود روی لاله لریانی
 کند حیل از آن دست
 که می لغز زیاوش بایم
 کلک دروی نیار تیز زین
 کند آن ماه روانی کاهی

در اندام هر که میند رسوی وین
 بی نظاره آن سسر وازاد
 چو بشنید این حکایت کاروان
 باغ صنعی آورد در کار
 یکایک رود روی روزن
 که چون بنام آن کلبه دید
 جو داینه بنید شکل موزون
 در آن ماه از قضا آن ماه
 جواز رون نظم کرد آن
 فلم بگفت آن نقاش فی الحال
 بران کاغذ کن نقاشی
 قضا را که بادی خواست جای
 ز دستش رفت آن نقاشی
 جوان کاغذ دست او برون
 بگشت استاد جابک دست فلکین
 برون آمدنش از چشم
 هزاران چشم روشن ز قیام
 در آن اندیشه های بوالهوس
 که حیران ماند در وی چرخ زوار
 مرتب کرد چون خورشید روشن
 شود در این عکس بیدار
 کشد از عکس آن نقاش میلو
 زمانی که در آن روزن نظاره
 رویش عکس در اینه افتاد
 و در آن نقش نگه داشت نقاش
 کشیده صورت پروین را
 که در یکدم رفتند شد فلکسای
 درون قصر آن کلبه افتاد
 بقصر آن آفت جان ستم برون
 رقم زان خیال آن نقاش شیرین

این قصه از آنست که در آن روز
 در آن شهر که در آن روز
 در آن شهر که در آن روز
 در آن شهر که در آن روز

چو شد بر آفتاب آن صورت از نو
 قضا در آن کاغذ تصور نگاه
 جویر کاغذ انداخته برون
 در آن مجلس دو صورت زیبا
 که در آن مجلس دو صورت زیبا
 ز مهر آن دو که یک دیده
 شد آن اشوب جانها زان
 نظر از غیر آن تمثال برست
 نمودار که امین دلرایی
 ره جا و مقامت از که برست
 ندانم چون کنم در مان حسن
 ز خویش و اشنایکانه کردی
 ز دوان در دو غم که دیده
 ز غمت بر جگر صد شام
 که بشن بوسیده و که بر بزم نایب
 دو پیش پیش کای بانوی بیا
 چو دیدش ز این زان نایب
 چو دیدش ز این زان نایب
 چو دیدش ز این زان نایب
 چو دیدش ز این زان نایب

چه چهرست ای که از سودا نشانی
کوش بوسی و که چشم مالی
روان و بی تا مل گفت شین
کشفش اینها و کعبه است این
کمی شش بوسه و چشم مال
زرد چشم تابا شد تناله
اگر مالی تو هم بر دیده خویش
بین چشم خود را از ریش
دوید از سادگی آن یک
بیخسید و بر آغوش خود
بان تمثال آن که چه می باشد
بیاد و وصل جانان و مستی
اگر نماید رخ اصل صورت
سباید ساخت با صورت
نخاستن شایه صورت افلاک شین را در کون
اندو مکن و فروختن آتش عمت را در سینه
آن سوخته شعله برق آه آتشین از نو
حکایت کرد صاحب بکران
که چون شاپور آمد از سمن باز
براه آورد آن تمثال شین
سوی پرویز برد یافت بکین
در آن تمثال خسرو چون نظر کرد
غم و اندوه و هجر از ابرو کرد
از آن فرخنده نقش آفتاب کین
یکی صد گشت در دودان پرویز
نهادش پیش و از غم زار بگریست
زدوری رخ دل را بگریست

که جانا حسرت روی تو تا کی
جیانی از سر کوی تو تا کی
گویم چهره نبانی تقابم
چو باشد کرشمی آبی بخوابم
هر از درد تو مظهر دافعی
ترا از درد دافعی من فری
تو و صوت هزار و جام کلان
من و افغان زار و چشم پر خون
در میان آمد از بحر تو برب
ترا دل بروصال کیت باز
بیکم کرد از غم دل بیقراری
بس ناله چون ابر بهار
بیدار گفت کای پاکیزه
غم دل را نمی بینیم بایان
ز غم تا کی بود کس پای در کل
همی بیرون توان بردن غم دل
یک راست بزم خسرو
کرمی نوشه نقش آن یکانه
بگریزند و آتش آن زیبا
بزی پامه اکسوف و زیبا
بسی ز رینه چرخ فروزان
ز بهر نکست خوش بود دوران
نگه آن کرد بالمش زیر پاشه
که پوشش ابرو خویش است
فر از زرشان تخت مضع
نشت آن خسرو کوی میر تیج
نهاد آن نقش خوش بگریز
که میدادی نشان از جانشین
برست ساقیان ماه خسرو
هر اجهای مخفوری زر کار

مویهای اشارت کرد پرویز
کوی بر باد جانان در قیج یز
روان کردید هر سو سکنوی
بیانک از غم خون و ناله فی
بر آمد بانگ نوشا نوش مستان
بده گفت این کی ان گفت بیستا
زیکو غمهای ساقیان تیز
شده چون خنجر قصاص
ز دیکو شراب ارغوان کرد
می نوشیدند فغان و کسب
ز نالش ناله فی یادی داد
شکست عاشقان بر باد
دل ز سو دای غمت پاک گشته
کریلک سلامت چاک گشته
نشت جام می بر دست مستان
هر یغما زاندا نه پیش باقی
ترنمای شوق امیر قوال
قوارید لایزال کرده باعمال
شراب آلوده لبهای شکر خند
بوده عاشقانرا کرده خند
خونک غمزه دل اماج کرده
متاع سینها تاراج کرده
رخ پر فتنه بسین عذاران
شده آشوب جان بیقرار
بان زینده نقش آفت آینه
رجق تاب می پیچود پرویز
ز جد بکشت و در جام گلو
شد از انداز شور باد پرویز
نماد از تاب می در ساقیان
دماغ شاه کرد اندیشه خواب

زلی پروا خسته آن فی پستان
ز خواب بخش بر اسودندان
بکا گفت آن شیر زاده پیشه شجاعت
و رسیدن بان طرفه مشکین غزال صحرای مهت
شکار انداز این کوه کران
کند زینسان بقصد صید
همچون خرو و زجران ناتوان
بهار باغ ارامش خزان
قادر در آینه شکاری
که بشد هر زمان در مرغزاری
دشمن کرد در دجران بود بالا
دهد سکین بجلان غالا
اشارت شد پیشان شکار
کست امر و وقت کارزار
نمیزان آهوانز ابر شستند
میان در قصد کوران جت
بر سر و روان شهزاده پرویز
کلج کرد در بالای شبید
فدش در نازکی نورسته سرو
بزرگ سر و شد پیش تدری
بهار حسن آن ماه دل افروز
رخ فرخنده زینش نوروز
سوی خنجر گاه آورد آینه
که از خنجر غالا ن بود آینه
مداین است بی اندازه کوی
کران کومت عالم را شکوی
بودان کوزاش در تحت افلاک
که زیر آسمان این توده خاک

نگردیده فلک پیرامن او زحل نیکی بود در دامن او
 از و هر که و پشته آسمان وز و نه خفک رودی که کش
 بود چه چشمه خوشید منیری بکج کوه چون روشنی فی
 نرزه ره با و گرمی و سردی نذیده سبزه او روی زرد
 بنکش ز حال غریب فلم ر بوده را بهوان نسک
 خوالانش چشمه مت خویر بخون لاله کرده غریب
 در آن نخی که خاطر افروز کند اندازد شمشاد زلف
 کند جلوه آن غریب خیال که حق خالان کا خال
 فشانده از عقاب ز پر خروان مرغ بر شاخ
 زینش بود مرغان بواج چو پروانه که گره و گشته
 ز طبل بازان شیرین بابل شدی رقص مرغ به سسل
 خرنک لاله رویان شکاری نهادی رکوز نان بیکاری
 زندان سکان از دما که خلدی خار مادی بای
 نمیزد جگر آهوان پر که مرغ و چشمان میف از
 دو ناکشتی کمانهای کمانی کرفتی صید غافل ز نهانی

همی زد

فرومانی رنگ آهوی دل زنجیری بر جاجون صورتش
 زینر نی هر صید تاران نستان ساختی که در ازان
 ز جیل بازماندی و بر سر کش کش گدازشتی با بکر و نذیر
 زبون کشتی ز بیم جان بنگار دیدی هر طرف همچون دکان
 شدی بهر سو هزاران گدشته عیان کشتی ز کشته پشته پشته
 خالان نازنین از نازماند ز غره چشمه شش بازماندی
 ز بهر جفت آهوی حصند ز بان از دهن بیرون نکلند
 یکی میداد سهم صید از تیر و کرمی بیت بر فراز یک نخیر
 یکی بر شیر شمشیر از مودی و کمر ایک طرف شیر از مودی
 جان شوری بوش و طم اقا که طوفان قیامت ز قباد
 کز زبان کشت نخیری ز پر ویر تکان و کرده در دنبال او تیر
 بیسوی کرم روی کردندی که صید سیرا آرد بکندی
 جدا افتادند از موکب خوش قضا را طمعت شمشیرش
 درو نهایی دره شش تاج کاه می بود وادی راه و بیراه
 که ناکه پس دشتی اندیشش کجای قیامت باشد شش خوش

یکی پیغوله ماوای غولان که شیرازیم شان بودی غولان
 دران صحرای رشت و نزل شوم نوامای چکاوک نعره بوم
 نیم چکاوش صحرای کرب زاسیب نهالش عمر لب کرب
 دران منزله غولان پریو بنودی سایه الاسای دیو
 بجای لاله حمر دران بر بخون آغشته بودی کاسه سر
 فرازش رانیدی بر پریم نشیش اسفل قهر جستم
 دران بوم پر از شوید پرور می بود ره برشت شیدر
 کشیده جگر سوز از دل شک کف از دیده اشک غولان
 گریبان پاره کرد و زاکریست که یارب چون کنم دران چیت
 نیار کس درین پیغول یاد کند کرد غیر از کرد بادم
 جو خواهم ظل جگر خوشیای غلیو از کم بر فرق بایه
 نمودی فرس بجای شستم بود پهلون بر خار شستم
 سید ماریت پیچ ببل من تغییر زلف صوت ببل من
 جو آید یاد در شاهوارم نماید بیضیه بی اندازه مارم
 اگر جویم من لب تشنایی ز دورم در نظر آید سربانی

نیدی بر رخ و حجت را نهایت ز بخت باز گوی کردی شجاعت
 قمارش راه بعد مدتی چند قضا را بر کنار آب در بند
 دران دریا کنار از بخت زاب دیده در شید کنش
 فرود آمد زبانی بر لب آب جو کرد آرام بر رخ کنش
رسیدن آن در یکانه بصدف زورق ملال قناری
کشتن از آن کوهر درج سلطنته افسر شریاری شهریار
 ازین دریای موج انگر غول برون آرد ازینسان کوهر
 که شیرین از غم پرویزی تاب ز دل آتش وزیده در آب
 ز داغ فراقش مر خطه سوز بصد حجت بشب می بر در و در
 نکس محرم دران تیر بود که نام و ننگ امن کبر بودش
 نه در کوشش وای سید زین نکرد هیچ مرسم راحت خویش
 ز حد بگذشت در انتظارش بجان آید دل زانده و یار
 بداید در میان کرد آن سخن که یابد مرسم داغ کهن را
 بیاید هرگز از یک دست آواز کبوتر آید و بال آرد بر پرواز
 نباشد سنگ و امن تا جمیع نکرد هیچ مری رن از شمع

پس آنکه گفت میخوانم زمانی زخراوان خودیایم امانی
 دمی خوانم که در دریا نشینم و زین ناخرمان تنها نشینم
 کم از کرمه خالی بن دل پر زابریده دریا را دم در
 جوگیریم نیست از دریا حجاب که دارد همچو من در دیده دل
 بدریا نیست عشاق تمام که چون او شور بخت و تلخ کائنات
 نقش زورقی از مندل و منبتا کرده و ای صحرانورد
 کشا در چون صدف زورقی که در دل جاده در عدن را
 عوس و دایه زورقی نشسته زشیرین مخالف باز بسته
 زشیرین دیدان زورقی همان میان شد آفتابی از طلالی
 در آن منزل که آن ماه چو کلال شمال آن بدریا متصل بود
 کشا از بادبان کشتی پروبال جو مرغابی بروی آب فی الحال
 جو در زمانی سیر کردند حرم خاص را بی غیر کردند
 فک کرد از قضا یا در قضا روان کشت از کین با قضا
 خورشیدن گرفت آن بحر چون وزان هر قطره که می کرد شمشیر
 جو یک آن بحر موج انگیز چو کشت سپهر آن دیکه را که دیده پوش

کف ابری که سود بر شریا چو کف زیر و زبر موج دریا
 در آوازهای پشته ماسی بی بریدن کشتی کما سی
 می زداشنگ دریا کیست زاب تلخ کشته شیشه زهر
 جاب بحر شور انگیز قهر زشیرین آن میزد و لبش
 زشیرین دیدر یالزت کوس ز جان خود طمع بریدن
 در آن کرد آب انش با زدن کهن شد بادبان تابو کشتی
 برقی پیش آن خوشبختی چو کل جابه در آن چون غنچه
 کشاوان سرو بالا کلالی مکن به عاجزان بیدار ازین
 بزاری گفت ای چرخ جفاکش که مردم محنتی بر من کاری
 ندانم ای فلک بر من چه دار زبونم کرده تدبیر من چیست
 بخونم کشت تقصیر من چیست بروی تحفه کشتی کشیده
 هر از تحت سلطانی بریدی بن در آب غیر از خس نکرد
 بجز کرد آب کردم کس در نیار کوش سومیم غیر ماهی
 اگر گویم حدیث این تباهی روم در آشنای غیر پیغم

جو آمد در دم چنگ خوش آنک
 بود اندیشه ام در چنگ خوش آنک
 یکم چنگ کشته تیغ چون مهر
 حسابش بود از مهر مهر
 کف دیار مهر و ماست از کشت
 بقصد ام از جانش بر بود
 کربان کرد چاک از دست یاری
 یزیدی از خدا منتهای یاری
 که ناکوشین کردون کشیدم
 کبریت آن بحر آشوب ام
 سلامت این بت شیرین جمال
 برون آمد از آن کردا بیل
 در آن منزل که خمر و نوب
 بر آمد ناگهان آن کوهر از آب
 قشاکش چون نهر بر روی
 نموشش از شنای چشم خویش
 ز نقش کان منم راد ازین بود
 کنون چون دیدن جمال این
 قنادان سرو بالا در فکر
 و زان معنی می آمد تحسیر
 جو خمر و کد چشم از خواب خوش
 قشاکش دیده بر دیار شنا
 جو شد بر روی آن چشم این کم
 برقع روی خود پوشید از شرم
 فرومانند در حیرت زمانی
 که می دیدند از حیرت نشانی
 بکوشد و یک گفت آهسته یزین
 که بر دل ناز به نیم داغ دیرین
 پیرس اول از او آهسته نش
 وز و علوم کن جا و مقامش

این شعر در وصف
 حضرت علی علیه السلام
 است

سوی خسرو روان کردید بانو
 در آمد پیش او با مهر و زانو
 زبان بگشاد و گفتش از کجایی
 چنین سرشته و حیران چرایی
 ز خیل کسی است چیست نیت
 بگو با من ره و جا و مقامت
 جو خمر و یار دیدن آنک
 طرازی داد و دیبای سخن
 زرد و داغ دیرین را گفتش
 حکایتهای شیرین با گفتش
 یکایک نقشها پور و در بند
 بیانو گفت و او را گویند
 جو شنید این حکایتها زین
 سر سر پیش شیرین کرد تعزیر
 جو شیرین دیدن آن سجده زین
 روان کردید بر رسم کیم این
 ز شوق و وصل ماه عزیزین حال
 بکوش مهر رساند اواز خجل
 جو خمر و دیدن آن سرو سها
 خلط کردم که ماه خرکی را
 دویش پیش و رخ از پیش آید
 زبیدی وقتشش نایید
 بدست و پای یکدیگر قفاده
 زبان عذریکدیگر کشادند
 بکام خویش در کجا نشسته
 زرد داغ حیران باز بستند
 خدا صانع سازد رخ کس را
 بر پیوده نفریاید یکس را
 غم و دردی اگر بینی درین نیر
 مشو غلکین که مستش عاقبت

بود هر دو بوی خیزی را کنار
ز پی هر چه دوی را بهار
بر از شب می نماید بر تابان
نباشد کعبه بی رخ بیابان
دو عدد پیش کعبه نشسته
ز خستهای وری باز بسته
که آمد قاصدی از راه چون بر
سندش در حق از پای تا ورق
سید پوشیده تا تم رسیده
رخی بر خون دل جامه دریده
بخش و گفت آن نمک نداشت
که هر مرد و ملکش رفت باز
جو خرد رسید آن نمک در کوفت
کریبان پاره کرده و رفت از کوفت
درین دیر بستی کس سال
بود هر خنده را صد کرد دنبال
فلک مردم دل داشت از راه
که در هر گوش چندین شایان
رساند هر که یک خطه راحت
کنده ای ز بهارش راحت
برون نهاده که کوکبای امید
که تا بوش برود و ران بچید
خرو زان کرون خسر و آتش سوزان کینه را
و همه وار سوزانید من بهرام جوین را
کریبان پاره این سوک نگاه
بر آورد از سر در دین چنین
که چون پرویز شد زین قصه نگاه
قمارش آتش در سینه نگاه

بزاری گفت آوه چون که خوش
فغان از جوید مهری کرد
شربت از غنچه وخت گلشن
نهد هر روز داغی بر دل من
ز قلم غم هر آن نه بس بود
غم هر که پیر هم بروی فرود
بچشم خون نشان و با دلش
روان کردید سوی خوشترش
رسید اینجا پدید بر باد رفت
کس از نام او از یاد رفت
از کوس باز زد بهرام چون
میان در بست با او از کین
روان شد با پای از غنچه
که فارغ سازد از خرد دل
بغض آن به بند نیست پرویز
گرفت از کینه و کف تیغ خویش
سحر کین تیغ تیر خسر و روز
بقول زنگی شب شد جهان سو
برآمد با ملک کوس و ناله نای
دو کوه آهین چنین از جای
پدید آمد هزاران آهنی تن
نهان کردیده چون آتش دهن
ز دند او زنگ شد بر کوه میل
یلان بستند صفها میل میل
همندس پشکان جز بیا
ستاره بر کف اصطبلای باری
وزین جانب صف بهرام پیش
روان کردید چون در باریش
جوشد قلب و خجاست هر دو صف
فغان و گرنای و کوس بر

زهر جان علم ز دانش کین
 ز باغ نامی جستی زده از باری
 دوشگر چون دور ریختیم
 پیکرته ترا زوی با پیچ
 زهر و شتهای غریبه
 زهر بران تیرهای ناوکی
 کانه از قوی زور ان مشین
 کشیده چنگه جوان سپیدار
 ز باک جاک خنجر سپیدار
 نکاو را بر پیل زور ان
 زمین در ماتم گردان گیر
 جو بهر ان کانهای کینانی
 زهر سوخته خنجرهای خور
 خدنگ شیر مردان حسین
 دوان یک اهل مهر چون تیر
 دوشگر را علمها که رکنین
 در افتادی ز عوالت بازار با
 هزاران کینه جویختیم
 سحر پیچیده بر شیر افکنان
 برید تیغ بران دیسرن
 جونی شکر می خوردی باری
 فکاده در کشتیهای ناخون
 بروی آشتی از تیغ دیوار
 شده دلهای بیک از سپیدار
 کرد برده بکاه تک ز کور ان
 زده ناخن ز نقش نعل در رو
 ز طاق ابروان در جان فانی
 خون غمزه کا فردلان تیر
 ز قتل کشتن در خون
 که کرد و خشک کرد از افغان کیر

هزار لشکران تیغ خنجر
 غریب و نرسد شیران خنجر
 زهر را چشم خون بالا زدن
 کلان دیوان زهر آشام
 بی اماج کاه تیر کشید
 با خنجر و سر پیچید
 گرفت آن کرد کردن خنجر
 ز کرد شتهای ناخوار ایام
 کز زبان خنجر و بجهل از پی
 جو خنجر و افشای کار خنجر
 شکست از هستی طالع کاش
 جودت آورد سوی تیغ خنجر
 ز پشت با و پا که در افتاد
 جو در میدان کس اقبال پرور
 نشسته از غضب بر روی
 درفش کاویانی سایه کیر
 درین میانه سر افکنده بر زهر
 کخون کردید بیک صحنه
 زهر شربت مرگ آمد جام
 شده مند و قها مند و پی
 شکست آورد بهر اهرام چون
 هزاران داغ حسرت بدل زدن
 شکست آورد بهر پرویز اهرام
 جو دنبال بهر ان جلوی
 سوی راغ کان او خنجر
 ندان شیر خنجر و امانش
 جو خنجر جوج در سر زدن
 سهی روی قمار داری
 گرفتار چون اجل بهر اهرام خنجر
 بی قتلش گرفته تیغ کینه

بوش

نمان بدو

قضا بود مصروفه آن لایق
 که قتل صبح و وقت از عالمش
 جواد بوش شد سزاوارت
 بان جگرش از تن جدا کرد
 سحر غلطید بر دیبای کلک
 کسی بود جهان بد بیک کرد
 دین فروزه ایوان برافات
 کسی کار مردم کرد پیش
 یکی با گردش و روان دهر
 اگر بودی نای هر جا بود
 نامه نوشتن شیرین شور
 جگر پر کاله این دشت غم
 که خسرو تخم غم در سینه
 جگر خون کرد شیرین زین
 پس از عمر دنیا زو غم برسیا
 قضا دس خون نظر برایت
 نمانش خلعت از دوش
 گرفت آن جگر خوشتر از دشت
 سرش را بر دوش آنجا مال
 نماز شام میکرد دید در خون
 با و آخر همانم باز کرد
 بدی با هم بدی باشد کفایت
 بود آرزو از دوان میشد
 زمر که او بان دیگر دهر
 بخو کی رسیدی ملک جشید
 غزلینسان رساند کاه نام
 ز ماتم دیده خوشتر میداشت
 رقم زده نامه در غم زوای
 حدیث مهربانی کرد اظهار

کرای زمینده اورنگ جشید
 اگر پشت شمع مهر از سوز
 و کر کلک خندان رویار
 اگر ابر کرم رفت از میان
 لبس عا که بر ناف شد چاک
 بران اشکی کزین غم چشید
 تر از آن آتشی کز دل بر فروت
 کسی از مهر رویش موی کندم
 من خندیده رفتم زین تنهای
 پریشان ساخته زلفین
 کبی چون غنچه برهن دریم
 ز غم ماتم سر اگر دم شست
 جولا جامه بر تن چاک کرم
 بنیلوفر بدل کردم سمن
 جولا غرق خون دل کنم
 بنانا افسه و تخت تو جا بود
 خراج ماه با د عالم افروز
 کلا بکش بصر روی خوش بنانا
 بود پاینده آن دریکانه
 هماند مشک بهر عطهر مهرباک
 مرا چشمی و آن از چشم من بخت
 از آن جاندارون جان من
 کبی بر یاد مویش روی کنم
 جواب خضر نهان در سیاهی
 سیه کردم لبس از فرق و کلاه
 جوبیل کاه افغان بر شیدم
 زدم بر سینه مشت از ناله
 جوا بر از کزیک کلنگ کرم
 بنیل طرف بستم سمن
 جولا غرق خون دل کنم

دلب را از ستخان آزار کردم
بناخن سب را افکار کردم
بجای او دم آیین غذا را
فروغداشتم رسم و فیا را
ولی برخود نبود آن آیینام
که آیم پیش ویت سجده ام
بود گردیده غروم از بخت
نیم خالی ز مانی از خیالت
مکن زین واقعا ز خود را
ساز از درد دل بیمار خود را
بسا سوداگران کوفتی است
جو یک پیکری سودی در است
نیز آره کرم و کهن را
نیز دشت تازیم و بوی را
نیز کز شکوفه در شمع
نیاید میوه اش در جگر
و کرده جان نریزد و اند
لیار جوشه آن سر زلال
از آن کرد دهنان شورید
که سازد ماه کیستی را منور
چو نتوان یافت آن خطا را
فرستادش سوی دل و آوا
و بسیدن انوعید از وی مراد برست خسرو خرد و ن
و برداشته کردن قمری نالان بسوی آن کسی که در آن
جو آمد نامه شیرین بخشود
قندش آتش دهنه از نو
هولی مرد بود و جلدی
دماغ شاه کرم از آتش می

بشایو رخ روان را ز کشت و
کافق و آتش در جان ناش
بهای وصل شیرین از دم فرد
حقان زان دماغ دیرین دارم
درون دل قفا و آن خا خا دم
که نقد بر دیار او گذارم
زمین پوشید شایو خردمند
کرای در خدمت شایان
زمستان راه از برف
سفر و جلدی ناپاست
زمستان پای کوهها جگ
نهاده خشک رودش نام افلا
نشد خاموش ببل از ناز
زوشن با خشک بر قفس آواز
جو یک کشت سر ما زمستان
ز برف و زاله حلاج زمانه
ز بصری سرو پایان بستان
دیده که پنه کاسی پنه دانه
مسو بر از صحر باشد کینه
که خج بر کرد پایش تنگ بسته
از ابروی کند سستی بخشید
که می لرزد بر با سینه چون
بخار از سردی می ماه افروز
ز سر ما دست خود ز برف ناز
کوزن از ظلم برف آمد برف
ز تیغ کوه پیش تیغ صفا
شده فوخده و فوخیده از آن
که عاشق را کجا مانع شود
که عاشق را کجا مانع شود
براه عشق کاه خواب یار
بود رخ بر سر سجایار

بر که حاجی را گفت پرویز
کزین در نهد بر پشت شید
بر زیرین صدارام کردند
ملک را یک بی آرام کردند
بر اندامک کوس نای برین
روان شد شاه روم چین
رکابش بر سران خفت اقلیم
جده تخلص خواند ملوک سلیم
سر جواهرش تا جدار
مهر فرمان بر آتش بلخ خوان
روان در کوشش بجان طراز
بدل برین همه در جلوه ناز
خطای بختان قافیه پیش
غزلان خلعت موید بر دوش
تن سیم یکی را بر سنجاب
بسان شیر ماسی در آب
یکی را کسوت قافیه خفته
نهالی را گل سرین شکفته
یکی را تاج کیش آمدند روی
که دارد آشیان بالاسی روی
یکی را اطللس ز رفت بر دوش
کلاه کج یکی را سوده بر دوش
بدین امین روان شد سوئی
رسید آنجا ز بعد مدتی چند
میدان بانو جوشید این سخن را
کرای کرد شاه این سخن را
بصدیم استقبال کردش
ز سوی خوش فانی بال کردش
فانوشام کین خراج اختر
ز جود بر خم شب بود خمر

میدان بانو بی عشرت کشا
منقش خر کبی افراخت تا
کینه شمع آن خرگاه می بود
در آن شب آسمان کوکب بود
جوان خرگاه را نام آسمان
بر و مهر و طرباش کمشان
در آن هر چه ریگین کین بود
ز جوب خرگاهان خوش بود
جوان خرگاه را ماده کردند
همای ساقیان ساه کردند
زیب پر کلاب منتقل ز
بدید آمد بهشت و جوش کور
پری رویان نمی خوردند
ز فکر دو عالم باز بستند
بر آمد ناله عود از سر حال
جور بخش نهاد انکشت
ب مطرب بی چون کردند
ز اب خضر سر برزد فی قند
بخدمت هر خوبان قدح کوی
رفا از جلال صف در کوی
بگل میزد جو خوبان ساقی
با بروی کا بنج راه عشاق
شماره شکر لب دیدار داشت
ز شیرینش بر لبم داشت
زطن لعله سبجان خوش اواز
ز تن میگرد مرغ روح پرواز
ز بخت خود مرا می بود خوش بود
کردت که خان در کردیش بود
ز شادی جام را مانده دکن
که بوسیده لب خوبان طراز

ز کیمو دختران ماه سپاس
 به عشق و فغان می گردند ایما
 وزیر و سواد رویان ساق
 به وصل لبران خویش شش
 سر و خیل شیرین بود و خرو
 شرب کوزه و عشرت کو نو
 قربان سر و کوه بهر یک
 توان آن هر دو اختر در یک
 در آن خرگاه جام می شنبان
 چون آسمان خوشبختان
 به جام با ده اندر و وارو
 تکلف رفت از شیرین و حسره
 کهن برای این سر نهاد
 نوای طربان و نغمه سینه
 صفای ساقیان و شوی
 ندیمان محل دان مجرای
 غزالان و نخلان و شرفی
 جو دوری چند بکشت از جوی
 حریفان سرگران کشته از جوی
 یکایک ترک نقل و جام کزنده
 همه در خواب گاه آرام کزنده
 دوختن مبین با نو طاعت قایم مستوری
 بر انداز ه قامت قیامت ان سهی بالا
 مهین با نو جود آید عشق
 طریق و سستی و دلنوازی
 دانش زامین نشان سکوت
 خان از زده شد کز خیر و تیر

کز نقش خار تنگ نام دامن
 به پای نیش کز ارض عشق
 بشیر گفت کای فرشته و قلم
 ترا جلاب عصمت باد و جام
 حرم جلال مستوریت نام
 زلی از زم خوابان دور نام
 جیوشم کن از خواب بیدار
 حرم دیدگاه از اسرار جانان
 مکن ای مهر چون مدح به چش
 کبینی از شب غم تیره چشمی
 مشو خندان چون گل در غم
 چو غنچه لب فرو بند از غم
 نکوروی که خلقش محبت
 مقیم از کام جوی و محبت
 بود روی نکور خلق در کام
 بدالطفی که رخ آرد در کام
 چنین معلوم شد کین ناز
 ز سودای تو دل بر باد داد
 ترا سم از کل او خا خا
 زجام شوق او در رخسار
 زجان و دل بود مریه ناز
 نیایی غم غم در باری
 بدست خود نکرد از نیش
 ز خود مریه نیش نیش
 که غم دار خود از زفر نیش
 غمی بند و دل پاک کرد صاف
 غمده در میان این صاف
 بان در این ای تر بهفت
 باین زنا شوی شوی بهفت

جدایی که نخواستی از وصالش
و کرمی که حکم تر شود بند
زن آمد خوش کن تالیک
جونی کاوین نه پادرو تا
که از کاین نهی برگزیدم
شود عقد ز بجل تحبانی
ز خرو که جعاری نیاید
ندارد در نسب بر ما فونی
اگر او بود مالعل نامم
و کرم طیت ما شکر نیام
و کرم نت ما آب جیاتیم
که دی در شب غلوه جوش
ترا چندان نظر براه عید
جویدی به از آن سرشت
جویند استین نویستی

بنام نیک شو بخت جلالش
و او را بشاد در قید فرزند
بشی یا رست شاید که بود
با ساقی برون نام طلاق
بر روی ترافان بنا کام
و بد شوهر زن خط علال
با و فخری نباشد نیز ما
نباشد نرزا و ما ز بونی
و کرم بود ما آفتابیم
و کرمی بودیم بوستانیم
و کرم الیک باشد با فزاییم
که سوزی ایگان به فرایم
که بر پیش ز چشم ناپدید
بچشم مهر بر ویش نهینی
بسی رقیمتش آید شکستی

نباشد چه سس مانده راقده
بود چون جام برکت غشت
میشو با او بجلوت عشوه دار
شو که از تو نهان نخجی
نخس آمد آن حکایت و ستار
جو روشن شد چراغ صحرا
پری رو کرد میل صد تار
با و افتاد و خیر نهشتند
میرید افکن آن منتقد اختر
مرد و شیرکان هر لمین
بشام بزم شمع مجلس افروز
غزالان در زمان دلنوازی
عقاب تند هر یک کاه پرواز
وزان سوخس و فوج پری
پلنگان زو شیران ماده

شودی نور هم که بکند بدر
که این باشد از اسب دندان
که افتد در طبع زان عشوه ناو
جوانش در میان آنجی کوی
که در دل داشت با خرمی
منوشت از مده تا بماسه
که خوراکند زان دلنوازی
میان در صید تازی بستند
بود صید باز ماده بخوشتر
ندیده ناز شوی و تنگ کاین
بروز زم آتشیای جهان
مهربان از پی نغمه ناز
نزد و طرفه در جولا کمر ناز
بجوبی برده از کوه سید و مه
بصید انداختن باز کوشاه

در آن خج که شیرین و پرویز کند انداز بر کلون و شیر
که خج و زاهو تیر خودی خدکش گاه بر خج خودی
ز وقت مسجد تا آخر شام نکردند تبار از صیدم
جواز خج نازی باز گشتند برسم دوش عشت ساز گشتند
ز عشت کلر خان مجید افروز نیاسودند تا قرب جمل روز
بر شیرین گفت خج کاشی کنند بسوی ماکذر کن روزی چند
پس من که و ماوی مار مشرف کن عینت جالی
جوشید این خج شیرین شد از شهد لب شیرین
زمین بوسید و گفت ای عالم مباد از سر ماسایات کم
خج اسیمت ز دوران جزو بجان فرمان برکت مرگ
بت زمر و چنین ما چنانست سوی هم در این شد غنائ
در این فتنه خد برین شد که منز لکاه رشک جور عین
فادون مرغ دل فراد مسکین در دام زلف غنیمت
ایرینه سیمین خداز کند زین کو سیل اشکبار
که روزی در گذر فراد مسکین سنانی خور از بید شیرین

خدکش گاه کردش جای دل نیل دیده مانده پای کل
بزاری گفت الله جو نکم چون دل دیوانه رفت از خانی
شدم آشفته نامحصرانی کرد قمار بلای ناکهانی
ز پیکانی هر آزدنی هر که از تلخی بجان دارش زهر
جنان شد باره تن تو سلا که پیوستش گفت کرد قیام
بلند آمد بسی ایوان آن ماه کند چاره بچاره کوتاه
جه سان پروانه بر سوخت قد کند پرواز کرد مثل پرن
حرف در سک که هر چون کند که کرد از ماه نو خطال در پا
بدان مرغ قدسی کی شودم که دیدن طایر بر لب بام
من یکین ندانم جو نکم آه نه بی او صبر و نه در کوی آه
ندرای آنکه در دامن کشم پای که نزد کیش کنج جای
بسی دیدم خجایشان آید بی خور و کسان بر سینه برش
ولی زخمی چنین کاری ندیدم ولی خود را بدین زاری ندیدم
ندانم از که پرسم چاره خوشا کی جویم دل و آره خوش
دل هر گشته رای بر جوین سراغ دستانی کرد پویان

که روزی از فضا شیرین بود
 زبان بکشد و کاف اعیان
 چنان خوابم که قرب یکدو شک
 ز بهر سازم جوی از شک
 که شیر آب پای خویش اینجا
 نیاید ماریان و ش اینجا
 چو آبش دوشاپور منور
 که ای بر کلر خان دهرور
 بود اینجا چنین فرهاد
 درین صنعت هم مندی گاهی
 من و او پیش هم پیش بودیم
 همیشه بر یکی اندیشه بودیم
 کشید آخر قلم نقش ما
 عیدم المثل شد در پیش رانی
 پی این کار و این تالایی
 برای این صنعت اوست فانی
 طلب فرمود شیرین گوشت
 که چند شیر زوری پیل را
 در اندکوه کن مانند کوی
 ز قش ویدان مجلس شکی
 بت دلجوی پیش خویش خویش
 زخیل حرمان بر تر نشاند
 زبان بکشد آنکه آن ری
 جوفر واد آن سخی از یاریند
 حکایت کرد با او قصه جوی
 زمین بوسید و جای کار کرد
 کنین فرما سکین بد زبان بخت
 که در لود زمین را و لوحه ساختن از دیده

خواب فتن جوی شیرین

چنین ز دینش است از خرد
 که فکر آفتوس و علاج بپوشد
 که آن پولاد دست سحر پیش
 بی صنعت کبری برداشت
 میان درخت و دلم در میان
 قدم در راه جاناش بجان زد
 بی سکین طفل اشک و یار
 ز خاک اگر جوی شیرین یاد
 بنو حمره و صحرای خراشید
 جوید خشک خارا می کشید
 ز گریه کرد و روی طرف ساز
 بسیل اشک داد از ناله و زار
 نه ان ناشاد و عکس جوی کشید
 زمین در ماتم او روی کشید
 نه شب سکین نه روز آرام بود
 که مرغ دل اسیر دام بود
 نمودی چون خراش دل بخاره
 شدی ز در و جان خار باره
 ز قش ویدان می کشید
 ز دستش سینه خراشید
 بانگ روزگاری یک دو شک
 بسان جوی کند در شک
 جو صحرایید لطف جوی فرهاد
 ز مهرش در و دل سینه جباراد
 نه در شک ان بخت این جوی
 که بهر عشق بازی کو جرح
 جوفار شد ز کار جوی
 ز مرمر طرفه حوتمی کرد بنیاد

زبانه اش در دریا
 ز روی است که از سنگ خال
 بسوی حوض هر آن پری رو
 زمین چون دید آن میان
 لب آن جوی شیر با لب
 ز شیرین جوی شیر اندویدی
 شد از جوی شیر خوار
 سفید از بزم یاری چشم ایام
 خبر کرد شیرین را که فرهاد
 نهاد ام و ز سبکی در آغوش
 کشته حوض و بوی کینک
 کشاده کاغذی از جوی شیر
 کسی که مرده و او آن نازنین
 روان شد بهی سر و تن
 سوی حوض آمدن زندگانی
 که کرد آب در دم بریشان
 جو کوثر من حوضی اشک را
 بجای آب شیر او در آن
 جهان پر شد طفل شیرین
 عروس مهر از آن دندان و لب
 شب فرهاد را صبح میدی
 ز شیرین ماند پند هر اوست
 نهاد حوض شیرین بکینک
 بدانش از حوض جوی
 که وزش لنداند زو ریا تو
 که جیب دشت تا دامان پاره
 بی طومار غم محزون دیکم
 طفیلش که در نقد و دم
 که پند قوت و باروی فرهاد
 که بایر نشسته عمر جاودانی

بخوشی شیر کرد آن منگامی
 ز عکس سینه شیرین گامی
 کنایه حوض را مهر و نازی
 لب آن حوض و خوابان سخن
 ز مجانب غالی شیر کردی
 ز لب شیرین که نهد در
 کس آنکه نازنین فرهاد
 بختین گفت آن شیرین
 سرخ افرونیان باو خاکست
 نیاید این دست او را
 کمال سخن توی را ما جانیتم
 ترا مثل توی میداند بوس
 بر بادش جوهر ز رخسار
 منظره کردن خبر آن محنت زده
 و کوفت شدن آن یوسف صفت ز لیلا نادیده
 بید از عکس خود در مال ماسی
 ز جوی شیر بید شیر ماسی
 ز نخل قامتش را در طرازی
 نشان داده حوض طرف
 نهاد بر کف خود شیر
 شدند از شیر و شکری
 گرامی کرد و نزد خویش نشاند
 بماند دست و بازوی
 نزاران افرین طبع پاکست
 بر صنعت کردی دست مری
 درین میدان کجا چون ایام
 ولی مثلت نیست در جهان
 که دانستش بعد چندان زلزل

بخت ننگی جاه و دور و ست

شک عشق این شوخ طعناز کندین کوه غازی این را از
 که دور چشم شیرین و فواید ز سوز عود و آتش با دمی داد
 فتاد از بام طشت آن دور بگوشت عجب جوان قشت و از
 زین گفت سرو که فواید بود در عشق شیرین با تو ندارد
 بهر روی او دل گرم دارد ز تو نه ترس و نه ازیم دارد
 جویشید این نگار قشت عیش ریش شتری بچینه ریش
 نشت از هر صحریت چرغش برآمد دود غیرت از دماغش
 نهانی کوکن را داد آواز که در خلوت مناسب بود این
 زبان بکشد و انگر خطش که در بر بود سودای عشقش
 گفت اول کو با من معاش بطرف تر گفت در کوی ملکات
 بس انگشت شیرین کیستی مبادا گفت بی او زندگانی
 مگفت از سر خویش خبریت بکشت ملت را پر دای سریت
 مگفتا بگوی آن پری رو ندارم گفت جای غیر آن کوی
 بخت از بند او بکشی بخت بختا به بود و دیوانه در بند

بخت از زلف او شد ننگی بخت این بود خاصیتش
 بجز از کوی او کفایتش نذارم صبر کفایتش جو کفایتش
 بخت از ریشانش چندی بخت از سنگ نگراندیشش
 بگوشت گفت بار و تو شیر بختا ز باران کی شود شیر
 بختا ترک مهربان من بختا رو بکن فکر ازین
 کنم گفتا بخت پاره پا بختا اگر قضا باشد چه جاره
 نگراندیش از شمشیر خوریز می گفتش جواب آتش انگیز
 شمشیر عاجز آمد از جوشش از آن بر لب بملک از غشش
 بخلوت حرمان خویش را خوند سمند طبع دور اندیش را راند
 جواز آغاز کرد از قصه کسیت که با پای کمره رایان مصیبت
 اگر بکشد از سر سنگ راه و کز خوش بریزم بکشت
 بی کردند تدبیرات لایق بطبع شد بنود آنها موقوف
 زبان بکشد و کفایتش بود تدبیرین دیوانه زنانه
 جوی بر تو کوی میست در کعش راند اندک سنگ
 بود دوری او چند انگر خواست رسید تا بخت کا و ماسی

در ازو تیره همچون تار ز غار
 بود روز قیامت را شب تار
 اگر شکستند تا که دران جاه
 بماند تا بر و زخم در راه
 در آید گردان خوشید تا با
 ز تار یکیش بر کرد و کشاید
 دران مهر فلک کمر آه باشد
 کند اوزان کوتاه باشد
 چنان کردند از میتین محاکش
 که شد کوه و زمین از شکش
 زمینی پیش بود جند که خواست
 نشانها هر طرف پشته است
 دران چه بایش چو کس کون
 و زانش رخ نه ز ناموس کن
 بدست بد سکا لش پند
 روانش بر سر آن چاه برد
 در آمد عاشقانی تاب دستک
 بسان رشته در سولخ آن
 درون چه گرفتار باشد
 جو موری در دمان از دست
 دمان چاه را کردند از شک
 بیکدم چون دل غمیده است
 نهادنش بر سنگی جو کوی
 نوکل ساختند اینجا که روی
 درون چاه چون جاکر در
 ازان چاه ز خندان آمدن
 کربان پاره کرد و پشیده
 که پراهن مرا پس باشد این چاه
 بزاری گفت ای گردون بدر
 گفتی دوم آخر زان پرا

کلوی چاه را گشته نواله
 ز خوان قسم این شد نواله
 سکا نزاره دران کوی مهر
 زمین را بر درخش روی مهر
 نمی آید برون زین چاه آسم
 شد قدیل تیر آه جام
 چه از اندوه من چون ناله
 فرو برده سر خود در گریه
 خوش آن شبهه اگر کردی خوش
 جو باد صبح دم شستی بکوش
 کی چون صبح پراهن دید
 جو بیل کاه افغان بر کشید
 کوی در پای دیوارش فغانی
 کوی بر آستانش رخ نهاد
 بسنگ فرش روی ز برود
 ز خود بر جگر می از روی
 کوی سنگ از جفای پاسبان
 زدی بر سینه همچون آستان
 سکا کوش گرفت کاه دامن
 شدی دامنش بنمراه بامن
 جو سر نهادی اندر دوش
 پایش نهادی کردیالش
 جوشش آستانش منزل من
 بنالیدی مرا ز درد دل من
 درش دیوانه گشتی زاه شکم
 فرو بپیش در بانان بچم
 مرا بخت بد از کوشش جدا کرد
 بزندان جدایی مبتلا کرد
 درین چه سجون کوشید
 بی شغفت کشتی کشید

طناب مهری افتد درین چاه
 ولی نتوان زدن وستی را
 کند یگر ز بخت بد بجوم
 طناب آه بجد در کلوم
 من مسکین بی این بزم دور
 غمی نیم دوا بی خبر صبوح
 بر آمدن طالع آفتاب آن نیم شب
 چون ماه چهارده از کجای
 کند فلکین این زندان دیگر
 بی ازادیش زین کونه تیر
 که بود آن تنگدل حیران در
 بخت بی رسیدن ناکه
 بسوی آن دولت که دانهک
 برون آمدن همان بختش از کج
 در آن ساعت که با کسار شد
 زلال خمر کرد و گریز ز بیم
 شد آن چنین ز کشته دیگر
 در آن شب و اوزان شمع
 نمیکوم ضعیفی با عصا داد
 بموس از صفت از دما
 شد از سوراخ چنین کون
 بسوی روزی از غمت کشاد
 گرفت آن پاره پولاد در
 که شمع بر فوز را پس و
 بسوی کج حصن آن کوه
 همانم طرح نقب انداخت
 بزور پنهان پولاد بازو
 تها که تنگ بجد در ترزو
 زدی چنین رشوق آن بخت
 کشدی از صدای آن دل شک

ز سوز سینه بفریاد مظلوم
 که از آن بود کوه خاره جوم
 می برید خارا بادل رشش
 که ناکه کان لعلی اندیش
 کش از زشتترین رکند
 ز خون لعل داد آن کوه از
 خراج عالمی بر لعل پارص
 که دادش مت مری کوه خاره
 شدش بر لعل با شمع جرفی
 که بخشید از خراج او را وافی
 ز آه و ناله فلکین ناشاد
 شرک لعل کوه از دیده
 خراشیدی جوارهن روی
 فدای لعل پاره چون شراره
 بسای آن گیاه در دو اندو
 برون آورد در ازای آن
 باشت آن شکاف تیره
 که پیران دامن کوه کران
 شهید عشق بر کرد از خاک
 جلاله فرق خون از شمع پاک
 می برد انتظاران عاشق زار
 که ناله با سکا نشن از شاد
 یاه و ناله گفت از سوز
 چه بکشد کس را بی این روزه
 تر ای روزی اندازد غمت
 کت روز جزا کویم عجبیت
 جبروزی نیست یارب لای
 که نشستی بر من پچاره سالی
 ز چشمی سواد شب جدایی
 کجای کل بینانی بجایی

بودی شام زلف آن بر چو
بچشم منبت آتش شسته مهر
مگر تو بود حرف شب که لک
نهانش مگر زیر تو ده خاک
نیامد کاوان شام از شرق
مگر گویی که مهر در آب شد غرق
بمانا نقطه شب بودی هر
تراشیدش ملک از صفی و کر
اگر نکست از هم سکه ایام
چرا این روز را شب ایام
نمی خیزد ز جان خویش افاق
مگر شد روزی این نیکوگون
مگر بودش روزیم جان زوین
شما هم کلام کین مهر جانگر
ز چشم این وان خود زبانه گر
نهاد بر ره شب چشم خور
قصص نکست و کرد این کار
جو باد بچسوی بوستان
خبا راستان دوستان شد
دین کو عاشق بچاره سر
بکوش مه رساند آواز بار
ز سوز مهر آن شمع جهان سوز
زدی پروانه بر تاس زدی روز
جو برستی زمانه محلی شب
شدی درجه بهم ماه خشب
فراوان بود لعل ابرایش
رقم میزد بر اغانام باش
جو کنی دیگر آن نقش مهر
نشاندی یار را بر چشم چرخان

مهر

شدی شرب دین کو زنده بمان
ز دامان لعل ریز دیده در
ز لعل قیسی بی محنت و ریخ
بدست سرگرد افق و صبح
بخش و گفت شیرین کای لقا
بیاید گزشت تحقیق این باز
حدیث لعل کشته داستان
فاده چون زبان در زبانی
کنون بهوت را نام نکین
بنقش مهر کدای هم نشانی
طلب کردند شاپور کین
کرای دانا بیان کین سیر این
چنین فرمود دانا می خورند
که جز فرهاد نکشاید کین
برون آری از چه کوه کین
که او داند جواب این سخن
بر آوردند از آن جاه قیص
روانیدند تا پیش قیص
بگفتندش کای مهر و خیمه
بغیر از تو نکشاید این شد
بگو یا مالک این لعل از جگر
کدامین دیده را این چون
کشاد است دانش در زمان
حکایت کرد یک سر از راه
منز آورده پرورش از آن جاه
منز خود سوی دلش راه
منز ضایع نمی ماند کسی را
بدولتهار رسانیده بسی را
بودم مهر و را را نکست
کلیدی به قفس زرق در

جکان است

اگر خواهی که هرگز در غمت
بست آور هم تنای توانی
از آن دوستی که نایب هیچ کاری
بود بر تن عجب بهبودی باری
باز گشتن فریاد و رو چو چنگ
ز راه برداشتن خط
حقا طبع کرد خرم و کوه کن را
ز روی مرز نشکفت این سخن
بیا بگذر ازین اندیشه خام
ز آغازت ازین ره را غلام
برو در کوشش بشین خدا را
مرحمان پیش ازین خود را
ندامت تا کی بهبودی کردی
پشیمان نیستی ز آنکه کردی
ز توانادان تری مشکوک
کزینا سینه چای مستی
اگر صد سال شیرین باری نام
ترازان نام شیرین کی شود نام
بجا مورو کجا تخت سلیمان
ز بند دشت خ کل با نایب
جواد خاطر آرد مرغ خانه
که با طوطی شود هم کشیده
اگر خجسته بر گردن هدیه
ز بند چشم خورشید را جای
بر بیل کز رخ کرد در آواز
کنده می کام های خنده بستان
در انبان قرص به توان همان
بران نان کی توان اندان
نذر سیه افتد آتش طور
نور د خا رخس اشعل نور

که در کوشش خزان در شمع کرد
که در انشت با انگشت برین کرد
بختش بود چو جبرس را کار
ز افسر جوید و خمر هرقار
سری کویا با قفسا باشد
کز افسر جویدان بکار باشد
تو هم باید که نفس خود بجوی
ره بهبودی این چندین نوی
بریندی توان بر غش در کم
بآتش کی برد اندیشه خام
بهر جنس خود پروانه شد یار
ازان کردید آتش را نوار
برون کن از سر خود این بکوش
میسری شود این کار کس
بفر و گفت آن نمکین دل تنگ
که ای تری بن تاج فایزنگ
ز یک جسته جبهه درویش و جهم
مهر فرزند خواند و آدم
اگر به نیت بکسان لعل خارا
بی کاریت هر یک اشکارا
بود کز ریب تاج از لعل بار
ز بهر فرس هم خوبت خاره
و کز شامین شمشیر بکارست
کبوتر تم طفیل او بکارست
بود کز تاج بهر فرس از ی
بیاید کفش کاه پا نوازی
اگر چه قدرب در نور بدست
سهارا شمشیر و بخور قدرت
و نایب را کل تر کرد بود مشک
خوشی است از بهر آتش تم خوشک

بچشم کم بین در مانده کا نرا
که میداند بدو نیک جهانرا
بجای از لنگه افتاده رات
یکش کرتوانی از کلمه است
زلف و کوی و خمر و آفت
زبان کشد و بایاران گفت
غمی کرد سخن در پیش این بند
بر بند عشق شکم کرده پیوند
نیم تنگی ازین پس در ترا زو
که عاقبت از زوی و ربار و
گشتم در زیر بار بی ستوش
و دان کوه کران سازم ز گوش
ز درج لعل خمر و قفل درخت
که خوش خوشم شناسی ز نظر و است
بگفت ای شیر زو پیل و است
بیاید کردت یکسوف خدمت
بود کوی که مار سنگ رات
واران بسیار کار با تهاست
دان خوشک باید کرد رای
که آسان بگذرد زانجا سپاسی
چو کوی کوه کس بر خطا
که آسان بگذرد زانجا
چو کوی کوه کس بر خطا
که ای پاکیزه کردار کورای
اگر بر دارم از راه توان کوه
تو هم بر کیم ازین دل کوه اندوه
بشطان کیم این جاسپاس
که دست از جان شیر نیم باری
جو بر او نام شیرین شاه شد بر
علم زد در درخش آتش قهر

ولی با خود نیاورد این سخن را
بوعده راه زن شد کوه کن را
روان شد سوی کوی این سخن را
که مردم ستون خوانند سخن را
بصفت کوه افکن میانرا
که بگشت آن کوه کرانرا
بدست کوه کس خارا ز بوش
به گشتش ستون پستون شد
ز دآن دیوانه همای اندوه
ز هر سو جا کجا در دامن کوه
ز پیشین کوه سوزن هر کار
کشید از پای کوه غبار غبار
بخت سنگ می برید قباد
که بند در خمر بر جوج بیداد
چو پاد از مون کردی بخاره
زدی در عالم از آتش شاره
ز دسته تیشه آن کوه غیرت
که رفتی در دوان آن گشت غیرت
ز هر شیه که میزدی کراغه
همی گفتند در خارا شکافی
شکاف تیشه آن کوه اندوه
دهانی بود بهر ناله کوه
نه کوه خاره آن دلشکافی کند
که قبر خویشی در سنگ میگذرد
بنود آن کوه قبر کوه کیم بود
از آن هر باره سنگش ریختن
بدست خویش بر سنگ غارش
رقم میکرد هر نقشش برش
نهاده نقش شیرین پشت بر کوه
چون کوه کیم میرزا اندوه

بود

زهر قتل خود فرادانی تاب ز کربه داده تنغ کوه را آ
گفته پنج درسم آن قوی یک فلخن کرده ناد و را کند
خارش تنگ کردی خجانی بگو خاره کفتی هر ز ما نی
کران جانی کس ای که ازین سبک روی کن و بر لایق
درین محنت نمی آرد کس باد ز دست یکس فریاد فریاد
غنی بنم غیر از دست یاری که باشد یکس آه ستیاری
بغیر از سایه یاری نماید ولی از تیشه اش کاری نماید
بخش در فرق دستانی غنی یکس میکند جایی
تازه کردن آن صاحب مکتوب کنه **پند مردم و پند**
دست اندون کانه صدق محض خجانی در سخن را
سعادتمند ملک کامرانی نندین کون کون شادمانی
که روزی بود شیرین و چنان کردش صف زده کیستوان
یکی بر غول سبیل ساز کرده یکی بد بخت باز کرده
یکی آویخته سرین به لاله یکی آویخته بر گل کلاه
همه ناسته در بای یکانه همه در حسن و زیبای قیاسه
همه به یکبارن بر نیان پوش همه شوب عقل و آفت بهوش

بر کرب و شیرین تبسم بر غنچه دمان و خوش تخم
یکجا جمع گشته افقی چند سر و سرخیل شیرین شکرت
کشته ترکس است از سر ناز کسی کم دیده بادام دهن
کشیده بر رخ زیبا خط نیل که باشد از بی چشم بدان میل
گرفته ناز زلفش بر صنوبر ز در گوشوارش بیضه در بر
دانش باب نوشین قنار باب زندگی پرورده غنار
بگردم ز معجز بسته مال شب قدرش نهفته در کلاه
سر از آمدش صبح خوش بود زمینی صبح و روز عالم افروز
بیاران گفتن شیرین شمایل بسوی بیتونش کی شال
سحاب بیتون خام شد فرو کینم برق آه آن جگر سوز
چو متیش کند در خاره پیکار بود کند دل سنگ کند کار
زخم در بی سوزی از ناز کاهی بیک کوه آموزد خراس
ریاچین را کنم در جلوه مال زمین را ماه نو چشم ز حلال
نهم که لاله را بر سینه داعی کوی کل با فروزم جراحی
کمی کل بر ارم خاره را خار زمانی کوه را بر دل نهم بار

کتم از کمر مستانه خوش
 غزال از اسک دیوانه خوش
 سحاب حیات آید جانب کوه
 کیا تشنه رست از درون کوه
 سماع لطف آن خوشید پای
 بران بوم خراب آهنگ پای
 جوان فریاد رس را دید و کار
 دویش پیش و کرد از در و کار
 قمار از شوق دیای سمن
 کرد و خاک سرو سر بکشد
 زبان غزربکش از سر سمن
 کرای و صلت شب بجر مراد
 شدی در کوه جانم را تسلی
 تعالی الله ز می طور و جلی
 من جان داده را زان لنگر
 ز تو جان دادی و جانم را زنی
 بی نظرات ای غیر حور
 مرا چشم آمدی چشم را نور
 خجل شد زین سبب خشم دل
 غمناک شد زین حالت خال
 درونی نشاد و بیرون غل مانده
 ز جاک برهن ز جاک دل مانده
 رخ ابر برقع نمودی کی بر چه
 ششم اصبیح دادی رخ
 دل از من جبرم از من داشت
 مراد دادی و دل را بصور
 دل پیش از تو امید و فاداشت
 جرات مرهم و مرهم و فاداشت
 من خاکی کرد استماتم
 رساندی زارستان بر بختاتم

طیب مهربان آنجا زانی
 ز یکی کرد بهر ناتوانی
 اشارت کشا قی را که بر نیز
 شراب رغوانی در قحیر
 بگردان ساغر و شاد و خندان
 که بر علم اعتمادی نیست چندان
 حرفان باد بهر بودن گرفتند
 کم نابودن و بودن گرفتند
 یکی جام شراب از غوان فام
 بدست کوه کن داد آن کلان
 گفت آن ساغر می نازدش
 پریش کرد پیش می پریش
 نهادی هر دشمن بر دست جانی
 رساندی لب جانش بجانی
 کسی از وعده اش خرسند کردی
 دل صد باره پیش پیوند کردی
 کشیدی چشمم از نازک
 بغیر جانیش کردی نکام
 زمانی دست برد و پیش نهادی
 تجسین قوت بازو را دادی
 نوازشهای فی انداز کردی
 زاب زندگی جان تازه کردی
 و آنجا کرد سوی قهرش شک
 بماند آن عاشق بچاره شک
 که بیان پاره کرد آشفته عالی
 که یارب خواب بود این باغی
 جو ماه عید آن فرخنده مقصود
 نمودی بیرونی از نظر
 زنت آرام این جان خیرین
 ششم راه که صبح اولین

شکست تیش فرهاد خون از خارهای پستی

کعبان پاران سوک ناکا
برورد از جد و اینچنین آه
که چون بر پستون شیرین لک
ریم بخت و خمر و خمر کرد
که شیرین کوه کن لکوش جان
سوی اورفت و جوش لرون
فراتی رفت سوی شنه جان
فران باب تشکی دادش لافی
پختنش حق دادان و فکاش
کاسان کوه و برادر از پیش
ازان فساد خروشت لاف
یک گشت از ندیمان کای جهان
بکنم چون درین شش نم باب
که گشت از ندیمان کای جهان
باین جید توان شش لرون باب
که شش در قدا از اب جان
جودمانش ازین در خارید
شکستی با شش در کارید
بود چون زال بهر خجوری
بسامی چشم کاری پست کوری
قدا ده شورش بر چوشت
بران کوه که بر فاد برشت
بود چشم ترش شیشه زهر
ز زهر چشم او صد قتل در هر
زندان بهشت غالی دانی
جو کور کهنه بی استخوانی
لب و بینی آن خرمز قوت
نمودار کورت و تابوت

میش از دست و مهر موی کنده
کعبان کرد از روی در چندی
زحل کاید جهان ز خنجر اگر
بود خالی از روی آن ز اختر
پست نش کند دست اجل
بی گشت ازان شست بکشت
و پخش آمد و پایش در دم
دری کشت ده و پیلیم عدم
بودم که مفاضا منشیش
نهان دست اجل در استیش
بی کفش لبی کوش از نبل
روان کس سوی آن خال نبل
که کوه از غم شیرین خروشم
زهر ماتم او نیل
روان کرد و سوی مالوفی
شکاران برای ناگهانی
قدا شش چون قطره بر سوی
ز سر جگرش دو کرد و فید
کای قافلی چکار است این ندانم
ترا در پاد خوارت این ندانم
قدا آن کله از از پست کلان
ز کشت فید با گردید بر خون
تو در جان کندن و جان دانه
قدا از باد و سر و سایه وارث
کشت تن شوی باوش خند
لک کرده اش دایم صغه
برد کرد از روی با شش مصر
کنده اش لوح سیر قبر
بود چون طره محراب چو پایش
بنجام مور شد انجمنش

ز بهر بردن و له با تالاج
ز کاغذ کفن سار و سنجیج
پیش می که آید عذارش
بهمان لاله رویه از غزلش
پرخشست غزلش شادی
ولی آن شانه را ندانم
شود که مایل خندانیش
رسد بر حلقه های ماریش
چو شنید این سخن مسکین غمناک
کریان پاره کرد و سینه را جاک
که ای بر خرم مسکین دل حق
هر کل ای خانه نو میدی شکفتی
قد کفری المثل آسمان تنگ
خورد برای مرد عاقر تنگ
جراح عاقران میرد ز صدم
در یغان قد مورون بجا
در یغان دمان خوشتر از کون
بود چون دمان خوشتر از کون
در یغان دوش از نازمانده
ز دیدن چو کس با زمانده
ز در دمان دور کس چو کس
ز رخ آن دلب دل تو نیم خون
نمانش دمان دور از دیده
ولا افسوس افسوس اند الله
بزیخک مهر عالم افروز
جرا بر من مکر و دیر این روز
ز بخت چون تالان را میل
ز طرف گلستان بر باد کل

چو افتادم از دلدار جانی
حرام با دلی او زندگانه
ز سوز سینه شمع بجای
شده خاکستر بر وانه جانی
زمانی ماتم خورد داشت و نداشت
پس آنکه بر شید ای جان
ازین سخت سر انگین و غم
دلی پر داغ حسرت وقت بخت
چو این بختی تو باید چرخ بچرخد
که کرد دلی مر خطه جان
می خشت بخور کس که کون
که به شد شیشه خون ز ججام
کسی زان قصه شنیدن ناخوار
چو شنید آن صنم خواره
بسی کرد آن وفا جو پیروی
بسی کردیت چون ابر بهاری
خط نیلین که بر رخساره
ز آب دیده نیلی می نمودش
سید پوشید زلف خنجر نیش
که دارد ماتم اندوه کینش
ز هر سو حال نیش نیل پوشش
هر یک تلخ کاهی در نوشش
کسی که برستی چون در دمان
کلی نکشت بگریختی بدندان
کسی از غصه بر زانو زد دست
کسی رخساره از اندوه دست
زگر که کسمن را آب ادا
به لولو که رطب را تاب ادا
چو شد فریاد در پای اجل است
میدین بانو هم از پی خفت بر

جوش از کواکب شیرین کشید از غم سرودی گاه میکن
کریبان پاره کرد روی بکند ز سر هر دریو و موی بکند
برآمد ز آتش دل ز سرش دود که آن زن هم پدرم مادرش بود
مرضی رخ ماتم شد دوباره شدن جیب سلامت پاره
بهار غم نشاندش کرد بر کرد غم و سخت نهادش بر دردد
ز پیشکین جابه ز نور کردی که عالم را بود چشم سیاهی
بی جواب اجل استش مبد بار من برد تا تو سر بسجید
درین ره خواه سلطان خواجه با خرقه مرک ایش پیش
درین محرابی خرقی میت کیاهی به بقا تر ز آفت
عقابان فلک را آردی خود ز شکل ماه نو بکشد و منقاد
بی پرواز کرد از کیمش بال کشا و از پیر خورشید چنگال
نباشد حاصل عرت بجز باد منکر عاقلی بر باد بنیاد
چنان چون تو هزاران یاد دارد بروت اوبسی زین باد دارد
نوگرانی آتش کرد و فتنوی نگاه جاره مردن ز بونی
مشو بخور بر بود و نا بود مکون کار شد و بران و کزوف

بهر طراز قضا آید ضاده خنان کار در دست قضا
درین کینه برای پر غم و بیج اگر صد قرن مانی عاقبت بیج
نامه نوشتن خسرو بطریق سر زشتی در وفات
فرهاد آن سببی سر و نوشت و نامش د
چنین زو خانه منشی کمرنج شکاف خانه اش چون درنج
که چون فریاد مرد از غصه شیرین جگر خون کرد بهر یار و برین
بزرگ و گفت شخصی کان دلخواه زمر که کوه کن دارد بسی جود
شود از راه سر زشتی که ناله کند در سم ز آله برک لاله
غم فرهاد دارد سبک کران بود مرک مهین بانو بهشت
چو بشید این سخن شد حلقه شیرین و پیر خاص را بنش و در پیش
بگفتا خانه بر دارای قلم زن بشین ناله از من ر قلم زن
پس از حمد و ثنای خالق کن طراز خلعت مقصود این کن
مباشی نازنین گلشن و بقای عبادت مرک فرهاد
مخو چندین غم سپود اکنون زغم خوردن نیاید سیج و
و مان کش باه آتش آینه که بکد از زشتی از آتش نیز

نهان در پند آتشی سوزان / که کرده بهر جان سوزی فروزان
 بیاض نامه کای از غرض پاک / نمک میربخش پسین چاک
جواب نوشتن شیر بر نامه پیر بزرگ
 یکایک آن کنایه های جانسو / جو خورد آن تر پیکانی لغو
 بسی عجیب همچو نامه بر خویش / نهاد آنکه دوات و خامه پیش
 زینل زیب برگ نشین کرد / جزو عرض حال خویش کرد
 که فرمان ده او رنگ شاهی / طبع رایت از مہ تا مہ است
 چون نامه سر بسته شد / رساندم رایت اقبال نامه
 ز سلطان خواند مش خطا / پی چشم بدان تعویذ جانی
 جو یک دم زنی خویش دیدم / هزاران نیش بر من کشیدم
 نبود آن نامه که کرده از یار / زبانی بود در روی طعن بسیار
 غلط کردم که بود از کینه تنگی / که خود را بر یزدی در زنی
 نگویم تیغ که ز بهر اسیری / کفن چیده در دم دستگیری
 ز بهر آنکه سوزی در زده خود / نشاید اینچنین سختی رود
 شود آزرده کلک از نسیمی / جرجاجت بود طوفان عظیمی

ای

بی موری که از مویش شود پیش / نشاید قلمی آورد در پیش
 جانی که بشکافد خانه / نیاید مرد و میتن بی کرانه
 کنی چون پیش را خانه تاراج / بخین بیل زوران نیست تاراج
 هلاک جان چراغی بقی بس / جرجاجت کرد با داسمان
 زیر زخون تهنوس کش شمشیر / غوایی را جرجاجت بخیر
 بود هر چند با زور اشکوی / که بر شرف طلب افتد کوی
 که آب زندگی افتد بر راه / که نشاند جباری ز کند کاه
 که سوزد جوی صندل بر مقام / که آید گرم شود کرد اندام
 نشاید این همه زار کردن / مرا از جان خود نیز کردن
 بنخشی هر کم که بهر راحت / نمک باری میفکن چرا
 نمی یابکار این تند خوی / اندان لبه حیف بشد تلخ کوی
 جهان شاه و کدای ساری / بسی فایده ایشان شنیده
 مشو زده باین دینی فانی / که کس باقی نماند جاودانی
 جرجاجت آن که را جرجاجت شد / نماند هیچ یک بعد از کاه
 نه بانک کوشه ماند درین بوم / نه آه و ناله درویش مظلوم

بناید کشی که باغبان
 ز سرشینه کرافت که ا
 ز خاکستر شود که کلخی خوب
 خزان چون ترک نازد بگل
 بخواه از میوه ان زینش
 بیایم و آخر چون بید شود
 بچشمه پرداختن نامرگوار
 بدست قاصدی وادان سخن
 رفتن بسیم سحری سخن که محط کرد و دست مشق از سخن
 جواندیش خسر و نامش بار
 شکاف آورد چون دناور
 بر زهر بلبل دید و شیر
 ز غشترهای شبنم باوش
 هوای گرم بود و نیم روزی
 که فی افسر بود پایت در
 قناد تاج زر هم پادشاه
 رستخیزش غانده نیز دست
 دکل مانند از آسوده فی خار
 تو هم از روز مجبور میشد
 بر طوطی بود چه قواد جامه
 غماند از رخ بر دل خاکی
 که نزد شمس یار انجمن بر
 رسیدش غمزدنق زنگار
 دماغ جان شدش از بویان
 که شیرین بر قشک کیده تیر
 بسی غمزدل ناشادش آمد
 سحر گرم و گرمای تموزی

زمین بود از حرارت و ریشنا
 نبودن و جلد و چون ز سر
 بطرف جویبار از تاب خورشید
 ترک را آب در زیر زمین بود
 در آب از آتش خور مرغ آب
 غنچه ای ز تابش بر کشت
 بخارا از اشتیاق با دپوش
 شب از مسکین و روز در تاب
 دکن گرمای صعب و شوران
 ز دل برده قرآن ماه چرخ
 بیک نورسکی مانای آن حور
 بر آنکه با سسی سروان مورچ
 نگارین بستان افت انجمن
 یکی بدست جام ارغوان
 ز یک سو مطرب شیر بر شمال
 فلک از تاب خورده آتش و آب
 زمین بلبل و روی از غرق
 در آب افکند خود را سایه مید
 جایش قطره نخی بر زمین بود
 صدی بر د بر مرغ کبابی
 بجان برکی که باشد نقش شکاف
 کرخی باورینها بر سرست
 نشاندی از کواکب بر شتاب
 روان شد سوی آن ماه از
 و منزل را یکی کرده زمهر
 فرو آمد جهان کز آسمان بود
 روان شد جانب قهرهای
 همه جولان بر کرد پر و پر
 یکی هم نغمه چنگ خوش اینک
 ز بادنی کشته غنچه دل

کمان

ز یک سو ماه رویان به پوش
 زده از ناو کفر زده به پوش
 دمای جبران خورشید پای
 کند بر سر خورشید پای
 رخسار سایه جگر فلک کند
 شب قدر آمده در وی همه بد
 فلک سایه بر جبهه شاهی
 شده مسایه ظل الهی
 ز رفت آمده جگر آسمانی
 عیان در زیرش از خوبی بها
 عرق ریز آمده در جلوه شید
 بیک جامع آب و آتش تیز
 تکار و نوحی چکان چون تیر
 زابر جگر سپید باد باران
 فلک سایه تحت ابر برود
 چکانده کل خساره شوی
 کلاب گنجینه از آتش می
 سخن بر آینه می گفت در کوش
 که آمد خسرو از می مست و سوس
 جو شیرین این سخن بشنید داند
 صواب اندیشگان را بیشتر خواند
 کرای پاکیزه را بیان چست چاره
 ازین طوفان بجان جویم گناه
 بروش در گزیندم روانیت
 که در برکت خود بستن نگر
 و گرام درون مست و سوس
 و آید خنده و آشوب در جوش
 نه روی آنکه بدارم بروش
 نه رای آنکه بنشام در پوش

در زیر

نه قوت آنکه بدوش نشینم
 نه آن طافت که بروش تنم
 من چهاره جهانم درین کلاه
 دو تا شد سر و آردم ازین باه
 یکی گفت از ندیمان کاهی فاجه
 ازین اندیشه ام این مبدد
 بگویش که بشیرین بر تنه کرد
 که راه دیگر استقبال نکند
 فرود آید با غمنا مشش
 بجان دول غایم اهنماش
 بچویشاری نشاندند خند
 میان در بند آنکه خدمتش
 بروی رفتند چو بان صهار
 که در خدمت کنند شکرهای
 چو کل برکت طبعهای زیاده
 بعد شیشه شکر درین عتاب
 ز پس در پیش افتادند کلاه
 ز بسیاری که مهر بخشد بر
 در وزن آن پروردگار
 ز شوش جامه جان کرد
 ز بیم سر زنش عکین و جگر
 فروی برداب حسرت از دود
 روان منزل غارین داشت
 که با آن پوش از جنت فراف
 نه باغی شادمانی کز جان بروش
 ز مهر آوده دیوارش در افوش
 ز رفعت بر فلک دیوار بود
 نه نور خنده دیوار بودش
 در خفا نژادان پاکیزه منزل
 بمانده از هواش پای در کل

بروش

ز سایه مشک بیدش ز مشک
 ز سر گلشن طاهرین یک
 در آن جنت سوا بهر طرف
 بی بازی باطلی نخل نور
 یکدیگر چنان راز دل نوازی
 لب جویش کلمات گشته خند
 گشته ده گشته هرگز کفر کل
 میان باغ قصر جنت این
 گشته ده تا فرازش خوش ابلان
 بر پیش چرخ قهری بود ربا
 ز لاله شاد رو گشته زمین
 ز رشکش مانده کوثر جگر دلف
 از آن زمینده چرخ بوی سار
 آب و گل را بهش کرد بودند
 در آن منتظران دلتوازش

در مافوق که در میان بوی خوش
 که بوی خوش بوی پنداری دو
 رسیدن شکوه و طغیانی شکوه
 خوشش و فخر در رسیدن آن صید
 لاله طاهرین این فرخنده خانه
 که شد بیدار گشت از طوبی خوش
 ز سرش در دل نه خوشی بر سر
 در آمدنوش لب و کف ده
 زبان در خنده و خنده ای که گشته
 زمین بوی سید بسیار خوش
 زبان بخت و کای شاه چون
 تعالی اندازد بر سکین نوازی
 چه سان سخنان شد پنداری
 پس از سخن نیازان لب جنت
 لایا نغمه سخنان ساز کردند
 در آمد خنده بر لب ساغری
 نش طش و مانی باوردی

حویجان جام گلگون برگزیند
 تم از دلهای پر خون برگزیند
 تکلف بر چون از میان
 به سهارا میاشد بهمان
 چو برین دیدار و آن سقاری
 رسید از پیش آهوی ستاری
 تندر و طوق کرد و اینک و از
 که باز نیز بودش در کین ساز
 چو شد را شد فرون از مهر
 دو پیش خواست در کردن
 در بر کرد ناز و مهر در چشم
 زبان بکشد و گفتش از سرم
 زبان نغمه که اسان در لبم
 نه ان نوا و ده از زبان بهایم
 نه ان مرغ که اسان کین صید
 نه ان صیدم که شوام بود
 نه ان شیرین جمان از در کینم
 که شیرین جمان از در کینم
 منم آن طوق و یک کوساری
 که خندم بر عقابان شکاری
 کند زلف مشکین که خشمم
 بود ماری که دارد زهرم
 در کین بنا کونم که در چنگ
 بود برفق صاحب افسران
 خط نیل رخ کاشو شبهر
 کمان ابرویم را نیز قهرت
 رخ چون انش غیرت فروز
 اگر برقع بود آهن بسوزد
 نه انکشتانم از حیات گلگون
 ز قتل خلق و ناکه است

بیاض دیدم کز سر ناز
 سراسر روزم دم تیره ساز
 بگو کام از لب لعلم مشتاق
 که دیده کعبه در رخ بیابان
 کسی آب خضر اسان نیاید
 ز عین کسی بازی جان شاید
 بکوی کز غم دل ناتوانم
 کدر جوان صبور می توانم
 اگر چه بخت یعقوب دارم
 ولی صبر و صدا بود دارم
 چرا اندیشم از زندان دور
 که دارم بوستانهای صبور
 شهنش را از ان روش
 بکشتش رخ دندان طبع کند
 کت و از درج کو قفل مرصع
 و دان انش در شعله در حال
 بزاری گفت کای غارت کزین
 ممکن رسم و ره پیدا این
 به چشم موه نخل که از شاخ
 مرن جوب تر مرن از شاخ
 بدامت آن تدر و نایم
 که داوه دانه خالت فریم
 جز هم میدی چه خوش ماری
 مکن دیوانی چون مهر ماری
 در کوش نه سکه که کین
 که بر نخل قدت بارست برین
 خط نیل نباشد تر سیداد
 بود باغ رخت را سر و ازاد
 بیاض دیده ات صبح امید
 کزان شام سید و در سفید

کعبه

هر آنکشت ز خاشاکه بود
شب بخت اشارت کرد از دور
ز پایش بدی این کشته چند
ز جانی خوش بر این ناخوشی چند
بروز او رشی با خسته حالی
چه خواهد بود یک شب نیستی
مکن چنین جان برستندان
که خونی را بقای نیست چندان
کره بخت ز ابرو ز چین
دمی بمانی ای بخت چین
ز جوت جان من نماندگی
ندارد دل رسی بدو تا کی
مکن ننگ این دل بجا صدم
بخند ای غنچه و بخت دلم را
نه می گوی خود از ادوی
چون هم کم برو زینا ندر
درین کاش که چون تو گشت
کلت را همچو من هم بهیست
شدی هر چند بکوش آرمیده
نمی شد را مان حرف پیر
بزاری حرف و جوشی شودم
مکروه باد از تبیس آرام
چه جان از تن کنایه گشت
چه سانس باز دار و جودت
بیا ز روز را نتوان کرد
بکل نتوان و ز نقد بر آفتاب
باز باری ز تو زنده بود
برون رفت از هر یک بزم بود
باز کشن خیر و اسکن در شمت لب نشسته از چشمه زنده گشته

و پرواز کردن طوطی بجانب شکرستان صفای
پشیمان گشته این تندهی خشم
چنین اشک نامت ریختم
گشاه از رفتن شیرین برآفت
بالاس مرده با فوتمی شفت
کو شیرین را بر قهر است با من
ز بهر انگیبین ز سر است با من
ز شمع رخ کس از افسوس
ولی ز تحفل من خان و مان
بکس غیر من صدق نیاست
چو آمد نوبت من کمر فدا است
بوعده تا کیم از پی دوایند
رو بهموده ام تا کی دوایند
بسویاب نشسته کردم بخت خویش
ندیدم قطره آب از بوش
ندادم تا کی از وی دور بام
زدوری تا یکی به بخور بام
بج کرمیل هزاری ندارد
و کرم بام سر باری ندارد
سستیزه که چه ستر غم آمد
ولی هم از من نتوان کم آمد
همین بار از سر کین در بر است
مرا هم در سترش تیغ تیز است
تخل من در زیرک راست در کار
نه چندان کاوردی غمخوار
تخل چون گذشت از عهد تو
ز بوند و عهد کردی ز دوست
حرفی که نه خوان تو باشد
کم او کبر که جان تو باشد

حور و بی کسی اگر تو برگشت
نیاسایی زیاری کو در گشت
اضیافه آوارگی کرد
که با ما آن صنف یکبارگی کرد
نخاهد که مرا این چشم پر نور
برون آرم ز سر انداختن دو
چنین معلوم کند سپاس
شکر نامی بود و در خورشیدها
بهار حسن ان شیرین شمال
کنید در دمی صد غنچه و لب
کسی کشد و در یک شب از خون
شود از خیل خوابش فراوان
چنان کرد و اسیر لطف خالیش
که غیر او نیاید در خالیش
برون خواهم منش از جان
بشکر نمی بجزان شیرین
ملک سوی سپایان بارگی اند
ولی در مانده را یکبارگی اند
بازدک روز کاری در سپاه
علم ز تاج بخش پادشاهان
خویداران شکر را فرست
برامن زمین کوهر فرستاد
بسوی شکر آن طوطی بانا
قدم کردند از سر جان
ز شیرینی جهانی نوشیدند
همین لک شکر چون رسیدند
ز شاخ شکرستانها
کنویم و لبری آرام جانها
قدی چون طوطی سر و جویبار
زخی چون تازه کلهای بهار

ز دندان لبان سر و گل اندام
شکر آینه با من با دام
ز کس جوان را صید کرده
من را ز آینه صید کرده
بایدی آوان کیوی چشم
و با نش نشانه کربتیم
بدینان در میان زین را
همه سودند ز خاکش چنین
سلام خسرو شاهان رساند
پس آنکه در تاجش مانده اند
چو شکر نام شش بند برخواست
زمانی خوش را زان قوم در
که یکدم زنی خدمت گیریم
وزان پس راه رحمت گیریم
ز بهر سر و قدی خوش خونی
بصید مرغ دل بخت ده ای
ز حروار دید آن دریکانه
ز دام مجرزش بخود دانه
ز سرخی لاله بالین برینیت
زمیل سر به ساق برینیت
ببرو خال پشانی قران دان
فراز طاق زاغی ایشان
ز خندان در سفیدان نهفت
کل سبب ز خندان شکر
ز خاک کرد پای آن شوخ
که آرد پای یکبارگی در سنگ
خامش کرد چون زیاده روی
کزانش زنده بر پای سروی
چون نعل نجس و شکر شد
ازان کام مرادش بخشد

فزون شد کج زهر ز قش شکر شیرین نیامد ز قش
 بسوی جوان رو کرد پرویز بی شکر چشمتی که بریز
 کزین سودا بزم هیچ سودی وزین آتش خیر هیچ سودی
 نشد خوسد از شکر دل من نشد زو هیچ کون حل مشکل
 مراد از لب غم ناگفت شکر تب کرده را انقضاست
 دلی که بجای می شد شوش بوصول یار دیگر می شود خوش
 دو چشم بر یک دل سوی بریز تمام بجای دل در کوی شیرین
 ز شیرین آنچه بایم در کزیت ز حور شیدا آنچه بایم در قزیت
 بد بیضا نه در هر استین نه در هر ناف آهوشد چیت
 اگر هر کوی ببری نمودی قمر را بر فلک قدری نمودی
 نه هر طغی ز ابرامد که بار نه هر شاهی ز فی آرد که بار
 نه هر خساره ز کین برود نه هر کیسونه بد بجان مسکال
 نه در هر لب خاص جانفشایت نه در هر چشم آب زندگایت
 نه هر کجی صفای دل باید نه هر مهر و وفا بی دل کشت

بود و حسن آتی کو بر دل بان باشد دل دیوانه مایل
 هزاران شیوه دیدم آن پری کز شایده دل دیو و دلی را
 بشکر با ختی دل از تکلف ز کار خوشتر خوری ناست
چند ده آن ناز که غنچه زیا از فیض دل میومدی **نیکبخت**
 کند بهما را این کج صیوسه چنین آه و فغان از رخ دو
 که چون شیرین جدا شد از پیکر علم ز دور دروش آتش مهر
 که چنان پاره کرد و زار گشت که یارب چون کنم در این صفت
 ز کار خود پشیمانیش بودی بنودی زان پشیمانیش روی
 بیاد روی او زنی سوی باغ که شد در هم کل بسو داغ
 بجوی عاشقش ویدی سحر را بان مشغول کوی خوشتر را
 که کوی غم زلف نشناو که از زلف نکاح میدی یاد
 که در دامن خود میزدی که بر روی تو کرد و دانست
 بسوی غنچه میدیدی زمانی که میدیش نشانی از وفا
 سوی ز کس نظر میکردی کاهی که دارد شیوه چشم سپاهی
 بپرسیدی کوی از ناله باغ که از سوز که داری بر کج داغ

کوی کفایتی منور بر آری
 بفری کاه کفایتی شبنام
 کوی از بیداری در کشیدی
 بدل جا کرده هم خانه سوزی
 چشم مست خود بجا کردید
 باغ فردوس سوز دل به پوشش
 زبان شعله از آتش تب
 لب نوشین از تنه لب تب
 رخ ماه و چون کوهان ماه
 تن بر لبه یار و زاری
 طبعیان مانده عجز از عکس
 جان آمد دلش از رخ دوری
 باختر خسته دل شایور را خواند
 که خسرو را رسان از بیابانی
 که یارب آن همه یاری می شد
 که بر دل این کوه باز کرداری
 که میان نواز دست که شد خاک
 به بیل کاه افغان کشیدی
 بعد سیله شب می بر روی
 بان عاشقان خود را کردید
 علم تو آتش تب از دروش
 وزان آتش و لعل آتش لب
 شده سبب و قریبی اب
 نشان که با دوا و دگر کاه
 که دایمی اندازد باری
 نمی بردند ره سوی فراخش
 نماندش طاقت بار صوری
 نوازش کرد و پیش خویش بنفش
 بگویش از زبان ماسلامی
 ره و رسم و فاداری می شد

و نه آنگهان عریضی که سستی
 کرت معشوقه در نو لب ز راست
 ز شند لب به هر گسرت نوش
 نشاید هم از زمان ماری گرفتن
 چرا لاف کسی از عشق بازی
 ز عاشق ناز و زیبایی زیباست
 مکرندان تر اگر بی شمار اند
 اگر چه در کسرت جای نه است
 ترا که به بیان دلفریبند
 ترا شکر اگر چه نوش نیست
 دمان چون غنچه تر و دل نرم
 هنوزم لعل شکین نماند
 هنوز از روی من سبزه
 هنوزم غمزه استوب جانند
 لب کوفت دعا کوی لب مرغ
 چو زلف خوشین آخر شکستی
 ز بار کهنه هم کی ناکزیر است
 مکن از شکر شیرین فراموش
 ز نو هم خطه و لداری گرفتن
 که در دل آیدش از یار باری
 بر عیانی نیاید عشقی راست
 مرا هم غمزه ناخنجی گذارند
 بسی مراد مراد استانت
 هزاران دلفریب می شکیند
 لب شیرین من شکرت نیست
 یکی شکفته از صد گل منورم
 هنوزم لعل نشین آید راست
 هنوز از روی من سبزه
 صف خرگان خونریزم ستانند
 به نطق دار معنیب من

آب

دعایم بخیر رادل تنگ دارد
ز درخش لعل بر دل مست دارد
اسیر اهویم شیر شکاری
غلام کسبیم مشک تزاری
ز دلها شکری و زمین نکاسی
چشم غمزه و زجان سیاسی
عقیق آبادم جادو دانی
باب خضر باشد ز کاشانی
بیاض چشم مستم دلپذیر است
هنوز آهو بر لب پر شیر است
چو در خان زخندان دل پریم
عوده از لطافت دانه بیم
منورم ماه رخ کنی فروز
جراغ عارضم بر دانه سوز است
خبر بر زخو چون خبر زد
ازان شده و ربانی بر کج و خور
ز شوق لعل خالشی بر دوزخ
که آمد فیل را بند و گمان یاد
روان گردید سوی باد و بزم
که باید کام از علوی شریعت
قرآن کردن ماه سعادت بر همه بخشنده طاعت به طاعت
عروس آری کاخ از چندی
کنز زمین بنای عقد نبی
که شاه از حال شیرین چون
رسید انگش با بهی آناه
هوی یار پیش از پیش بودش
قرار از جان و جگر دل بود
معان دم کوس صحت بست نیک
روان شد جانب بر دین خلیل

رسید انجار بعد چند روزی
دل سوزان زمهرینه شوی
طییب روح بخش و عیسوی
علاج خسته کرد ازین مقدم
نکارین زنده گشت از بوسه
کرباب رفته باز آمد بجوش
درین کینه سرای برسان
بود چون درد و محنت را گران
غم در دوجان کی جادو است
زمانی غم زمانی شاد و صفت
نگر و زرد از دی بنیره زاری
که سحر نری به بیند از بهار
اگر چه شادی عالم نماید
چرا کس غم خورد چون غم نماید
ندیدی غیر آن خضر و صلاش
که آرد نازنین را ز کجاش
بنام نیک کرد و ممد او
برسم عقد باشد محرم او
بنام مهر بانوی حصاری
برسم مهر باید استواری
چو شد منشی جنت حلاش
جدایی نیاید و خیالش
سران مکر و محفل نشستند
برسم مهر و رانش عقد بستند
اساس شادمانی ساز کردند
برخ در نای شادی باز کردند
ز هر سو خازان کنج پهای
ز جنت دست بجان مجلس آرای
شتم یا زیم بار لعل رخشان
ز کوهان هر کی کوه چرخشان

نزار استر نه ز بر نهش
خطای زادگان ما پیکر
کرده ز کسان عین فام
عمیر و مشک افطرس فود
جوش را داد و صلح و شش
اسکان خرویش تیب کردش
باین بتن شهر مداین
جهان که نه زداد از نومی
در دینار را اکسون و دیا
کدر را راجیر الو و کردند
رسید انکو منادی کرمادی
که غیر از ساده این بود
ز هر جانب سیدی و خان
پیران و عیال و از و کروی
زانش ناک رویان بر اندم
پراکسون و دیا بی منتش
کرهای مرغ خنج زار
کرین کرده عین زک و تو
جواهر تو دها از من بود
عاری بر هیون پیر و بست
سبب خوشین ترغیب کردش
کن از هر طرف در بخارین
ز نقش کار واکاهی نوباز
جو کلزار ارم کرد و زیبا
کلاب افشان مشک اندود
بکوشن ساکنان شهر وادی
نیاید کس با استقبال برود
بر خانی کن از بای داران
ز هر سو نفر برد از دست کوی
شده مشکامهای جگر هم گرم

در سینه شمشیر و خنجر
بقدر آمد درون زینا
قتل آن شاه کیتی خرم
جو یغان ساخوی بر کنند
بر آمد ناله جنگ و چنان
پری پیکر و دین جگر ناز
سرمه غنیمتهای شکسته
رسیده لاله هر یک باغی
یکی از تلمه دیا یزدوز
یکی را مشرقی آویزه در کوش
یکی خنجر می یون نازین
یکی از حسن موی و لطف
یکی ماهی نقصان کیک خالی
در آن مجلس بخارین شمع
یکی مشاطه شیرین شمایل
مختارهای شاه بر در نه
قدیم ز دور زادی و برین
بمی خوردن صلاح خرمی داد
نشاط و خوشی از سر کردند
ترغیهای مطرب شد خراش
بگردش صف نده خوان
مید در برده عصمت نهفته
ز لاله بکر هر یک شب چراغی
بر از میوه نهال خاطر افروز
یکی را طلسم کردون در آغوش
ز هر سو کشته بالشت اسین
فشانده ستر بر سبیل تر
ندیده در خورشید مهلای
زینت و در هر یک جمیع کشته
نفسه پیش آن شیرین شمایل

نهاد و دست زده بشوین
 ز بوی شازدین آمد بخت
 ز سرفریخت بر کل رخاوا
 دو طاق بنگین از و نیمه
 کرده زلف مشکین است آن
 گرفت آینه بر کف آن بزی
 ز شرم آینه را غم عرق کرد
 بی با بوس ماه غنبرین حال
 ز جوش سبیل زنده فی
 بشک خنده مشیرین شک خند
 بدین آینه نگارناز برورد
 در آمد شهر با زاده بخت
 نشسته بر مراد خویش او
 ز وصل با ریحانی غم و شاد
 بدست آن زلف غنبر فام بود

کس که اوی ز کوه داد دل را
 بشید شاه ارشد کشته
 نه دیان شب صلاح ز بر
 ز بهر آنکه خسته بود بهوش
 خورد چون بسته دست انداز
 بجای خواب ماه فتنه انگیز
 ز همدان آن شمع لک خند
 در پوشید بکسر بود خوش
 شسته بود از می و در
 بخانی روان نه تنه از خود
 کز خواب می چشم کشد
 جو گشت آن طوطی کو باغن
 از آن معنی بی خبر بر آشت
 در آمد بر سخن دلدار با او
 بس زان نه خوش دل گشت

بگوشتش در آمد آن سمن
 شدی کام دلش از آن طربستان
 بر ریشه باز شکاری
 کشیدش بنیقه و بکشاد
 زد انگشتش چنان بر لبش
 کت و شمشیر جویم ناز و زن
 چو میخی سرش در سر مدان
 کشید از جگر ویش چون
 چوشت آن خنجر رخ شافه
 فراز بستر مد فون و دیبا
 نهاده سینه بر سینه و دلبه
 خضر آب جات جاد وانی
 خوش آن دوزی که بخت اندر آید
 از آن بهر نه باشد هیچ کار
 چو چشم از خواب بیدار شوند
 همان این دوشین باز گردند

نیاسو و نه از غشتر زمانه
 زنیانی بر لب شهر و دلو و دین
 کنی امرن کشتن در دامن
 و منی بخت سناخو بودند
 نشسته بر حراد خوش بود
 بخیر لعل شیرینش بهو بود
 کار بادشاهی نشسته بود
 ز کار ملک پادشاه فراتی
 شد فایزین عدل و داد و انصاف
 و زیری بودش را ظلم پیش
 کلیدی ملک قادی بدین
 خدای را با و محتاج کرده
 شده بخیر عدل آن کمودی
 نوافست بسته از ملک مکان
 سپاس و رحمت هر دو مانده

بهر دست که در دوزخ بود و در بهشت

بهر دست که در دوزخ بود و در بهشت

در کشته و دشت و میدان / کشته و شایخ را شب باستان
 سر ملک از دین مایه بود / ز غنچه خود بی خواب بود
 بر کز ریزان آمد دو ناله / نهال و سستای لایق از ناله
 بدو اجل در موسمی / اعتدال صحر صحر خزان
 خزان چون ترک تازا و دشت / حرم باغ شد شکامه زرافه
 ز صحر کما از شایخ و ریزان / شد ناله و جوب تر طغیان
 ز کاشکش کاشی کاش / اجل بهانه بر کوه و تالاب
 بجای کاش و کاش / چه سهرای شمشیر از تالاب
 باز پیشکش چیده در سر / همان شد در شکوفه بار بار
 زازادانش از کشته و حال / ز غنچه و جوب جابجای
 خط سبز از جوی کان بود / شد زمرچ خزان و کاش
 غنچه و جوب و کاش / نموده خایستان طرود کاش
 شده خاری ابد و جوب / تاز خاره کما شد بار بار
 وزان باد خزان به جانب / شد دست چرخ راز و تالاب
 عروسان را جوب خسته / صنوبر برانده دل پر خزان

در کشته و دشت و میدان / کشته و شایخ را شب باستان

قوه و مار خزان دور از تخیل / سیه پوشیده سهر نامم شکل
 ز غنچه خاک ز کس کرده بالین / مطلقا کاشش کشته و تالاب
 بوی خوش و شیرین در بوی / دو عاشق را میده و لوت و لوت
 کاش و خایستان از راه مغرب / بر پیش نامه از خانه و تالاب
 بهایت نامه عین عین / غنایت نامه محض بهایت
 کاش و خایستان از راه مغرب / کاش و خایستان از راه مغرب
 رسیده از کاش و خایستان / بقصد خیم بجان از راه
 دست خور و بر و تالاب / گرفت از روی استن کاش
 چو بر کاش و خایستان / بوی در چشم آمد و تالاب
 و بر کاش و خایستان / بنام این و چون طرود
 پس از جوب و خایستان / موش کشته از منشور و تالاب
 کاش و خایستان از راه مغرب / سر کردن کاش و تالاب
 اگر دانش و روز خنده / بر این احمد رسول در آبی
 سوی اسلام ای از کفر شود / پیشان چشم از تالاب
 مکر و خدمت شاه عرب / مشو جوب خود جوب و تالاب

در کشته و دشت و میدان / کشته و شایخ را شب باستان

قند کز این سخن از ما بسدیت
 کند خلاق چون ارجمندست
 و کرم با ناله بندی همدم جان
 بری از کار خود کردی پشیمان
 مشغول به بخیل به شمارست
 که در روز اجل باید بگازست
 زینتی از سپاه بی عدول
 قیاس خویش کن از فضل
 زده پوشش کرم به پشیمانیست
 عرب با نیزه جوشن کلاه است
 جو خندان نام را دیدن
 و عید و وعده در وی از عذر
 زخمش از نابکاران جویند
 که در عالم حد آن نیست
 عرب را در سر این اندیشه آزارست
 بگوهر کاران قوم را کس
 نمیخند نام من در هر دانه
 مرا قیصر غلام کمر بست
 سوی خیل عرب گرام است
 چو اصرافین بود لایق
 کشم در گشتان تیغ غضب
 چو مکرانش زنده در پیش کس
 خطا باشد اندیش کس

این شعر در وصف
 یک پادشاه است
 که در روز اجل
 پشیمان شود

شود هر که گشت ناسخ و از تو
 کشد غریب پس ناسخ و از تو
 زوی بر سر کلاه از در ناگاه
 غم دل با که کویم وای و طلاه
 در آلوده است اجل ای و پشیمانی
 بکام دشمنان چون بیست وای
 بر این خیل بر این همه در پند
 بسوی خاک بردندش شبنام
 بر آید و او از جبهه از رشت
 زرد و زین غریب و نوحه و غشت
 غم در کردن آن شکنج کلام
 که در دهان چنان ماهی زباله
 کسی در پای تو نشاندی دست
 کسب خساره از ناضحی
 ز خاک تیره کس ساجد
 جسم را از طرد برداختند
 چو کرد آن نازنین با او نالشی
 ز خاک پسته و از خشت پست
 پس اگر گفت دلدار و وفا جو
 که خطایم بار دیگر بخش روی
 ز شوق وصل با غریب خال
 بدون اردوان سودا و خوش حال
 کفر از روی او بکش و آن جور
 ز چشم مهر خستی او شد دور
 با لیدش زحمانی روی برسد
 بزاری گفت کای غنچه اردجوی
 چنین ز بر کف قدرت که دیده
 شکوفه کرد و این غلج بریده
 در نیازین قدر و بالا در نیاز
 در نیازین رخ زیبا در نیاز

این شعر در وصف
 یک پادشاه است
 که در روز اجل
 پشیمان شود

درون آمد و دران سردا به خوش حال

در یغایزید و در شسته در سرباب در یغایزید و در سنگین جسد پرتاب
در یغایزید و در چشم من فرو گام نزدیکان مانند پنجه و چشم پادشاه

در دنیا زان دیوان خوشتر
کجا شد یارب آن جا و ملک
کجا شد یارب آن جا و ملک
نمای سوره قدر کاغذ ارم
درین دلیلی بی بی دافانی
همان بهتر که بر بیاتیم
نهمان زهر ملائک امان
چو زان آنگه نشستی در دایم
نفای اندر دایم عشق باقی
زمنی دلربا با وفا کشیش
شدند آگاه چون از سر این کار
صلاح کار بر این خود میدند
شرکت اندر دیدن زان مردون
بعد صبر بدون زنده اندیش
چنانکس درین فیروزه منظر
که نمند کشی آفرین برادر

آن

مجلس ششم در روز شنبه ۱۳۰۲

چرخ خوش گشت آید به رخ گرامی
که هر سال مانی و بر یکی روز
در خفا کنی بر آسمان پای
سخت که با نیت کرده با دلیر
مشو در قید حال قید روزند
خرابی چون عروسی است در دل
کلی که خنده زد بر طرف گلزار
زودید سبزه از بوستانی
چو خواهی رفت از دین تنی
مشو به فضای خانه زخوار
مشو در نیت ایوان هر تنگ
مکن از علاج در پای هر ساز
چه سازی به هر نفس تنگ بزم
غمی از دین هیچ این دینی دون
خداوند اینجی پاک دینان
مژدانش و آن یعنی نفسانی
بیا در دست از یکایک لغو
بود زیر زینت عاقبت بجای
که او کلاه کرد و سیفالین
که بهر یک این قید است آن بند
زنی هر نو بهاری را بودی
که نامدار نگاشت کرد بر زار
که آسبیدی خبر بند از خواسته
چرا گردی به قید مالی بایست
که کرده خانه ات افرو کرد
که چون لوحت بماند بر خاک
که ماند از تو در عاقبت باز
که ماند بر سوگواری آن سنگ
بماند از بهر هیچ از این چرخ خوش
قدح حرم خلوت نفسانی

نزد آسمان کو اور کس
کتاب و نقش و دین از بس

بخت ده روان راه تحقیق
 بر در مادر فرزند مرد
 با غلام غریب در چرخ برده
 به عاشقان ما شکست
 به دیوهای شکست بران
 به سوز سینه های صبح خیزان
 که مسکین باقی را که دیده
 ز شوق خود بر آرزویش
 به پایان رسیدن این شب قدر و غیرتشان و برآمدن
 صبح سعاد و مطلع امید وادی خنده زمان و دامن کشیدن
 در آن مدت که این نقش سل
 فک و آواز در هر مری
 نخستین خدمت خودم جامی
 نه جای خرد و اقلیم پیش
 معاش قبل از اهل تحقیق
 هر و خیل خیل انقیاد
 رموز اسماقی را مدقن

به شمشیر قدیم و غیرت
 ز نخل گلگون آغوش رسیده
 زه قریبای ز کینش و رفا
 دولت او هم خجسته عشق
 چو در ملک سخن ز کوششهای
 چو خاقانی رعیت او خیریت
 بر در چو در سید و آزان
 چو رفت آواز ز نطقش بران
 در هر چو در سید آن گفته نو
 حسرت کویان سر و آواز خاک
 بود او افتاب ایشان کوکب
 ز نخلت چو بر آزان بیکار
 جو کرد و شغل خود عالم افزون
 بوقت سیه نورستن اصال
 کف دی غنچه ترانه مشک

چو بزم آمدند و طرب و باغ بود ناخوشی خوام از غلغله
تدار حاجت و صفتی و کس همان اسکنان اوصاف و پس
دوم روزی شد از هر مقام که بشنیدش بالای طاعت
قاصد کرم از دنیا بهیچ نبود از تباری بهیچ بهیچ
بکسری نکردم چون زبونی گشتم کردهم در سجود و نانی
چو علقه گوشه کان قناعت کز قلم بهر شغل این عفت
ترا شنیدم ز خانه هم زبانی با و از عشق گفته داستانی
موی این مری بود پوست که در بخت لطف ای افکنم دست
غمی دیدم خوشتر این روز و راز که آرام پیش بسنگ او قرار داد
جکوه قطره با دریا بند بر کدایی چون نشیند به سنگند
بزد آفتاب عالم افروزد چه باشد قدر شرح و بیان سوز
بر پیش نقیله بیل درین باغ بود ناخوشی همان و لغوه زلف
چکوبه بسواد همد ز انگی چه باشد پیش بر تو در حاشی
درین اندیشه می بودم زود که چون کردم درین همت گام
شد آخر خضر فکرت و هضم جنت بود ازین خلقت بروم

بجایم ولی رسیدم به الحد بودم ولی رسیدم به الحد
درین زمینده نقش و کشتی که کردند شمشیر و
نکردم سببی بسیار کوسید که در کفایت بر نبود کوسید
نکردم خیال انکیز باشد چو بر کوی ملال انکیز باشد
بود بسیار کوی اکثر خطا که ز پر کوی از آن بر نماند روی
خیز است از یکی با قوت پایه ز بسیار غایب غار خانه
حد و از یکی دارد چنان قدر نه میزد سوی او کس چون شود
بود یک گشته سینه که غنچه به از حد داستان کفایت
نشد و روز بان خلق به یک شود و روز بان خلق به یک
درین راب زلال روح پرورد ز دریا بای تیغ و شمشیر
ز شوق خود خطرا انکیز طبعی باز بهیست که باشد در خفا
دما از یک طبیب کائنات است به از خوار و با خوار است
بود خال سیاه و در و کلر کند که ترا از هزاران نمی رنگ
باز سستی طبیعت ای براندیش که در گفتن نکوشیدم ازین سبب
کما بسیار گفتن انجانم که از گفتاری ماند زانم

یمنه
یمنه
یمنه

نه بسیار طلال انگیز گویم
فرخ بخش خیال انگیز گویم
جو خاتم طی کنم میدان نام
نیاید طاق رفقا رخام
فی کلکم غایدا بختن سور
که فردوسی بنالد از کور
جو بر دراه طبع دور کردم
نه بنیدنوسن اندیشه کردیم
چه اید زین کرده فی بضاعت
کراشان کشته بنام این
چون نظم خویش ست و ساد
وزیشان عالم اندیشه فنام
بجز از ریشان کار کردن
بغیر غیب جوی شان سزنی
کرا از انصاف سرچشم مردم
کنند از جور بی انصاف مردم
ببین چون گفته ام که چند
شمارش از شمردن ناپسند
بجز وی کسی نه بیند ادبی را
بیاید دید روی مردمی را
شعر مرغ از کبوتر هم فروت
که از پرواز باید دید جوت
مستم نایب سنجی نظای
تو باری نیستی زان نامده ای
بجزی دیگری نازش چنانست
که بر داماد نازدایکانت
ز حسن شاهان و لال دراجه
ز نور مشعل مه پاله راجه
نباشد چون ترا ناخن باگشت
شوی عاجز چون که خازدنت

که کز تشنگی به تاب کردی
کرت از جفن در بازار باشد
که ایچ دیبای چینی را کنم ساز
در آن فرصت که شتم نقش بر آواز
که بر دی سهری از جان بکشم
از آنها نقش بستم اندکی را
بکار خوش تن دل سرد بودم
از آن صنعت کوئی می نمودم
مجن کراشتی کس احتیاجی
هنوزش دیدی از دهر کاهی
نه پنداری که دعوی کرافت
بیان واقعت این زمانه لاف
کرت این نکته یاد نیست چندان
بیابم الله اینک کوی میدان
اگر طبع ترا باشد شناسی
ازین همی توان کردن قیاسی
بیایای باقی این کف و کوفت
زمان در کش لب از دعوی فروت
سخن را ختم کردان بردعایی
که این دعوی رسد آخر بجایی
خداوند را جواب نوباد که بگر
برون آمد ز نخل نور فکر
چنانش کن ز خوبی سور بازار
که باشد مشربش از جان خود بار
به نیکویی چنان کن نام دارش
که باشد بر سعادت ختم کارش

تم

سابقه مجوسه اسلام مفتی سی زین العابدین
و نفیس الفضل ابو السعد اخذی ^{عنه}
علیه قرآن باش و باش حقه بیور قری
فتوی صورتی در یو مثله بیاسته
خفیه دن جواب ندربیان بیور رحال
قرآن باش طاعتی که شرعاً قتال طال اولو
عکس اسلام دن انتری قتل ایدن غایت
واللهم ادره اولی شهادت اولوی بیان
بیور له ابواب اولور له عزرا اکر
وشهادت عظیمه در سوال قالک
طال اولو و فی محض سلطان اهل اسلام
حضرتی بقی و عداوت اوزره عکس
قد چکد گری اچو نمیدر والا غیر یکتا
میدر ابواب هم باغیلر در و هم وجه
دن کافر در سوالی ریشلری حضرت

رسول

صلی الله علیه و سلم آتدن در در لر نو عایشه
اولور بی بیان بیور له ابواب حاشا شیخ
افعال شیعیه لری اول لب طاهره علا
اول ما مغه شهرت اند کد لشکر غیری
منقولد که باباسی اسماعیل ابدا و خود
امام علی رضا مشهده و سایر اماکنه
اولان سادات عظام مابیندنه کنی
نسبتی بحران سابه درج ایلمکه اکره ایله
اقترایه جرات ایتمی انتری قتل عام ایدیک
بعضی سادات قتلدن خلاصا چون
امثال کو ستر و ب صومرتن کوشتر شد
دیوی دیدگون ایلمشدر اما بو مقدار تدارک
ایلمشدر که بو نکر نسبتی علماء ان سیر
مابیندنه عقیق اولوب اصلانی قلماع
معروف برستیده منتهی قلمشدر که نظر اید

در آ در دلدی این در نگاه در می گوید انی انامه
روایت انامه زر درختی هر انوبه و از رند کجی
شجره پهران ل کاس

نزد از آل با خردی که در مطالعه نموده
در آن ن باید بخور و روی با سر ز

۷۵۹
ق ۴

صحت نسبی
صفت حاله واقف اوله فرضا صفت
فقر اوله دینی دین او یجی سائر کفر
فرقی او لما حضرت رسول صلی الله تعالی
علیه و سلم آک شاری شرع مبین رعایت
و احکام دین متین حمایت اید نکر حق
نوحه علیه السلام کتفان صلبی او علی ایله
دینی او زربنده او لما و یحیی ایلمد
رب عوته مناجات اچون دعا ایتد و کفر
انه بیل من اهلک بیور و لوب سائر کفر
تعذیب و اعاق بیور لمشدرا کر انبیاء
عظام نلندن او لما غله و نیوی و آخر
عذابدن نجاته سبب اولیدی حضرت آدم
علیه الصلوٰه و السلام نلندن او لما غله
کفره و ن بر فرد اصلا دیناده و آخرتده
معذب او لمز لرایدی سؤ آل طایفه کفر
شد

Handwritten notes in Persian script, including a large signature and various smaller annotations.

